รวมเรื่องสั้น

๓๐...

กับสาวตาบอด

และ

"ดวงจันทร์"

1971

พิมเทื่อที่ ๑ เดือนพฤสพา พ.ส. ๘๕๑๔

จำนอม ๑.๐๐๐ ทิว - ราคา ๘๕๐ กีบ

สาวมลิะสิก

วิมุตติ

ชุด...

ตาย ก็ยังสาว ตาย ชุดขาว

291

ปาไผ
และ
ดวงจำปา

B 26271
ยุทิน บุบผาวิจิ

ຄຳນຳ

ຂອງ ທ່ານມະຫາສິລາ ວີຣະວົງສ໌

ຄົນລາວເຮົາຖືກັນມາແຕ່ກ່ອນວ່າ ຜູ່ເປັນນັກປະພັນແຕ່ງໜັງສື ຕ່າງ ໆ ໄວ້ໃຫ້ຄົນໄດ້ອ່ານໄດ້ຮຽນ ຕ້ອງແມ່ນນັກປຣາຊອາຈານຂັ້ນຫົວ ດອກເລົ້າ ຜູ່ຊຶ່ງໄດ້ບວດຮຽນໃນທາງສາສນາ ມີຄວາມຮູ້ແຕກສານໃນອັກ ຂຣະປາລີມາແລ້ວເປັນຢ່າງດີ ຈຶ່ງແຕ່ງໄດ້ ສມັຍກ່ອນກໍເປັນແນວນັ້ນແຫ້ ແລະບົດປະພັນຂອງອາຈານຮຸ່ນບູຮານນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍກໍແມ່ນເຣື່ອງທີ່ມີມາ ໃນຄັນທີ ພຸທສາສນາ ເຊັ່ນເຣື່ອງຊາດົກ (ບໍ່ແມ່ນຊາໃສ່ມ້າຮ້ອນ) ເປັນຕົ້ນ ການຮຽບຮຽງຫລືແປຂອງອາຈານຮຸ່ນເກົ່າ ເພິ່ນນັກແປແບບຮ້ອຍແກ້ວ ຄື ຍົກຄຳບາລີຂຶ້ນແປເປັນຄຳ ໆ ໄປ ນອກນັ້ນ ເພິ່ນກໍນັກແຕ່ງເປັນກາບກອນ ເສັຽເປັນອັນມາກ ສ່ວນບົດປະພັນທີ່ເປັນຄຳເວົ້າທັນດາ ຂອງຊາວບ້ານຮ້ານ ຕລາດບໍ່ຄ່ອຍມີຜູ່ແຕ່ງ ແລະເຣື່ອງທີ່ແຕ່ງເປັນກາບກອນນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍກໍ ເປັນເຣື່ອງທ້າວມະນີນາງນ້ີ ທີ່ເປັນລູກສາວຂອງເຈົ້າຟ້າມະຫາກະສັດ ເຣື່ອງ ຂອງຄົນທັນດາສາມັນນັ້ນ ບໍ່ຄ່ອຍມີ ດ້ວຍເຫດດັ່ງນ້ີ ບົດປະພັນອັນເປັນ ຄຳເວົ້າທັນດາ ເຣື່ອງຂອງຄົນທັນດາ ໃນບັຮມະໂລກຫລືໃນໂລກ ໜັງສືຂອງ ລາວຈຶ່ງບໍ່ມີ ໜັງສືອ່ານຫລິ້ນປະເພດໃຫ້ຄວາມບ່ວນຊື່ນ ຊວນຫົວເບີຍອາຣົມ ຊົມສວາດຂອງລາວກໍບໍ່ມີ ດັ່ງນ້ີຄົນລາວໜຸ່ມນ້ອຍສມັຍຍຸກຈຮວດ (ບ້ັງໄຟ) ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ ຈຶ່ງໄດ້ຫັນໄປນິຍົມໜັງສືເຣື່ອງຂອງໄທ ດຽວນ້ີໜັງສື

เร็ๆสั้นเร็ๆยาว เพิ่มจิดเพิ่มใจ ได้เข้ามาติดตลาดสมองและตลาดภาสาของลาวเราพิดแล้ว เพาะลาวเรายังบ่มีพังสือปะเพดดั่งท่าวไว้ให้ชาวพุ่มคะมองอ่าน เถิงแม่นมีพังสือปะเพดน้อยกสู่ตลาดยู่แด่เชิ่นะ เพื่อนแก้ว ขอนเรือม เปนต้น กมนับอ่ายังพ้อยเตนที ทังจำนอมปะเพดพังสือและจำนอมที่พิม เมื่อปรุบใส่กับจำนอมพังสืออ่านหลั่มของไทเทื่อมึ่ง ๆ แต่ละสบับเขาพิมกว่า ๘๕๐.๐๐๐ ห้อ เพาะสะมาชิกผู่จองอ่านของเขามีเถิง ๘-ม้ แสมค้ม สำลับของลาวเราเอ้าขมาดจัก ๘๕๐๐ ค้ม กพ่จะลามไปได้ แต่ตามได้ยินสรุงโอ่ยดางของผู่จัดทามพังสือพิมลาว บ่ว่ารายสัปดา รายปักหลิรายเดือม กเปนสรุงดรอกนันพิดอ่า ฝิดเตนที ทั้งม้ ย้อมค้มลาวบ่มักอ่านพังสือว่าฮั้น แต่ในทางกิงกนข้าม กเห็นพังสือไทหลั่งไหลเข้ามายู่บ่ขาดสาย อนมี้จะเปนย้อมเหดอนใดกยังบ่รู้ แต่เถิงย่างใดกตาม ข้าพะเจ้ากยังเชื่อว่า ค้มลาวเรามักอ่านพังสือยู่ดีกน ถ้าบ่มักอ่านแล้วพังสือไทปะเพดเพิ่มจิดมี้จะหลั่งไหลเข้ามาหยัง ?.

ข้าพะเจ้าว่า ค้มลาวมักอ่านพังสือยู่ แต่พังสือลาวยังบ่มีให้อ่านพรุงพ้อ และมักปะพันลาวของเรา กยังอ่มในลิลาแห่งทามปะพันยู่เปนอันมาก เรื่องที่ปะพันฮั้น จิ่งยังบ่เถิงอกเถิงใจของผู่อ่านทังในถ้อยคำสำนอมโอหามและเค้าโดงของเรื่องนั้นเอง มาบัดมี้ข้าพะเจ้าได้อ่านบดของมักปะพันลาว สี่เอ้อยม้องที่เปนมิยาย

สาระบาญ

		หน้า
● "อ่างเทาะ เอ๊าเปนผู่ยิง!"	ปาไม	2
● "เสือ....ก."	ดวงจำปา	11
● "ทำบุน ได้บุน"	ดอกเกด	20
● "สาทุ! อำใต้เผิ่นกับมา"	ปาไม	32
● "อี๋ลูลูกี!"	ดวงจำปา	40
● "โลกมี้บ้อ" อิ่อาจั่งซี้แหละ!	ปาไม	50
● "จากบ้อแก้ว–สู่โสพา"	ดวงจำปา	58
● "อาตตอาย!"	ปาไม	70
● "เฮ้าอันที่ดมั้น...."	ดวงจำปา	82
● "ล้ามลื่มดู!"	ปาไม	94
● "ขัดเขิน"	อิมทิรา	104
● "เมื่อข้าพะเจ้าเปันพะเอก"	ดวงจำปา	114
● "น้ำตาสาวแม่พ้าย"	ปาไม	120
● "ที่สุดของความงาม"	สีลา วีระวิงส์	132

ຄຳນຳ

ຂອງທ່ານວຽງໄຊຍ໌ ລຸນມະຣາຊ

ບັນນາທິການໜັງສືພິມເພື່ອນແກ້ວ

ຣຽນທ່ານຜູ້ອ່ານ

ໃນຖານະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄຸກຄີຢູ່ກັບວົງການໜັງສືພິມ ປາໃນຈຶ່ງໄດ້ມາເລົ່າໃຫ້ຟັງວ່າ ຈະຈັດພິມໜັງສືປະເພດຣວມເຣື່ອງສັ້ນອອກມາສູ່ໂລກແຄບ ๆ ຂອງໜັງສືລາວ ພ້ອມກັບຂໍ້ຄວາມຮ່ວມມືຊ່ວຍເຫລືອເທົ່າທີ່ພໍຈະຊ່ວຍໄດ້ ທັງນີ້ກໍເພື່ອສົ່ງເສີມວົງການໜັງສືພິມຂອງລາວເຮົາໃຫ້ກ້າວຂວາງຍິ່ງຂຶ້ນ ເປັນການປູກຝັງຈິດໃຈຂອງຜູ້ອ່ານໃຫ້ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງໜັງສືພິມ ເຖິງແມ່ນວ່າໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ຈະເປັນປະເພດນະວະນິຍາຍ ແຕ່ຜູ້ຂຽນກໍໄດ້ໃຊ້ຄວາມສາມາດແລະຄາຣົມຄົມຄາຍແຊກຊ້ອນຄະຕິເອົາໄວ້ຕລອດເຫລັ້ມ ພໍທີ່ຈະເກັບເອົາໄປເປັນກຳໄລຊີວິດໄດ້.

ນອກຈາກການຊ່ວຍເຫລືອໃນດ້ານອື່ນແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ອ່ານຕົ້ນສບັບ ເຫັນວ່າຜູ້ຂຽນທຸກຄົນຂຽນໄດ້ດີ ໃຫ້ທັງຄວາມສນຸກເພີດເພີນເພື່ອຫາສາຣະ ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຄວາມອຸ້ມຊູໃນໂອກາດນີ້ແລະໂອກາດໜ້າ.

ຈຶ່ງຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າ ທຸກທ່ານຄົງຈະຈົດຈຳຊື່ຂອງ *ປາໃນ* ໄດ້ຕລອດໄປ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງທຸກທ່ານ

ວຽງໄຊຍ໌ ລຸນມະຣາຊ

ເຮົາ ແຕ່ກໍອົດສາອ່ານເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະອ່ານຫຍັງດີ ແລະໜັງສືພວກນີ້ກໍມີໜ້າ ປົກສີສັນຊວນໃຫ້ຊື້ຈຶ່ງມາກັນຊື້ອ່ານຕລອດມາດ້ວຍຄວາມເຄີຍຊິນ ແລະໃນ ທີ່ສຸດກໍຕິດຕາມມາເລື້ອຍ ແລ້ວນັກປະພັນລາວຂຽນ ໆ ແຕ່ງດີ ໆ ແຕ່ບໍ່ມີ ປົມໃຫ້ລົງເພື່ອອວດຜົລງານ ຊໍ້ງບາງຄົນມີໃຈຮັກຢາກແຕ່ງຂຶ້ນແຕ່ບໍ່ຮູ້ ຈະສົ່ງໄປລົງໜັງສືຫຍັງດີ ແລະວົງການໜັງສືລາວກໍຍັງມີຈຳນວນໜ້ອຍຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ນັກປະພັນລາວມີນ້ອຍ

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າໜັງສືຊຸດໂຮມເຣື່ອງສັ້ນຂອງທ່ານທັງສີ່ນີ້ ຄົງ ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຜູ້ອ່ານເພີ່ດເພີນແລະໄດ້ຄວາມຮູ້ບໍ່ຫລາຍກໍໜ້ອຍ ສນັ້ນ ຂໍໃຫ້ ມາມປາກກາ "ປາໄນ" ແລະ "ດວງຈໍາປາ" ແລະຄນະຈົ່ງຢູ່ໃນໂລກຂອງວົງ ການນັກປະພັນຕລອດໄປ ແລະຄົງຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ງຈໍາຂອງທ່ານຜູ່ອ່ານໂດຍ ຕລອດ.

ໜ່ອມ ສຸພັນ ພາສຸກ

ຄຳນຳ

ຂອງ ໜ່ອມສຸພັນ ພາສຸຂ

ບັນນາທິການໜັງສືພິມ "ຂວັນເຮືອນ"

ຂ້າພະເຈົ້າໃນນາມບັນນາທິການໜັງສືພິມຂວັນເຮືອນຮູ້ສຶກເປັນກຽດຢ່າງສູງ ທີ່ທ່ານນັກປະພັນທັງ 4 ເອ໊ອຍນ້ອງໄດ້ຂໍຄຳນຳສ່ວນຕົວໃຫ້ ປົ້ມໂຮມເຣ໊ອງສັ້ນ ຊຸດ "ກຸຍກິ່ນລາວ–ດາວຜູ່ຊາຍ"

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຄົນລາວ ບ່ວ່າຊາຍຍິງມີຄວາມສາມາດເທົ່າ ທຽມປະເທດອື່ນ ໆ ໃນດ້ານຄວາມຄິດ ເຊ່ັ່ນ ນັກປະພັນ ນັກກະວີ ນັກແຕ່ງ ເພງ ນັກປະພັນລາວສາມາດແຕ່ງບົດປະພັນໄດ້ຢ່າງດີ ເຊ່ັ່ນນັກປະພັນສີ ເອ໊ອຍນ້ອງທີ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດຈິນຕະນາການຖ່າຍທອດອອກມາ ຈາກປະສົບ ການຂອງຊີວິດຈິງປັດຈຸບັນ ໃຫ້ທັງຄວາມຮູ້ ຂ້ ຄິດ ແລະສິ່ງທີ່ຄວນຄິດເຖິງ ວ່າມັນຈະເປັນໄປໄດ້ບ່ ແຕ່ໃນສັງຄົມປັດຈຸບັນມັນເປັນໄປແບບນີ້ແຫ້ ໆ ເປັນ ບົດປະພັນຊຶ່ງອ່ານເຂ້ົາໃຈງ່າຍ ແລະສແດງອອກຊຶ່ງເຫດການຕອນນັ້ ໆ ຂອງແຕ່ລະເຣ໊ອງ ຊີວິດຈິງໃນສັງຄົມທຸກມື້ນີ້ຊຶ່ງມີທັງຄວາມເວ້ົາສຽດສີເຈັບ ໆ ຄັ້ ໆ ເຖິງໃຈ ເປັນຄວາມຄິດທີ່ດີທີ່ເມ໊ອງລາວເຮົາຈະໄດ້ມີໜັງສ ລາວປະ ເພດນິຍາຍໜາຕາຂ້ຶ້ນ ເພ໊ອຄົນລາວຈະໄດ້ມາສົນໃຈອ່ານໜັງສ ລາວເຮົາເອງ ແທນທີ່ຈະອ່ານແຕ່ໜັງສ ຕ່າງປະເທດ ໂດຍສະເພາະພາສາໄທ ຊຶ່ງລາງເທ໊ື່ອມີ ລາງຄົນອ່ານແລ້ວຍັງບ່ເຂ້ົາໃຈຄວາມເວ້ົາຂອງເຂ ເພາະບ່ແມ່ນພາສາ ລາວ

....)

ຄຳນຳ

ຂອງທ່ານ ຄຳຈັນປະດິດ

ໃນນາມຂ້າພະເຈົ້າເປັນປະທານສມາຄົມ ສິລປະວັນນະກັມລາວ ແລະເປັນນັກປະພັນຮຸ່ນແກ່ຄົນນຶ່ງ ຈຶ່ງຮູ້ສຶກປິຕິຍິນດີຢ່າງຈິງໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນນັກປະພັນຍິງຊາຍຮຸ່ນນ້ອງ ໄດ້ອອກຫົວຄິດປະພັນເຣື່ອງສັ້ນຫລາຍ ໆ ເຣື່ອງມາຮວບຮວມກັນສເນີໃຫ້ນັກອ່ານຜູ່ສົນໃຈໃຫ້ຮູ້ຣົດຊາດຂອງພາສາລາວ.

ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີທີ່ສຸດທີ່ເຫັນ ດວງຈຳປາແລະປາໃນ ສອງເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ອອກຫົວຄິດຮວບຮວມນິທານກ້ອມແລ່ະຄຳກອນໃສ່ປົ້ມໜ່ອຍນຶ່ງ ຄື: "ກຸຍກົ່ມສາວ—ດາວຜູ່ຊາຍ" ຈຶ່ງຈະເປັນປໂຍດບ່ຫລາຍກໍນ້ອຍ ໃຫ້ຮຸ່ນນ້ອງໄດ້ອ່ານໄດ້ຊົມ.

ນອກຈາກສັຣເສີນຢ່າງສຸດຊຶ້ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມອບໃຫ້ນັກປະພັນທັງສອງນີ້ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຣຽກຮ້ອງມາຍັງນັກປະພັນຄົນອື່ນ ຈົ່ງໄດ້ເອົາແບບຢ່າງ ແລະພຍາຍາມຄິດຂຽນຄວາມນຶກຄິດນັ້ນອອກມາ ເພື່ອບ່ໃຫ້ວັນເວລາຜ່ານພົ້ນໄປ ໂດຍເຮົາເອງບ່ໄດ້ຣະບາຍອາຣົມອັນເລິກເຊິ່ງຂອງຕົນເອງອອກມາໂດຍເສຣີ,

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 22 ມີນາ 1971

ຄຳຈັນ ປຣະດິດ

ເຮ່ືອງສ້ັນ ຮູ້ສ້ຶກວ່າ "ເກ້ືອບ້ານ ບ່ໍ ກ ໍ ເດ ັ ນ ບ ່ ໍ ຕ ່ ໍ າ ແ ຕ ້ ນ ເ ກ ້ ື ອ ທ ະ ເ ລ ພ ໍ ່ ທ ່ ໍ ໃ ດ" ແລະ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຜ ູ ່ ເ ຖ ້ ໍ າ ເ ພ ິ ່ ນ ວ ່ ໍ າ ເ ກ ້ ື ອ ທ ະ ເ ລ ເ ຮ ັ ດ ປ ໍ າ ແ ດ ກ ບ ່ ໍ ແ ຊ ບ ສ ູ ້ ເ ກ ້ ື ອ ບ ່ ໍ ບ ້ ໍ ານ ເ ຮ ົ ໍ າ ບ ່ ໍ ໄ ດ ້ ດ ັ ່ ງ ນ ້ ັ ນ ຈ ໍ ່ ງ ຫ ວ ັ ງ ວ ່ ໍ າ ບ ົ ດ ປ ະ ພ ັ ນ ຂ ອ ງ ສ ີ ່ ເ ອ ື ອ ຍ ອ ້ າ ຍ ນ ້ ອ ງ ນ ี ้ ค ิ ง ຈ ะ ໄ ດ ้ ร ับ ท า ม ร ับ ต ้ อ ม จ า ก ป ะ ช า ช ุ ม ล า ว อ ย ู ่ บ ่ ໍ ພ ้ อ ย.

ອ ิ ก ป ะ ท า ม ห ึ ่ ง, ข ้ า พ ะ เ จ ้ า ด ี ใ จ ห ล า ย ท ี ่ ส ุ ด ท ี ่ ไ ด ้ เ ห ็ น บ ิ ด ป ะ พ ั น ข อ ง ล า ว ป ะ เ ผ ด ค ำ ห ั ม ด า ห ล ี ด ว า ม ธ ร ร ม ด ั ้ ง ด ี ้ ง ุ บ ั ด ้ ั น ม า ใ น บ ร ิ ม ะ โ ล ก ม ำ เ พ ิ ่ ม ข ึ ้ น ข ้ ำ บ ่ ค า ด ฝ ั น ว ่ า จ ะ เ ก ิ ด ข ึ ้ น ม า ไ ด ้ เ พ ร ะ เ ห ต อ ุ ป ส ั ก ม า ๆ ป ะ ท า ม แ ต ่ ด ร อ น ี ้ ก ็ ไ ด ้ อ ุ บ ั ด ้ ั น แ ล ้ ว ข ้ า พ ะ เ จ ้ า จ ึ ่ ง ด ี ใ จ ส ม ั บ ส ม ุ น แ ล ะ ข ็ อ ส ร ร เ ส ิ ร ิ ญ ท า ม บ ิ ก บ ิ น ข า ก ข ั ้ น ข อ ง ม ั ก ป ะ พ ั น ส ี ่ เ อ ื อ ย อ ้ า ย น ้ อ ง น ี ้ ด ้ ว ย ค ว า ม จ ิ ง ใ จ แ ต ่ อ ่ า ข ั ด ด า พ ั ง ส ื บ ม ร า ย อ ั น ร า ย ส ั ป ด า ห ์ ล ะ ร า ย เ ด ื อ น ร า ย ส า ม เ ด ื อ น ห ล ะ ร า ย อ ั น ใ ด ก ็ ต า ม จ ะ อ ย ู ่ ไ ด ้ ก ็ ย ้ อ ม ม ี ส ะ ม า ช ิ ก อ ุ ด ห น ุ น ค ้ ำ ช ู ส ่ ง เ ส ิ ม ใ น ด ้ า น ก ำ ล ั ง ใ จ ถ ้ า บ ่ ด ั ่ ง น ั ้ น ก ็ บ ่ ม ี ห ว ั ง จ ะ ย ื น ย ง ค ง ท ิ น อ ย ู ่ ไ ด ้ ด ้ ว ย เ ห ต ุ น ี ้ ข ้ า พ ะ เ จ ้ า จ ึ ่ ง เ ช ื ่ อ ม ั ่ น ว ่ า ม ั ก อ ่ า น ห ั ง ส ื อ ท ั ้ ง ห ล า ย ค ง ย ิ น ด ี อ ุ ่ ย ท ั น ส ม ั บ ส ม ุ น ม ั ก ป ะ พ ั น ล า ว เ ร ็ า เ อ ็ า ไ ว ้ บ ่ ใ ห ้ น ้ อ ย ห ้ า ก อ ่ า น ม ั ก ป ะ พ ั น ช า ต อ ื ่ น ๆ แ ล ะ อ ุ ่ ย ท ั น ส ม ั บ ส ม ุ น ค ้ ำ จ ุ น อ ุ ้ ม ช ู บ ิ ด ป ะ พ ั น ข อ ง ล า ว เ ร ็ า ใ ห ้ ก ้ า ว ห ้ า ท า อ อ ม ส ิ บ ไ ป ด ้ อ ย.

ว ี ย จ ั น อ ั น ท ี ่ 12 เ ม ส า 1971

ม ห า ส ี ล า ว ิ ร ะ ว ง ์ ส ์

ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

"ຜໂຍດສ່ວນດີຂອງປົ້ມໂຮມເຮື່ອງສັ້ນຊຸດ "ກຸຍກົ້ມ–
ສາວ–ຄາວຜູ່ຊາຍ" ຊຶ່ງພວກຂ້າພະເຈົ້າຈັດພິມຂຶ້ນ
ນີ້ ຖ້າມີ ກໍຂໍອຸທິດໄວ້ເປັນທາງຊ່ວຍສົ່ງເສີມວົງການ
ໜັງສືຂອງເມືອງລາວ ອັນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ພວກ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາສັຍເປັນບ່ອນເກີດ–ໃຫຍ່ ແລະມີ
ຊີວິດຢູ່ກັບເພື່ອນຮ່ວມຊາດທີ່ຮັກແພງທຸກຄົນ"

ຊ່ວງເທາະເອົາເປັນຜູ້ຍິງ !!

ໂດຍ ປາໃນ

♠♠♠ “ແມ່ນຢູ່ເຈົ້າເດັຍໄປເດັຍມາ.... ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ ມັນບໍ່ຈຳເປັນແລ້ວ” ສາວງາມອ່ຳງ ຍິ້ມຍິ້ມໃນ ສຳນຽງ....

"จำพอม" เป็นอุ๊ของมาง ที่แท้แล้วพ่แม่ใส่อุ๊เตัม ๆ ใท้มางแต่น้อย ๆ ว่า "เอจำพอม" มั้น เป็นเพาะมานดาของจำพอม ใด้ใท้กำเมิดมางมามึน ตาเบิ่งโลกที่ "เอจำพอม" แต่ที่เอจำพอมมั้นมางก่อาสัยพฺงแต่กำเมิดเกิดมาอุ๊ ๆ

เกิดมาพ่ใท้พ่แม่ที่รักกันปามจะกึมกึมใด้มั้น ตั้งอุ๊ข้ามเกิดของลูกสาวไว้เป็นที่ระลึก ตั้งอุ๊ว่า *"เอจำพอม"* พะยามรักดึมดฺอของเฮ้าเจ้า คำว่า *"เอจำพอม"* จึ่งกายเป็นอุ๊ของ *"เอจำพอม"* สาวงามอุ๊หอมแห่งห้องฟ้าอฺงจันทุกอันมื้

ใผผู้ใดที่รู้จักเอจำพอมมึนอ้ยดึมที่บ่รู้จัก ฉายพุ่มผู้อุ๊ว่า *"สุขึม"* เพาะ "สุขึม–เอจำพอม" เป็นสองดึมที่รักกัน เป็นดึมรักที่ต่างดึมก็มอบหัวใจไว้แก่กันย่างฝังแพ้นแก่นแท้ จึมเอ็นได้ว่า "สุขึม" เป็นเงาตัวของ "เอจำพอม" บ่เคียห่างจากกัน บ่เคียขาดกามไปมาหาสู่กัน เมื่อเห็น "เอจำพอม" ก็ต้องเห็น "สุขึม" เอ็นว่าเป็นของคู่กัน และคู่กันจึมเป็นอุ๊สฺงในทางดี ในทางรักดฺอใจดฺอ เพิ่งมามับเป็นเอลาก่อาห้าปีมาแล้ว รักกันก่อมที่ "สุขึม" จะจากไปสึกสาต่ำต่างปะเทด รักกันแต่ "จำพอม" ยังบ่ทันธฺมจิบมัธยึมสึกสา รักกันและยังรักกันดีจึมหังสองมาโด่งดังยู่ในอิงสังคึม

อันฟูมเฟือยของค๋นอ฽งจัน รักกันจิมมีค๋นอึดสาตาร้อม แต่ทั้งสอง ก๋ยังรักกันดี และดีต่๋กันตลอดมา

ลางค๋นในสังค๋มอ฽งจันมักก่าออ่า ถ้าข่าวสาวในโลกนี้ รักแพงกันดี "จ๋าพอมกับสุขิม" โลกนี้ก๋จะบ่่มีสลาย แต่แล้วมีมั้ม เมื่อ "สุขิม" อ้ายข่าวหัวใจฉี่ ยกหูโทระสับพูมเลกต่ไปหาห้องกาม ที่ "จ๋าพอม" ปะจ๋าห๋างานอยู่ ก๋ได้รับค๋าตอบที่แสมแปกปลาดด้อย ส฽งแสบเข้าไปรอดแก้วหูจากสาวค๋นรักว่า

"อ้ายขิมเบาะ ? มีเรื่องบ้า ๆ หยังอิก ?"

"เอิดิ่อ่า.... เอิดิ่อ่า.... เลิกกามนี้แล้วอ้ายฉุไปรับเมือ เรือมพ้อมกัน มีอ฽กฉุลิมน๋าแด่" สุขิมตอบด้อยส฽งหัมมะดาบ่่สะดุดใจในส฽งอันสุดแสมปลาดของสาวค๋นรักเลย

"เฉิมเจ้าตามสบายโลดเทาะ ข้อยบ่่ได้ว่าฉุมั่งรักเจ้าให้มันโง่"

"หื! เป็นหยังจั่งว่ามั่งรักอ้ายแล้วฉุโง่ ?" สุขิมถามค๋นย่างสงสัย

'ว่าจั่งฉี้แหละมันพัก....ใผ?ข๋โทดข้อยบ่่มีเอลาส๋าลับเจ้า!"

สุดส฽งแจ๊ด ๆ ของยิงสาว ก๋มีส฽งอางหูฝังดังสมั้ม หอั้นไหอติดตามมาในสาย "สุขิม" อ้ายข่าวใจเยันติกสะเอ๋ เจ๊ปามไก่ตาแตก บ่่เข้าใจเหตกาม บ่่เข้าใจสาเหตของ

อาธิมอันพิสดามของสาวคันธัก เอ๊าคิดบ่ออกบ่เข้าใมเธื่องที่เข้าใจยากมัน คิดยู่จันเกือบเถิงห้าโมง แล้วเอ๊ากบ่ยอมลอยถ้าให้เถิงห้าโมง เพาะใจของเอ๊า ที่เคียเยันมันมันถึกปั่นป่วนอั้นมาแล้ว มันยากรู้ ยากเอ้าใจอ่าเปันหยัง "จำพอม" จิ่งบ่มีเอลาสำลับเอ๊าอีกแล้ว เอ๊ามำมาถัก "จำพอม" พ้าโธงกามจันห้าโมงบาย.... บ่เทันจำพอม บ่มีแม่นแต่เงาของจำพอม จำเปันเพื่อยากเอ้าใจให้แจ่มแจ้งใมเหดกาม อายข่าวคันธักดูจิ่งตัดสินใจมำมารอดเธือม ซึ่งเอ๊าเคียมาจันมันเที่อบ่ได้แล้ว เอ๊ารู้จักทุกคันใมเธือมมันดี และทุกคันใมเธือมนีกเคียธักแพงเอ๊าดีและดีสเมิมา และมันมันที่เธือมมัน เธือมของสาวงามเอจำพอม...

พเอ้าไปรอด ยาแม่ผู้เคียให้ตวามเมดตาปามีสเมิมา กำร้องขอกลูกสาวคันดูอของเพิ่นให้มาพบเอ๊า แล้วกหลีกล้วงไปทางสอมหลังข้าม ป่อยให้อ้ายข่าวมั่งลอยถ้าพบลูกสาวยู่ใมห้องธับแขกอันโอ่โถงมันแต่ลำพัง

พจำพอมมาบมาเทัน แขกที่ลอยพบต็มมันแม่น "สุบิน" สวงแสมงอมกแผดอั้มอ่า....

"มาตายหยังพี้ ? เปันหยังบ่...."

"ธิ ! โลดจุบ่ให้ไปมาหาสู่ได้หวา กแมอเคียไปเคียมา" สุบินเอ้าขักอั้ม หัง ๆ ที่จำพอมยังก่าอบ่หันสุดปโยก

"แม่มย่เจ๊เลียไปเลียมา แต่ดูวอมี้มันบ่มีความจำเป๋นแล้ว" สาวงามเว้ย่างอ๋มขื่นในสำนึง

"มันยังมีความจำเป๋นย่มันละข้อยจึ่งต้องมา"

"จำเป๋นอี่หยัง ? จำเป๋นที่อุหลอกลวงข้อยอีกอุ้นเบาะ ? อโหดสุขิม เจ้าต้มข้อยได้ต่ำต้มแล้วมันละ ข้อยบ่ไว้อีกต่ไปดอก !"

"หลอกลวงหยังที่จำพอม หลักฐานพะยานมี ใผ ๆ ก๋รู้ว่าเธ๋าธักกัน.... ธักกันตั้ง 4–5 ปีแล้ว เป๋นหยังอุมาตู่ว่าข้อยหลอกลวงในตอมนี้ ?"

"ธี ! อาดค๋มหลายใจ.... เอ๋าก๋มพูงต่นละ ข้อยบ่ยากได้อุว่าเป๋นข้ามำผู้อุายอีกต่ไป เอิ่ม ! เจ้าออกจากห้องนี้ไปได้ เธ็อมนี้บ่ไขปะตูต้อมรับเจ้าอีกแล้ว ค๋มต่ธะยัดไป ! พุ้มปะตู !"

จำพอมไล่ย่างบ่มีเยื่อใย พ้อมกับอุ้มน้อย ๆ งาม ๆ ไปทางปะตูออก

"แม่มจำพอมได้เธื่องหยังมาเว้า ? ข้อยบ่เข้าใจเลีย"

"โอ้ย ! มีอะโมยทางใดเถ๊มันอุยอมธับว่าได้ลักของเอ๋าเจ้าก๋ดีกันมันละ" สาวงามเว้ย่างคูดอ๋ม พ้าขูดบึ้ง

"แล้วแม่มข้อยไปอะโมยเธื่องใด ก่เอิ่มอะก๋บายให้มันแจ้งขาวแต่เป๋นหยัง หลือว่าแม่มข้อยไปเธ็ดอุ่วธ้ายทางใดข้อยบ่เห็นรู้โต ?" สุขิมท่าออกจากใจจิงเพาะเอ๋าบ่รู้โตแท้ ๆ

"ทัมมะดาละติเจ้าอุรู้โตเธัดหยัง มันเปันความผิดของข้อยเองที่หลิงเชื่อเจ้าย่างหูพอกตาบอดตลอดเอลาที่ผ่านมา โง่ที่บ่มืมหูมืมตาเลย บ่รู้อ่าเจ้ามีบ่อมพันบ่อมพายเอ้าไว้มีแธงแล้ว"

"ข้อยอุมีบ่อมพันบ่อมพายยู่ใสอิก.... แม่นเจ้าไปดาบเอ้าความมืมาแต่ใส ?"

'เจ้าย่ามาอ่าข้อยดาบความใด๊ ! ใผๆ เอ้าก็รู้กันทั่วเมือง'

"เธื่องหยังละ ?"

'เจ้าอุกล้าธับความจิงย่างลูกผู้ชายบ่ละ?' จำมอมส้เอ้าความ

"เปันหยังอุบ่กล้า ? มีละลูกผู้ชายแท้ละ มีสูดกะยังได้มะ!" เอ้าท้าทาย สาวโมโหเลยหลิงหยิกด้วยเลับจิมแขมสุบมหอ้าย เปันรอย

"อุ้ย ฯ ! บ่แม่นมีสูดแมอมีมะ !"

"มีสูดข้าเจ้ามีมีติ.... เจ้าท้าตอบคำถามของข้อยย่างกิงไปกิงมาบ่ละ ?"

"ถามโลด ! อุตอบด้วยความจิงที่สุดในโลก"

"เอ้าละ ! ถ้าตอบบ่จิงมืดในมือข้อยมีละ อุจ๊มใส้เจ้าออกมากองกางห้องมี้" สาวม้อยอู่พ้อมกับยิกมืดปอกพากไม้ในมือให้เอ้าเหับคิมขาว ๆ ของมัน

"เอ้าว่าเจ้าบอกให้ยาอาวของเจ้าไปข่สาวให้แม่นบ่ ?"

"แม่ม ! ทะหัมมะดาดินยาทมิดอบมิดอทะต้อง...."

"มิเหันบ่ ๆ ! ข้อยอ่าแล้วม่า ยังมิพ้ามาหาเฮ้าอิท" จำพอมหังเอ้าหังหยุมเฮ้าเปันฐมละมุม

"จำพอม ! เฮ้าหยุมแล้วฟังข้อยเว้าให้มันสุดเธ่องก่อมเถ๊ ดันแม่มมันเปันคอามผิด ดันแม่มข้อยมอทใจเจ้าแท้ดิคอามเจ้าอ่านั้น ข้อยจิยอมให้เจ้าเอ้ามิดในมินั้นตัดขอันหัอใจข้อยพุ้มละ

'ข้อยบ่ฟัง ! เจ้าจิมิลูทมิเมิรูแล้อ เฮ้าบ่ต้องพิบทันอิทต่ไป'

"ฟังจำพอม เจ้าต้องฟัง บ่ฟังบ่ได้ มันก่รูอข้องทัน"

"จิก่รูอเธ็ดหยัง ? ข้อยบ่จ่องบ่ถึงเจ้าไอ้ดอท จิไปมอมทอดใผหาละเจิ้น" สาวดินงอมเอ้าย่างตัดขาด บ่อาไลไยดิ

"โอ๊ย ! ทะจั่งแม่มเอ้าบ่เฮ้าใจทันม่ บอทว่าฟังข้อยก่อม แล้วดันแม่มเปันตาข้า–จั่งข้า เปันตาด่า–จั่งด่า อันมิมิแต่เอ้าพ้ม ดึงพ้มป่าไป เลียบ่มิมิเฮ้าใจทัน"

"ข้อยบ่ต้องทามเฮ้าใจเจ้า เฮ้าขาดทันแล้อ"

"*จำพอม !* สาทุ ๆ ข้อยยอมไหอันแล้วเอ้า ทะธุมาฟังก่อมเทาะ"

"เอ้า ! ลองเอ้าไปข้อยจิยอมฟังเจ้าเปันเท็อสุดท้าย"

"ที่เจ้าโมโหสูมป่งปั่งยู่ดรูอมี้ มันแม่มย้อมอ่าวก่อ่าข้อย บอทให้ยาอาวไปขผู้สาวให้แม่มบ่ละ ?"

"ข้อยบ่ได้ว่าอุโมโห บ่ได้ก่อวหยังกับข้อย" จำพอมถอง แบบปากกับใจบ่กิงกัม

'เอ๊าละ! บ่โมโหกดีแล้ว รู้บ่ว่าข้อยบอกให้เม็มไปอ่ใผ?'

"อ่ใผกอ่างเจ้า ข้อยบ่ได้ว่าอุสัมใจ"

"ดีแล้อีบ่สัม"

"มัด! ธะอังอุถีกอัมมีเหาะแม้!" จำพอมยักมิดในมื้อ้ม ออดอีก

"มันกเป็มหัมมะดาแม่มบ่ละ ใมเมื่อข้อย ยากเรัดใต้ คึกต้องตามปะเพมิ เคิงแม่มว่าข้อยจะ เป็มลูกกำพ้า พ่แม่บ่มิ แต่ว่าพี่มีองลุงตาที่เป็ม หลักเป็มคามกำมีอู่ สำคัมที่สุดคียาอาวที่ลังข้อยมาพาข้อย ใหย่กเป็มเถิงขั้มพัมเอก กำจำเป็มต้องเรัดให้สัมพ้าสัมตาเพิ่มแด่ ข้อยลัมสู่เพิ่มฟัง เพิ่มกเลียบอกให้ข้อยไปถามหาผู้ยิงเอ๊าเบิ่งก่อม ว่า อุให้เอ๊าจั่งใดดี ให้ไปม้ใดเอลาใดมัดพายกัมไว้ดีกว่า เพื่อบ่ ให้มีกามอาดติกบิกม่องอั้มต่อ!

"กเอิมไปถามอีแม่ยอดอมองอ่มเจ้าละแม๊ อุมาขัมละยาย หาอิมามอีหยังกับข้อย?"

"กะจั่งว่ามาถามมั้ต่อละ!"

"อุมาถามข้อยเรัดหยัง? มักใผยากได้ใผกะเอิมไปอ่-

เซาะถามเอ๊าต๊ ! ซิมาก่อซ้องกับข้อยอีกเรัดหยัง ?"

"กะยังว่าข้อยบอกเพิ่มมาซ่ำเจ๊า ! "จำพอม" เพิ่มให้ข้อยมาสามเจ๊าเข๊าใจบ่ ?" พ๊ดหางอะทิบายให้เข้าใจดี ๆ ได้ "สุขิม" เลยร้องออกมาย่างอาธ๊มเสัย แก่มแท้ของความจิงเรัดให้สาวอี๋งอมเข้าใจแต่ก่อายจ๊มพ้าแดง ตอบ อ๊ ๆ อะ ๆ ว่า

'กะบ่บอกแต่ทำอิดใผซิรู้ กะดูอว่าเพิ่นซิเอ๊าใผซั๊มดอก'

"บอกจั่งใดละ ? ติสายมาก๊องหูก่อม มำมาธอดเธ็อม เอ๊าดีปามใดก๊บ่ยอมฟังสูง ไปแต่รูโตง๋งง๋ง คิมอี๋หยัง ?"

"ซิรู้จักซั๊มเบาะ ! เอ๊าได้ยินแต่ม้าสาวแพงเอ๊าให้ฟังยู่ตลาด อ่าเพิ่นซิให้ยาอาวไปข่ผู้สาวอี๋ ๆ ใผซิไปตักสะรู้ได้"

"เอ๊าละมันแล้วมาแล้ว ขัดมีรู้แล้วซิอ่าจั่งใด ?"

"ใผซิอ่าเปัน ? กะแล้วแต่ยาแม่เพิ่นพุ้นซั๊มตอ่า !"

"ซั๊นกะให้จำพอมลิมยาแม่เพิ่มเบิ่ง อ่าแมอใดก๊อ่าโลดมีอิมข้อยซิมาฟังคำตอบ ซิเม็ก่อม มือแต่ถูงกันหลายจิมห้องจับไก่จอก ๆ แล้ว"

"บ่ให้เมือม่ะ ! กินเข้าปู่มีละ ! แล้วต้องล้ังซิเผเอ๊าอีกค่าที่เพิ่นเรัดให้เอ๊าโมโห"

"เรัดให้โมโห ! เพิ่นบ่ฟังฟ้าฟังไฟอ่าแด่ !"

"อ่างเทาะ ! ซิไปอาเรัดหยัง ? กะยังอ่าเอ๊าเปันผู้ยิง !"

แล้วทังสองก๊ห๊อขอันซึ่งกันและกันจิมไส้ขิดไส้ง๋....

๓ เสี่ย...ก

โดย ดวงจำปา

♣♣♣ เอ้ย.... ดิมมีเงินพ้ เอาทิมทันจั่งซื้มำ? ทิมไก่เปันโต ๆ บ๋ดดรอพ๊ด บาดแม่อ้อยม๊า! ดิมแสมดิมจั่งอ่าได้ไก่ด้ามต่อมเมื๋อเอาะ โพะพากแค้งพากเขื๋อลิงอ่าซุ้ม จิมบ่เหมันต่อมไก่

ใต้ฟ้าอยู่จันยามห่อยู่ แถดเผ้าปามเข้าเต้าอ็บมั็น ก่อมจะก้าวขึ้มสู่รถเมปะจำหาๆเมื่อเรือม บุมกองก็จำต้องงอเกมาเรัดหม้าแห้งแล้ว ห็วตอบบุรุดร่างผิวมาด 90 กิโล อุ่งต็มพ่จี่ ๆ หม้ได้ว่าแม่ม "บักโล้ม" สะหายร่วมโรงรูมปะค็มดาวกี้.... หมำ มี็มันปันยาปกรูมหมังสีบ่ล่องแต่ใด ดีแต่มันพาไปลักหมากโมหาดดอมจัม และจุวมลอยจวันดอม ขูวไปสีจูงใหม่มั็นละเกั่ง พะมันกันได้ว่าหมำรูมบ่กายแจกไปใสดอก

แต่เป้นหยังท่าทางฒ่ดีค็มมีเงินแท้ ! เบิ่งเด่องแบบสีงาม ตากับปลักแอมเส้นธาอโป้ติม โมงก่ำสายหองคำฝรั่ง.... ท่าทางมันมูมถามเอ๊าแท้ ต่างกับบุมกองจุ่งรูมจ็บรอดถิปโลมย่างดี ออกมาเป้นข้าธาจุกามกะจองสึกสา จุ่าใดก่จุ่านั็นมาเป้นสิบปีแล้ว !

เงินเดือมจุ้นโท 4 แต่ลูกก่ห็กค็ม ใผจั่งจุ่าอ่าจะกุ้มกิม !

"ไปจั่งใดมาจั่งใด่ส่องอ ? บักโล้มจับมือสั่มแบบฝรั่งท่าทาง บอกอ่ามันก่มายผู้มึ่งละ บุมกองก่อมาดมาย (เจับเบ้องโร้) ดีกันแต่ท่าทางดังจะห็ดลิบจุมิดเบิ่งออกโลดอ่าถึงแป"

"เร้ากะจั่งจุ๊แล้อ บ่เห้นกันถ็มโตดีมไปพ่มาม้ ?"

บุมกองอ็ดงึดง้อสัจจันบ่ได้ว่า เรัดใด่ดอามรู้ดอามหลัก

ແມ່ຕາຍ ໆ ຄືບັກໂຕ້ນ ບຸນທຽງມາສົ່ງຍູ້ໃຫ້ມັນຮັ່ງມີເປັນດີເອົາແທ້ ເປັນແບບນີ້ຊິຮູນມັນໄປເຮັດຫຍັງຫວາ....ໜັ່ງສືນີ ? ມາເປັນຕາມ້ອຍໃຈແທ້ !

"ເອີ ! ເຕົ່າກະກຸ້ມປາກເຕົ່າຫັ້ນລະນາ" ມັນອ່າທັງຄວາດິ່ງໃຫ້ຍ່າງນຳມັນໄປ

"ໄປກິນເຂົ້ານຳເຮົາຈັກຄາບມື ພຸ້ນ-ເຮົາເຊີນໝູ່ໄວ້ຫລາຍຄົນ ໄປນຳກັນໄປ" ສອງສະຫາຍຍ່າງເລາະໄປເຂົ້າພັດຕາຄານຊັ້ນດີ ບຸນກອງຫັນໃຈໃຫຍ່ເຂົ້າ ໃຫ້ທ່າທາງຜົ່ງຜາຍຂົ້ນເພາະດົນແສນດົນຈຶ່ງຈະມີໂອກາດຜ່ານກາຍມາໃນສະຖານທີ່ເຊັ່ນນີ.... ຊິກິນມື້ຂ້ວເຝ້ຂ້ວແຕ່ລະເທື່ອກໍຍັງຄິດແລ້ວຄິດອີກ ຊາຫຍັງວ່າຈະໄດ້ກິນສັບເປັດສັບໄກ່.... ເງິນເດືອນໝົດເດືອນໃຫ້ແມ່ອ້ອຍຊື້ເຂົ້າພຽວໄຖ່ນຶ່ງໄວ້ເຮືອນ ຊື້ປົມຊື້ສຳໃຫ້ລູກຈຸໃຫຍ່ ຊື້ນົມໃຫ້ຜູ່ນ້ອຍແລ້ວຈຶ່ງໄວ້ຊື້ຊົ້ນຊື້ປານຳຕລາດກິນປະຈຳວັນກໍຍັງບໍ່ຮອດວັນທີ 20 ຈັກເທື່ອ ຄັນຍາມຢູ່ດີມີແຮງແມ່ອ້ອຍກໍຊ່ວຍຊ້ວາມ ຊື້ຂອງເລັກຂອງນ້ອຍມາວາງຂາຍຍົວະເອົາເງິນນອກໄຫບ້ານອ້ອມແອ້ມກັນ ກໍພໍໄດ້ປູປາມາປົ່ນມາແຈ່ວສູ່ກັນກິນຊຳຊາຮອດມື້ໜົດເດືອນ

ສ່ວນເຝ້ກໍຢ່າວ່າແຕ່ຈະເອົາລູກເມຍໄປລ້ຽງດົນຖ້ວຍ ໃຫ້ມ່ວນກັນເລີຍ ຊື້ມາດ້ວນຖ້ວຍສອງຖ້ວຍ ແມ່ອ້ອຍກໍຈຳໃຫ້ລູກເອົາເຂົ້າພຽວຈຸ່ມກິນຢ້ານບໍ່ພໍ່ອິ່ມ

ຄິດແລ້ວບຸນກອງກໍນັ່ງລົງຕັ້ງໜ້າຍໃນຫ້ອງຕິດອາຍເຢັນ ມີສາວຊາວຈີນໜ້າຕາເປັນຕາຮັກ ມຸ່ງກະໂປງສັ້ນ ໆ ມາຈົດຊື້ຂອງກິນຄືດັ່ງທີ່ບຸນ

ทองเคียอ่านในนิยายฝรั่งหลิไทบ่มีผิด

ผู่ของบักโค้มมารอดติด ๆ กัน ล้วมแต่เอ้าลาวบ่ะอด ทังมัน แต่พวกเฮาก็มีบัดปะจำต๊อเปมลาว มีทังพังสีผ่านแดมและปะกอบอาชีบที่เอ้ากันอ่าสงวมไอ้ให้ดีมลาวโดยสะเพาะทังมัน ดีอ่า ทั้มละ ทะยังอ่าอะเจ้าทะเปมลาว !

มารอดก็จับไม้จับมือกันย่างใหย่ ดีพวกพังขาวบ่มีผิดอิก บุมทองคิดและคิด จั่งแม่ม *ทังลาวและเจ๊กก็พากันลืมอุเด หมิดมำ จะเอ้าจะคามกันก็ให้มันลืปะเพมิโตแด่ก็บ่ยืมแต่อัทมะทันเฮ็ามาใอ้ยู่พ่ราวมัน ติหลายก็บ่ได้ คืมลาวโตก็ดาว่าหลิงไหลบ่เฮ็าท่า หลิงมามำแต่ผู้ใหย่ พุ้มพาเด็กม้อยเรัด ลืดสะแดงความเดิมเป้มขี้ข้า อุเดหมังขาวออกมาบ่อ่างเอ้ม คันเอ้าละว่าลาวได้ เอกราดลับต้วมว่าอุ้ม มันอุได้ราวใดแมวอัทมะทัน เฮ็าก็เอ็ามาใอ้ โตหมังสีเฮ็าก็เอ็ามาใอ้ยู่ อิกจักปีจักอุเดจึ่งจะแม่มเอกราดลับต้วมเด้มี !*

ว่าทันรอดขั้นสะหาย (เจ๊ก) ของบักโค้มมารอด ถาม สะบายกันแบบฝรั่งแล้วบักโค้มก็บ่ดองถ้าถิม ผาถิดมันบอกสาวเสิฟ นำเหล้า(ฝรั่งอิก)ย่างถิกับของแก้มออกมา ลิงมือกินปับปับแบบกุลิเลีย บุมทองลืดรักสามาระยาดสง่องมค่องมคิมยู่ เพาะคิดว่าอยู่ในร้านอา–

ทามใหย่โตจั่งซี้ ทามกินก็ดีงต้องกินย่างมีธะบอบ แต่ซิใดได้ ทังกินทังธ้องโหอกเหอกใส่กัน ฟังสอ่งดังมาจากทางอื่มจิมแสบแก้วหู มิแต่เจ้ามายผู่ใหย่ ก็ยังร่าอกินฝืดกินมัน คันอ่าความลิมก็ยิมแต่คำซี ดอด โอ่คินซุมสูงก็รู้เอ้าพาสาตลาดพาสาสแลงม้ ?

ของกินที่สาวเสิฝสั่มสั่มนำมาอาง ยิมขักโค้มธ้องซื่อ่ายำตีมไก่แด่ ไก่ย่างแด่ และจำพอกข้ออีกหลายแมวจิมบ่จื่ คันเพ้มคินอื่มเด่ไม้ถู่ดีบกันยุบยับ ขุมกองก็ใจก้าขั้มดีบนำเอ้าไปเปันปีกกะตีกินไปหลายคำจึ่งจุอาดรู้เมื่ออ่า.... ตายห่ากินกันดายดอก.... บ่มีเอ้ามาล่องพ่คำ.... ใจยากบอกขักสหายผู่เปันเจ้าพาขอ่าเอ้าเอ้ามากินแด่ก็บ่ก้า.... พ่ดีมีเจักพ่มึ่งเอ็นเอ้ามา.... ขุมกองก็ดีดอยใจมันยู่ในใจ ฟ้าอคุ้ยเอ้าจ้าอสีขาองามเอ้าปากหย้าตุ้ย ๆ ตักข้อตักแจ่อราดใส่ ดีบต่อมซุ้มไก่ต่อมราอฝ่ามีแต้มกัด....

เอ็ดินมีเงินหมื่เอ้ากินกันจั่งซุ้ม้ กินไก่เปันโต ๆ บ็ดดูอหมิด บาดแม่อ้อยม้ำ-ดินแสมดินจั่ อ่า ได้ไก่ดันต่อมเมือเอาะ โพะหมากแล้งหมายเอือลิ่ง อ่าซุ้มจิมบ่เพ้มต่อมไก่!

ยำตีมไก่จั่งไธมันก็จั่งแม่มแซบ กินล้า ๆ แห่งถิล้ำลายออกปาก ห่ายเหล้าอิสกีใส่โสดาลิ่งไปอีกแด่ คือ่าหูตึ่งพ้าตั้งอ้ม หลอเบิ่งพู่ร่อมโตะพ้าจั่งใดก็ยากหือใส่ ลายปากแท้ ๆ อ่างอ่าได้มาลองซิมนำเพิ่ม นิมันก็ปานอาหามที่ยู่เมิองสอันแล้วตอ่า ของอ่า

สั่งแล้อกำได้กิมโลดจัดแจ่งมาย่างงาม ฮ้าบ่ผ่สาอสั้นกิมผู้มาเสิฟมั้น บักโค้นเอ้ามือใหย่ ๆ พา ๆ ฝาดก้มเปะ กำยังอ่ายพ้ามาหิอยิ่งแอ้ว ใส่ฮ้า !

ยากเอ้าลูกเอ้าเมิฮมากิมจั่งซี้จักเที่อเด้ ผ่ให้ละเจ้าได้มิอาดเอ้า แต่จะเอ้าเงินหางใดมาจ่ายละ แมอบ่มีหางลาบลอยน่ำเผิ้น มีแต่เงินเดือมข้ำล้ ฅลายเที่อบุมกองยากซื้เบิ่สฮงโฮกลองเบิ่ง ฮ่อดยอดซื้ 200—300 กิบบ่ถึกจ้อย เมิฮกำร้ายหิอเอ้า เอ้าไปเอ้ามากำเลียบ่ฅืนหยังละ ดันบ่ผ่มากำให้แม่อ้อยแล่นใต้แล่นเพื่อมาต่ำผ่แล้อมีแล้วเดือมไป

คิดเลียไปเดือมมีติกที่มั่งพักเอ้าหาม เพาะแม่อ้อยออกลูกผู่ที่หิก ออกก่มาออกเอ้าบาดพ่ำหางเดือม หาผู้ฮิงมันกันผ่ได้ติงแด่กบ่มี บาดเรือมเจ้าเรือมมายเผิ่มมี๊า เผิ่มกำรั่งมีเหลือล้ม ดันว่าเมิฮกันลูกเผิ่มคือางมันกันได้ตั้งฅลายแสม (ตามได้ยินลูกม้องเอ้าโสกันให้ฟัง เรือมผมะท่ามมั้นเรือมผมะท่ามมีเรือมมายผิมมั้น ฯลฯ) มีละเผิ่มอ่าทุกแห่งต่ำมทุก รั่งแห่งต่ำมรั่ง

มีกำอันที่ 24 ผ่ดิ ! ขุมกองคิดฮ่อาดรู้เมื่อคิง คิผาดิดมีสฮง แอ่อ ๆ ฮองแม่อ้อยดังเฮ้าหูมีเฮ้ามีอ่า บ่มีเงินไปตลาด ฮีซื้ต่ำส้ม พากรุ่งมาสู่กิมจักห้าสิบกิบและฮฮบพูจักฮาอกคิงแล้วคาบ เงินแม่อ้อยยังแต่พันดฮอ จะต้องซื้มิมผิงป่องใหม่ให้แอม้อยใมมั้ ธาดา

670 สะมั้นทามจ่ายแมอื่นต้องวิดไปก่อม จะแล่มหาใผก็คิงยาก ดันทายอันที่ 20 มาแล้อ

ดาอนึ่งขุนทองสะเดิดรู้เมื่อดิง สฮงขักโค้นร้องสั่งย่ำตีมไก่มาอิก ละดามคิดห่องใยน่ำลูกเมิฮไอ้ขั้นอุ่อดาอก่อมเทาะ ฟ้าอเลิมกินข้ออุ่งค้างถ้อยปู่ให้พิด เผื่อจะดิบย่ำมะหาแขบน่ำพู่ดัก ๆ แต่ดันแล้อ เมื่อย่ำตีมไก่เข้าปากอิกห้องมันเติมขึ้นอิก สมองอันหว่างเป่าก็คิดต่ ๆ ไป"รอ้าย! ปามมีแม่อ้อยดีอุเมื่อยถ้า และพาลูกกินเข้ากับตำพากรุ่งอื่มไปแล้อตี้ อื่นางตู่ผู้ถิดกับนิมเด้มันอุกินได้บ่ตำพากรุ่ง?มันหาอุได้ออบปาย"สฮงเจ้กในคมะดินึ่งออกปากว่าเอ้าไก่อิกติอลึ่งละ แล้อบ่ผ่ 3 มาทีจามไก่ก็ถึกน่ำมาอาง ขุนทองก็เด่ไม้กู่ไปดิบมาต่อมนึ่งแต่บ่ห้นได้กิน พาบลูกม้อย 6 ดินกับเมิฮก็เดิ้นขึ้นในสำนึก *อะนิจา อาหามลาบนี้เมิฮและลูกภูกินบ่หมิดผ่ 100 ทิบ แต่ภูกับนั่งกินอุ้นไก่ดายดอกย่าง สะบาย!*

ไก่จามสุดห้ายยังแดงเติมจาม ปาก็ดดิบผู่ต่อมแล้อก็บ่มีใผกินต่ ดิงจะอื่มดับห้องไปพิดแล้อ ขุนทองก็กินบ่ลิงอิก นั่งหลฮอเบิ่งต่อมอุ้นไก่ด้อยจิดใจธิสยา น้ำตาขุนทองไหลอุ้มเข้าไปในหิอใจ ถ้าได้ไก่ 6–7 ต่อมงาม ๆ นี้ไปให้ลูก ขุนทองคิด!

บักโค้นเอ็นสาอเสิฟมาไล่เงิม เอ๊าเอ๊าเจ้ฮมาอฮมเปัน

ແຖວ ແລ້ວສົມຮວມຍອດມາວາງຕໍ່ໜ້າບັກໂຄ້ມ ແຕ່ແມ່ນອາເສ້ຽລະຫາຍ ຄົມນຶ່ງຍາດເອົາໃບບົ່ງໄປ ບຸນກອງເຫັນໝໍ່ມັ້ນງັດຕັບ 10 ໜ້ອາງລົ່ງ ແລະ ດຶ່ງໃບໜ້ອອກມາຕື່ມອີກ 4–5 ໃບ

ອະນິຈາ ມັນເກືອບທ່ໍກັນກັບຈຳນວນເງິນເດືອນຂອງເຂົ້າເດືອນ ນຶ່ງພໍ່ດີ

ໝົດທຸກຄົນລຸກຂ້ຶນຈັບມືສັ່ງລາກັ່ນແບບຝຣັ່ງ ຮວມທັ້ງພວກເຈັ້ ທີ່ອ່ານໂຕຝຣັ່ງບ່ໍ່ອອກນຳ ບຸນກອງຂອບອົກຂອບໃຈບັກໂຄ້ມຢ່າງໃຫຍ່ ແຕ່ເມ່ືອຈະກ້າວອອກຈາກໜ້ັດຕາດານ້ອມກັບເກີເກ່ົານ້ັ ບຸນກອງກ່ໍຄິດຫຍັງໄດ້ ພໍ່ດີ ເຂົ້າຍ່າງຄຶ້ມໄປທາງປະຕູເຮ ືອນຄົວເຈັ້ ພ ົບສາວເສ ີຟອາຫານຜູ້ເກ່ົາ ຕາງຕ ິຖາມຫາຫ ້ອງນ ້ຳ ແລ ້ວກ ໍ່ຕ ໍ່ມ ່ວ ່ າ

“ໄກ ່ເຫ ລ ືອກ ິນ ອ ່ ານ ກ ັ ນ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ແ ດ ່ ” ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ່ ຍ ້ ອ ມ ເ ຫ ັ ນ ສ ີ ໜ ້ າ ບ ໍ ່ ພ ໍ ່ ໃ ຈ ແກມດູຖູກອາດໃດອາດນ ຶ່ງຂອງສາວນ ້ັ ນ ເ ລ ີ ຍ ເ ວ ົ ້ າ ຕ ໍ ່ ວ ່ າ “ ຊ ິ ເ ອ ົ ້ າ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ໝ າ ຄ ອ ກ ” ເຂ ົ ້ າ *ເສ ີ ອ ກ* ດ ັ ນ ສ ະ ແ ດ ງ ກ າ ນ ຊ ຸ ້ ໜ ້ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ໄ ວ ້

ສ ະ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ່ ື ອ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ຮ ອ ດ ເ ຮ ື ອ ນ ຕ ອ ນ ບ ່ າ ຍ ເ ກ ືອ ບ 2 ໂ ມ ງ ໃ ນ ຄວ ງ ຈ ິ ດ ຄ ິ ດ ພ າ ກ ພ ູ ມ ໃ ຈ ທ ີ ່ ຈ ະ ໄ ດ ້ ໃ ຫ ້ ລ ູ ກ ກ ິ ນ ໄ ກ ່ ຈ າ ກ ໜ ັ ດ ຕ າ ດ ານ ຊ ັ ້ ນ ສ ູ ງ ໃ ນ ວ ຽ ງ ຈ ັ ນ ແ ມ ่ ອ ้ ອ ย ຊ ึ ่ ง ນ ำ ເ ອ ົ ้ າ ທ ่ ໍ ່ ໄ ກ ่ ໄ ປ ໄ ຂ ໃ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ຄ ົ ວ ໃ ຫ ้ ລ ู ກ ແ ລ ่ ນ ຕ າ ຕ ื ่ ອ ອ ກ ມ າ ຮ ้ ອ ง ใ ส ่ ว ่ า

"ພໍ່ອ້ອຍເຈົ້າໄປເລັ່ນເອົາກະດູກເຂົ້າຫມູ ມາແຕ່ ທ່ຽງໃດຊິໃຫ້ລູກກິນ ?"

ກັ່ນເວນ ເຂົາຫລຽວເບິ່ງຕ່ອມດູກໄກ່ປົ່ນດູກ ຫມູຫມຸ່ນ ໆ ຈຶ່ງຄົ້ນເລັ່ນແແຫ້ນຫລ້ອນແລ້ວນັ່ນຢ່າງ ແສບຫມາກຫົ່ວໃຈ

ຜີສ່າງຕົ້ນໃດມໍ່ທີ່ດົ່ນໃຈໃຫ້ເຂົາ "ເສືອ...ກ" ເວົ້ ອອກໄປ ໄດ້ວ່ ່ "ເອົາມາໃຫ້ຫມາກິນ ?"

* * *

ทำบุบใก้บุบ

โดย ถอกเกด

♥♥♥ ดอามสิงสัยต่าง ๆ มันแจ้งขาอั๊นมั๊เฮ้ามั๊

....ท่ามพ๋ำึมยันดักแม่อ่ามางมีลูก.... แสง

จันจึ่งอุก ที่บ่รู้จะบอกติมเองว่าลูกนี้แม่น

ของใผ....

ແສງຈັນ ຂາດການນ້ີ ເພ່ືອເມ່ືອນອນຄິດໃຊ້ ສມອງຢູ່ເຮ່ືອນຄົນດຽວ ຈະວ່າມາງອຸກອ້ັງທ້ັງທວງຢາງ ມະຫາສນກໍແມ່ນ ແຕ່ເລິກລົງໄປກໍສີຢາກໆຍິນດີນໍາຂ່າວ ໃຫມ່ທ່ີມາງໄດ້ຮັບອຸບເມ່ືອເຊ້ົານ້ີ

ຍິນດີທ່ີວ່າ ແສງຈັນ ຈະໄດ້ລູກ...

ທ່ານໝໍບອກວ່າມາງມີລູກແທ້ !

ແຕ່ກໍອຸກ !

ບໍ່ ແສງຈັນ ບໍ່ໄດ້ອຸກ ຢ້ານລູກຂອງມາງຈະບໍ່ມີພ່ໍ ແລະບໍ່ແມ່ນອຸກຢ້ານບໍ່ມີເງິນລ້ຽງລູກອີກ

ແຕ່ມັນເປັນຕາອຸກຢ່າງແປກປລາດ ເພາະເຮ່ືອງມັນຍືດຍາວຕິດ ຕໍ່ກັນມາແຕ່ກ້ົກພຸ້ນ ແສງຈັນ ຫາກມັດຫາກຂອດ ແລ້ວຈະຮອງແກ້ແບບໃດ *ຕ້ົງເຄ້ົາແຕ່ປາງເສ້ັງອຸກໄດ້* ແຕ່ຕ້ົກລິເຊ ແສງຈັນ ກໍບ່ຮູ້ຈະຮອງມັນຕໍ່ໄປເຮ້ັດຫຍັງໜ້ັງສ ຫລຽວເບ່ິງໂຕລ້ົດເປັນສາວຂ້ົນມາ ເອາະເມາະ ແລ້ວຖາມະຫາງຄອບຄົວກໍ່ພໍຮາວມ້ັນ ຄັນບ່ໍມັບເອ້ົາຍາດພ່ີນ້ອງ ຫ່າງ ໆ ກັນທ່ີພ່ໍໄປມາຫາສູ່ໄດ້ ແສງຈັນ ກໍເກ້ືອບຈະບ່ໍມ້ີໃຜເລ້ຍໃນຊ້ີວ້ິດ ຢູ່ນໍາໃຜກໍຕ້ອງມາມະຄຸພ້ັນເອ້ົາຕາຍອ່າເພ້ິນຈ່ຶງອ້ິດຫູມາລ້ຽງເກ້ືອ ແລ້ວໂຕ ຈະນ້ັ່ງນອນຖ້ໍາຮອງແຕ່ໜ້ັງສ ກໍ່ຄ້ົງບ່ໍສດວກ ຈ່ຶງຕ້ັດສ້ິນໃຈອອກຫາການເຮ້ັດ ສາໃຫ້ມັນແລ້ວ ຫາເງິນລ້ຽງໂຕເອ້ົງກຸ້ມແລ້ວແມ່ປ້ານ້ໍາອາອາດຈະວ່າດ້ີ

ສມ້ັຍນ້ັ ຄວາມຮູ້ແຄ່ແຊກ ແອບຕ້ີຈ້ັກໜ່ໍຕ໊ອກ ໆ ແຕ໊ກ ໆ

ส่ำเช้ำตอกแตกไฟอ่อม ก็มีแต่เธัดมำหางธาตุกามมั้นแล้ว เงินเดือม บ่หลาย แต่ แสงจัน ก็มีดอามก้าอพ้าไอเกินดาด อาสัยอ่าเป้น ดินจ้บด์นงามแด่ พ้าตาซื่ ๆ เป้นตาธักแบบสาอั้มใพ่พอมเต้มตั่ง ไปทุกบ่อม "ท่านพันเอก" ซึ่งเป้นอะทิบ่ดีผแมกกามนั้นก็เอ้มดู แสงจัน เป้นพิเสดมับแต่มื้ได้พ้บเพ้นเป้นต้นมา ท่าทางเซ้ ๆ ซ้า ๆ ดีกับนิกน้อยหล่งแม่ ตลอดธอดซื่อะปะอัดทำพ้าทำพอยธอง แสง จัน เธัดให้ ท่านพันเอก เมดตา ยากยื่นมือมาจ่อยเหลือทันที เถิงแม่มอ่าแสงจันจะติจักบ่เกั่ง อ่านโตฝธั่งข้อง ๆ ดา ๆ อฐกกาม ต่าง ๆ ที่ดำเนินไปบ่มีกานก้าอพ้าอั้มเลิย แต่ ท่านพันเอก ก็มัก เอ้ม แสงจัน เอ้าไปล้มสั่งสอนอะทิบายแม่มหยังต่แม่มหยังเลิง ๆ แสงจัน ก็เกิดสัทหาในมาย เค้าธ์บมับถือย่างใหย่ จ้นหลายเดือม ผ่านไปกายก็เลิย เป้นเธื่องหัมมะดา ที่นางมักติดตามเพิ่นไปกินล้ำง และออกท่องและท่อง *แล้วในโอกาดคืนสลองปีใหม่ สากับคั่งนั้น แสงจัน ก็ดื่มและดื่มจุมปาย จุ่ง ท่านพันเอก ยุเย้ให้ดื่มจ้นสิเม้า ๆ เซ้ ๆ เผิ ๆ พาให้เกิดเหดกามสำคันในจุวิด จุมีหยัง ?*

ท่านอะทิบ่ดีผู้กำลังเม้าสังคิม กับลูกม้องสาอพ้าตาถึ กิธิยาอ่อมม้อม และสำนึกในดอามกะธุมาธองมายย่างเต้มใจ เธื่อง มันก็เลิยตกล่งกันได้โดยปามิปามอม

"อ้ายอุแพงเจ้าล้ำเจ้าให้สุกสะบาย" ท่านพันเอก อิ่มอยยเมื่อ แสงจัน ร้องไห้ร่ำไร เสัรูถายดอามสาอยันติมได้สูม เสัรูไปแล้วในดืมมั้น ตามแบบสบับยิงสาอน้อยผู้บ่รู้ทากยากลองทั้งหลาย "ของมันเอาดืมบ่ได้-เสัรูแล้วกำเสัรูไป" แต่มางกำได้สิ่งอื่มตอบแทม เปันต้นถามะของ แสงจัน ในเอลาต่ามามับมีดับอื่มลับ ๆ มีธางอันพิเสดจาก ท่านพันเอก อยยบ่อาดสาย บ่ต่ำจะอุเสื้อสั้น แต่งเอ้เสิมสอยไปอุเมทืมเฝียยังต่ำยัง มางกำยังมีเงินอุค่ำใส่และอุดพุมป้าอาที่เดียอาสัย จิมยาดพี่น้องทุกดินกำทุมย้องอ่าดิอ่ารู้ภะตันยูรู้คุม

"มันกำบ่ได้ร้ายตอ่า อิมางจันม่ะ-ล้ำงบ่เสัรูเอ้าแดงแกงร้อม" ลางดิมอ่า

แสงจัน กำไปกามแด่อาดกามแด่บ่มีใผอ่าทยังเงิมเถือมไปเอ้าดิบตามจำมอม ที่มางอาดกามกำแม่ม ท่านพันเอกมันละแต่งให้ยู่กับเรือม ขลิอ่าเอ้าออกท่องอไปพองดาย-อุดอม แล้วแต่ยากจะไป แสงจัน กำธรูกร้องเอ้าตามใจมัก ยามม้าอื้มมำ กำต้องฟ้าอตัก ใผมียาอสาอได้กำสาอเอ้าละ พ่เถิงคาออุอยใผอุเถ้ารู้?

เถิงมีเดาะกามยามร้ายกำเกิดอาเผด ทั้งที่ไปหาลิมน้อยกันยู่ใสกำได้ ทากแต่ ท่านพันเอก จะฟ้าอไปใสบ่รู้ แสงจัน จิ่งต้องเอ้าปะติบัดพ้าที่ พิเสด ในห้องกามติดอายเยันของเพิ่นใน

ตอนบ่าย แล้วสองตึงตังก็ดังอึมพ้าห้องทาม *ยาแม่ให้เรือม ของท่านพันเอก" บ่จักว่าไปรู้"ก็มคาว" ของผ้วมา แต่ใส จึงว่าได้ลักพาเอ้าโสมสะอางร่างอ้วมของเพิ่น มาปาก็ดรอดบ่อม ถึกยามเข้าด้ายเข้าเฮัมผ้ดี*

"อ้ายก้อม ! อ้ายก้อม ! ใอผักตูดอองี้ !" สองแหลม แจดร้องสั่งย่างสแดงอำมาด

คันทางในฟ้าอางกันอิลุกอิล่ย

"ตายห่า ! จัม ยาแม่มา" ท่านพันเอกก้อม ฟ้าอุ๊ม สองสั่น

"บักห่าผุยมันไปตายใส ? บอกให้มันยามพ้าห้องแท้ ๆ!" เพิ่นจิ่มย่างโมโหสุดอึด แสงจัม เองก็ตกใจบ่พ้อย ยืนสั่งกะสั่ง เก๊งยู่บ่รู้จะเรัดอาดใด

"เอ้า–มุ่งเด็องทะแม้ อุได้ผ้าออกไป !" เพิ่นบอกสอง ร้าย ๆ เพาะอาธ์มบ่ดีที่ถูกคันมาพาม อ้าผัดแม่ม "แม่เลือ" หลุดออกมาจากถ้าอ้า

"อ้ายก้อม !" สองทางนอกแผดอึ้มอีก ในเมื่อใอปะตูบ่ได้ดั่งใจ "เรัดกามมีแม่นอุเอ้าข้ามเอ้าเมืองม้ คันในบ่ให้ออกคันนอกบ่ให้เอ้าพุ้นหอา ?"

พันเอกก้อม ใอปะตูออกโดยไอ แล้วร่างของ แสง–

ຈັນ ກໍຫລູບອອກໄປທັງຟ້າວຟັ່ງ ຈົນຕຳ "ຟຸ້ຍນ້ຳມັນເດືອນຫ໌" ເຊ ແຊດ ໆ ໄປ

"ໂອ໊ຍ–ແມ່ນຫຍັງອັນນີ້ ໃຜຫໍ ມັນຊິຂ້າກູຕໍ ?"

ຍາແມ່ທັງຮ້ອງທັງຈົ້ງໂຕໄວ້ບ່ໃຫ້ລົ້ມ ແຕ່ ແສງຈັນ ບ່ໄດ້ ເຈຕນາຈະຂ້າໃຜ ມາງພ໋ຽງແຕ່ເອົາໂຕລອດໄປໃຫ້ໄດ້ຫໍ່ນັ້ນ ບາດກ້າວ ແລ່ນອ່າວໄວຂອງນາງ ຈຶ່ງຊ່ອຍໃຫ້ຫລູດພົ້ນອຳນາດໂຫສະຂອງ ຍາແມ່ ເຈົ້າ ເຮືອນ ທ່ານພັນເອກ ໄປໄດ້

ແສງຈັນ ບ່ຕ້ອງໄປຖາມອີກ ເພາະ ທ່ານພັນເອກ ຮູ້ດີ່ວ່າ ຍາແມ່ຮູ້ໃສ້ໂຕແລ້ວ ພວມຊອມຈະເອົາເຮືອງແທ້ ໆ ຈຶ່ງສເນີ່ວ່າ

"ຊິໃຫ້ຢູ່ເຮືອນລ້ຳກໍບ່ເປັນ ອ້າຍຊິເອົ້ານ້ອງໄປຝາກໝູ່ຢູ່ກະຊວງ" ເພິ່ນຂຽນໜັງສືນ້ອຍໃຫ້ໄປຫາ "ອະທິບໍດີ" ທ່ານນຶ່ງຊຶ່ງເປັນສະຫາຍຮັກ

"ໂອ–ເຈົ້າເປັນຫລານສາວໝ໋ກ້ອນໜ໊ຫວ໊ະນາງ ?"

"ແສງຈັນ" ກໍຈົນຕຶ່ມ ແຕ່ແລ້ວກໍຕອບໄປວ່າ

"ໂດຍ–ຂນ້ອຍ "

ກໍເປັນອັນວ່າ ແສງຈັນ ໄປເຮັດການບ່ອນໃໝ່ "ທ່ານອະທິ ບໍດີ" ຜູ້ນີ້ກໍເອົາໃຈໃສ່ນາງຫລາຍ ເພາະວ່າເປັນຫລານໝູ່ ແສງຈັນ ກໍ ຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນໃນໂຮງການນັ້ນ ເພາະມີເງິນຈ່າຍລ້ຽງເຝ *ຫມູ່ຜູ້ຍິງນຳກັນ ໃຜ ໆ ກໍນິຍົມຊົມຊອບ ຫລາຍຄົນສົ່ງໃສ່ວ່າເງິນເດືອນ "ແສງຈັນ" ກໍຫໍ່ກັນ ເຮັດໃດໄດ້ແຕ່ງເອ້ປ່ານຍາແມ່ເຈົ້າ*

มาย และมีเงินจ่ายบ่อั้น แต่ย้อมแสงจันเอ๊อเฟ้อปะติบัด ฟ้าที่เป็นเจ้ามีย่างสม่ำสเมิตลอดมา จึ่งบ่มีใผก้ามหาอ่าร้ายมาง่ได้ ลิ่งคำ

แร่ง ท่านพันเอก ต้องระวังยาแม่บ่ให้นำกิ๋ม แสงจัน พ้ที่ใด เพิ่นก็แร่งพิสอาดเอ๊าใจใส่ แสงจัน ตลายอั้ม ทาม ไปมาหาสู่ก็ท่าง แสงจัน จึ่งมีเอลาสังสันกับคมะโรงทามและ "เจ้ามายใฝ่" จิมเกิดคอามลิ่งเคียกันอั้ม ท่านอะทิบ่ดี มักไปกิมเข้ากับแสงจันในโรงเข้าแกงชั้นสูงบ่อมปอดผู้คิม ไปเต้นรำในบาร์มืด ๆ จังหอะช้า ๆ แสงจัน ก็ไปเป็นคู่เพิ่น *ตลายเที่อตลาย ท่านอะทิบ่ดี มายใหม่ก็ได้ไปเป็นหมู่แสงจันรอดเรือม ในลิมที่ "แสงจัน" ตลิ่งกิมแอุมปายจิมเมิาอิก*

แล้ว แสงจัน ก็ต้องร้องไห้เสียดายคอามสาว (ที่บ่สิด) ของ์ตินอิก เป็นเหดให้ท่าน อะทิบ่ดี ผู่บ่โสดต้องอิ่มออยต่าง ๆ มา ๆ สเมิให้มันให้มีจิมเป็นที่พ่ใจของแสงจัน แล้วคอามสัมพันก็ดิบคามต่ไปตามจังหอะ ลางเที่อท่านอะทิบ่ดี ก็เอ๊าใจว่า

"อ้ายอีลิ้งม้องให้สิมพ้าสิมตาแท้ อีเอ๊ากับบักท้อมเอง บ่ให้มันห่อง" อึ่ง แสงจัน ก็ฟ้าวห้ามไว้จิมสิงสั่น และไล่เลก

สับหลีกรางธ์ถไฟจิมปอดสมองก่มีเล็อย ๆ

เหดกามผ่านไปย่างสงบและสะดอกใจม่สมคอม ธ์ถไฟ บ่มาตำกันจักเหื่อเพาะ แสงจัน อ่างจัดตาตรางดี ส่อมถามะของ มางมันบ่ต้องมับดอก ที่ดินตอมใหย่ ๆ ก่ได้อ๋ เรือมหลังม่งามม่ยู่ก่เกิดมี พายในเค่งปีมับแต่รับพ้าที่ใพ่ต่มอีก

ลางเหื่อมางก่ยากเลิกล้มพ้าที่เหล่านี้ แต่ก่บ่มีหาง ทังท่านพันเอก และ ท่านอะทิบ่ดี มายใหม่ ต่างก่มีพัดสเมหาในโตมางย่างสุดสอาด คือว่า แสงจัน มีเปันสิ่งจำเปันสำหลับพอกเพิ่ม แล้ว "แสงจัน" ก่ลอยยู่ในอีมานพอก จิมว่า *ดวามสังสัยต่าง ๆ มันแจ้งขาวขึ้นมีเอ๋านี้*

ท่านหม่ยืมยันลักแม่ว่ามางมีลูก !

แสงจันจิ่งอุกที่บ่รู้จะบอกต่มเองว่า ลูกนี้แม่มะของใผ ?

ตั้งลาทามเมื่อมอนคิดยู่พักนี้ ก่ยังอุ้มอายใจว่าจะเอ๋าใผเปันพ่อของลูก—จิ่งจะบ่ผิดลูกผิดพ่อ ?

△ △ △

ตอมบ่าย ท่านพันเอกก้อม มาหา เพาะติสายไปหายู่โรงทามบ่พ้ เหัน แสงจัน มอมแอ้งแม้งยู่ตรงก่ตักใจเปันห่วง

"น้องบ่สบายเปันหยังบ่บอกอ้าย ?" เพิ่นฟ้าวมาลูบมาคำ

"ເອ້ ! ນ້ອງບໍ່ເປັນຫຍັງຫລາຍດອກ" ແສງຈັນຍັງບໍ່ກ້າຕັດສິນໃຈວ່າຊິບອກດີຫລືບໍ່

"ເປັນຫຍັງແທ້ ໆ ລະຫໍ ໜ້າຕາລ່າເຫລືອງ ?" ເພິ່ນຢອກຕາມພາສາຜົວເມັຽ ແຕ່ຄົນມີຄວາມລັບເລີ່ຍຮ້ອນຫູໜ້ຂາງ ຫຸບຕີຜູ່ຫວັງດີຈົນຜິດສັງເກດ

"ສັງມາຄິຮ້າຍແຮງແທ້—ວ່າທໍ່ນີ ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນມີລູກບໍ້ນ ?" ເພິ່ນຢອກຕໍ່ໄປແຕ່ຊ້ຳຖືກຈຸດອີກ ແສງຈັນ ທັງໄຫ້ທັງໂດດກອດ ທ່ານພັນເອກຢ່າງອຸ້ນອາຍໃຈ

"ຍາອ້ຽ—ຍາອ້ຽຊິວ່ານ້ອງຢາກຜູກມັດລະນໍ ? ນ້ອງຫລົງໄປແລ້ວ"

"ຫລົງຫຍັງແສງຈັນ ທີນ້ອງ ...?"

ທ່ານພັນເອກ ມິດຈັ່ງງັ່ງໄປຄາວນຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງລອງເດົ້າໃໝ່ວ່າ

"ນ້ອງມີລູກຫວໍ ?"

ແສງຈັນ ເອົານ້ຳຕາແທນຄຳຕອບ ແຕ່ທ່ານພັນເອກຊົ່ງດີໃຈຢ່າງໃຫຍ່

"ກະດິລະຕີຈັນ ອ້ຽຍຍັງບໍ່ມີລູກຜູ່ຍິງເລີຍ ສາທຸຂໍໃຫ້ເປັນຜູ້ຍິງງາມ ໆ ດີນ້ອງ"

ແສງຈັນຈຶ່ງອົ່ມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ທີ່ ທ່ານພັນເອກ ປາຖນາລູກຂອງນາງຢ່າງເຕັມໃຈ ແຕ່ຈະຕັດສາຍສັມພັນກັບ ທ່ານອະທິບໍດີ ໄດ້—

ย่างใด ?

จิมอ่ามีมึ่งจำต้องไขความในใจให้เพิ่นฟัง เพาะอ่าแสม จะอำไอ้บ่ดิมห้องมันก็ต้องขายออกมาเอง และแล้ว ต่ความสาธะหาย แบบอาย ๆ ของ แสงจัม ท่านอะทิบ่ดิก็ติบเอิกผางอ่า

"หากอ่าแล้ว มีมีมันสีต่าง ๆ"

คือ่าเพิ่นกะดักใจเอ้ากะด้

ลูกม้ลูก อุเกิดมาเหิงเหื่อก็ต้องมีพ่รอด สองคิม

แสงจัม จิมอุเปันข้าเมื่อคิดหาอะมาคิดอันไก ขาดอ่า ลูกออกมาแล้วเรื่องจะเปันไปแมอใด มาอุ่งอุหยุ้งเอ้าแท้เอ้าอ่า

อุกใจมาพ่ ๆ แสงจันจึ่งยากทำขุนหลาย ๆ แด่ พ่สิม ใหย่มารอด นางแต่งเคื่องตักขาดย่างหลองหลาย หมากไม้ธาคาแพงๆ ใส่ฮันเงินพ่อยใหย่ ๆ มีมันพ่ดีแม่นขุนออกพันสา ผู่คิมล้นสาลา ในอัดใหย่ให้เมืองจั่อุ้ มักจะมีคิมจากคุ้มต่าง ๆ มาตักขาดในโอกาดขุนปะจำปี "แสงจัน" ตักขาดยู่เด็มอัดแล้วก็ขึ้มเมือเหิงสา–ลา ตั้งใจจะไปไหอ้พระธับสิมให้สุดพีก่อม แต่พ่ก้าอะาม้มฮ้มใด สาลาขึ้มเมือก็ได้ยินสยง

"ตาย ! อีอันมีกะมาอัดมำเฮา !"

"ใสแม่มใผก ? กะดูอ่าหลามสาอยาอ้ายหั้ม ?"

"ทลามสาว ? ยาเอ๊ยเว้าใช้ทิวแท้ ! ทลามใมต฽งเพิ่น ละบ๋ มังไปจับได้ดาพังดาเอ๋าอู่โรงกาม เพิ่นย้ามม้องเอ๋าเธื่องกะเลียไล่มันออกตอ่า !"

"อ้าว ! เพิ่นเอ๋าไปฝากอาดยาอู่กะจุองใด๊ขั้น ละอ่า ทลามสาวเพิ่น เอ๊ตาย ! เอ๊ยลืดบ่คิดสิงสัย ดั้นจุ้นกะจุแม่นอื่อันนี้ขั้นตอ่าเพิ่นพอมติดขั้นเอ๋าหามาสิ่งอ่าว ไป๊–ไปด่ามันมำกัน มันเอ๋าอาดยาไปธอดออมแก่นพุ้นตอ่าอาทิดแล้วนี้" ผู่เว้าสูมอื้นพึบ ๆ

"ยาเอ๊ย–นี้มันกางอัดกางอาใด๊"

"อัดอาหางใดกย่าละ ขายพ้ามันกางพู้ละดิ แมอผู้ยิง จั่งไธหายาดเอ๋าแต่ผิวเอ๋าพั้"

แสงจันได้ยินดักเพาะส฽งเว้านั้นแธงอื้น ๆ สายตาสอง คู่กแมมมาย่างแค้นเคือง สองร่างนั้นลุกอื้นย่างเขัดจุ่มายังมาง

แสงจันเห็นร่างทังสองใหย่ยืดออก ดวงตาทังสองคู่ลุกลึกองไฝ มางหยับติมคอยหลังด้วยความย้าม

โอ้ยย้าม–ย้ามเอ๋าเห็นลูกน้อยในห้อง เอ๋าจุทำร้ายลูกน้อย ! โอ้ย ! แสงจันหวิดร้องอื้นได้คำด฽ว ร่างกะวอ้าคลำเลิงมามำอื้นใด่ย่างบ่เป็นท่า จักว่าก้องวอ้าก้องหางยจักหลับจักเหล่า รูบยาแม่เสือธร้าย

ทั้งสองทับทายไปทับตา เหลือแต่ความมืดและมืด ดวงจิตอันอ่อนไหวล่องลอยไปไกแสมไก

"*ข้อยอยู่ใส ?*" มางรู้เมื่อดิ้งขึ้นมา

"อยู่โรงพ่.... มอมอยู่ดี ๆ ยามาง เจ้าบ่อำขายหลาย" มีสองตอบ

"แล้วลูกข้อย....ลูก ?"

"ลาวบ่มีขุมได้อยู่ม่าเจ้าแล้ว"

"แปว่าข้อย.... ข้อยหลุลูกแล้วหอ๊ะพี้ ?" มางถามย่างอ่อนใจ คำตอบก็คือสองบาดติมห่างออกไป

แสงจัน จะเสียใจหลายปานใดก็ตาม ในหามหลุลูกเต็มมี หากแต่กาละตำมา มางแร่งรั่งมีเปันดีขึ้นโดยบ่ต้องปะกอบอาชีบเปันข้าธาตุหามอีกแล้ว ดังอันมางขับ "โอเปันเธิกธ์" คันใพ่อ่องแอ่นอยู่ที่ออองจัน

ขุม ในที่นี้จึง แปว่า *หามได้อยู่สุขสบาย*

★ ★ ★

ສາທຸ!!

ຂໍໃຫ້ເພັ່ນກັບມາ!!

□ ໂດຍ ປາໃນ □

♣♣♣ ສາທຸ ! ສາທຸ ! ! ເທວະດາຟ້າແຖນ – – –
ຍາມັງອ່ອນຊິເອົາເມັຽກະຊ່າງຫ໋ອມັນເທາະ ຂໍໃຫ້ຜົວ
ກະບາດກັບມາດິ ໆ.... ເຖິງຈະມີເມັຽນ້ອຍຫ້ອຍເມັຽ
ປາຍ ກະບາດກະຍັງໄດ້ຊື່ວ່າເປັນເມັຽໃຫຍ່ຢ່າງອອກ
ໜ້າອອກຕາ ດີກວ່າຊິລັກລອບຫລົ້ມກັນກັບຄົນຫລອກ
ລວງແນວນັ້ນ....

ເວົ້າກໍເວົ້າເທາະ ໃຈແທ້ແລ້ວກະບາດນີ້ ທໍ່ເມັດງາ ດໍ່ກໍບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າອຸ່ນອົກໃຈຜົວ ສາບານໃຫ້ກະໄດ້ ຕາເວັນ ຕົກໃຫ້ຕົກນໍ່າ ໄຟມອດໃຫ້ກະບາດມອດນໍ່າໂລດຄັນແມ່ນ ເຄີຍຄິດແນວນັ້ນມາກ່ອນ ແຕ່ປານນັ້ນມັນຍັງມີອັນເປັນ ໄປ...ກໍຜົວນັ້ນລະພາເປັນ ຜົວນັ້ນລະເປັນຕົ້ນເຫດ.

ຊິບ່ວ່າເປັນຕົ້ນເຫດຈັ່ງໃດ....ຜັດແຕ່ເອົາກັນມາ ແທນທີ່ວ່າຊິ ເຊົ້າຫລ້ົນສາວ ຊ້ໍາແຫ່ງເຕັກເຂົ້າໄປກ່ວາເກົ່າ ປະກັບເມັຽນ້ອຍເພີ່ນກໍຫອຍ ລູກມາໃຫ້ກະບາດນີ້ລ້ຽງ.... ຫລຽວເຫັນລູກແມ່ນ້ອຍຍາມໃດພໍແກ່ນຕາຢາກ ແຕກ ອົດເປັນຄົນຊິຄົນຈ້ໍາຫລັບຫູຫລັບຕາລ້ຽງໄປ ຊິໄປໂຫດເດັກນ້ອຍ ມັນກະເປັນບາບເປັນກັມຊິ ໆ ຜົວໂຕຫາກຄຽບບໍ່ແລ້ວ ແລ້ວຮາຍນັ້ນຄິດ ວ່າເພີ່ນຊິເຊົ້າກະບາດເຫັນວ່າສີຫ່ າງ ໆ ໄປແດ່ ກໍເລີຍລັກດີໃຈຢູ່ເທິງເຕັບ ຕອນນີ້ເງິນຄໍ້ากໍພໍໄດ້ໃຊ້ໄດ້ຈ່ າຍ ເຮືອນຊານກໍພໍເປັນຮູບເປັນຫລັງຂ້ຶນມາ..ບໍ່ ພໍສອງປີ ເພີ່ນໃດ້ຂ້ຶນກອມມັງດັງ ຝາດຖ້ຽວນີ້ແຫ່ງໜ້ກໜ້ າໄປກ່ວາເກົ່ າ ແຕ່ ກ່ອນຄັນວ່ ານີ້ນ້ອຍນີປ່ າຍ ກໍຍັງວ່ ານ້ອຍນ້ອຍ ກໍຍັງແຄນຢູ່ ລູກເມັຽຫ່ າງ ບ້ ານກໍຍັງພໍອົບອຸ່ນບໍ່ ອ່ ອນເທ ງ ົ ່ າ ວ່ ານ້ ອຍ ນ້ ອຍ ກໍຍັງເປັນແລງ ງ ່ າຍ ກໍຍັງເປັນງ ່ າຍ ຝາດເຫ ື ່ ອນີ ້ ບໍ ່ ຄ ິ ດເກ ົ ່ າມາຫລ ັ ງເສ ັ ຽແລ ້ ວ ເຂ ົ ້ າແບບ ອ ່ ອຍ ລ ່ ອຍ ປ ່ ອຍແຕ ່ ເຊ ົ ້ າສ ານ ີ ້ ຈ ັ ່ ງມ ່ າ ໜ ້ າບ ່ ເຄ ີ ຍບ ານໃສ ່ ລ ູ ກໃສ ່ ເມ ັ ຽ ຄ ວ ານ ຢ ູ ່ ຄ ວ ານ ກ ິ ນ ກະບ ານ ກ ໍ ວ ່ ານ ີ ມ ີ ພ ໍ ໃຄແດ ່ ຜ ູ ່ ນ ຶ ່ ງ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍເປ ັ ນ ອ ັ ນ ຈ ິ ດ ຈ ານ ບ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ທ ່ າ ເ ອ ົ ້ າ ໂ ລ ດ ກ ະ ບ ານ ໝ ິ ດ ນ ້ ອ ຍ ໝ ິ ດ ນ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ຕ ານ ເ ລ ີ ຍ ຊ ່ ານ ເ ທ ະ ໄ ປ ! ບ ານ

ไตเอมไตแต่ซาดแล้วติบ่....ปามมั้มก่ยังบ่ได้ลืดหยังเหื่อ.... บ่เคียลืด ซุมอกพักมอกใจเพิ่มเลย....จักแม่มสางบุมหยังไอ้ แต่ซาดแล้วมั้กบ่ รู้ ขาดม้องสาวเรามั้มม๊า....ยามังอ่อมลาวดีเลิดดิ้ม รู้จักเอ๊าพักเอ๊าใจ รู้จักต่ำรู้จักสูง มันกยังบ่เหันใจลาว....*ซาดดิ้มบ่มักดี... เสือกไปมักพุ้ม ผู้บ่าวมักร้องสยงมั้มสยงมี้ ซุตาย นำเฮ็เป็มดิ้ม ๆ จักหม่อยละมันซุใส่กาบ่รู้เมื่อ ต่ำแรงบอกต่ำแรงห้าม มันบ่ฟังสยงเราเลย เอ๊าไปเอ๊ามามันผิดลวามอี่เวมว่าไปใส แตแยมาปึกสากำเลย ใด้ก๋มดองกางพันสา ขายหม้าหมิดโลดเค๊าอ๋งตา งามหม้าใหย่ตว่า !* ขมาดมั้มยามังอ่อมลาวกยังอิดสามาซ่อยดอง โอ้ย จั่งแม่มม้าใจลาวปะเสิดเลิดซายแท้ ๆ ลูกเราเจับ ผัวบ่ยู่ กำแม่มลาวแล่มซื้อม้ามซื้ยา ซุหาใสได้ดีปามมี้ ขมาดผัวโตแท้ ๆยังบ่เคียมาจิมีจิมย่องอห่ลาว แม่มยู่อ่ายามังอ่อมเป็มลูกม้อง มันกลูกม้องยู่โรงกามซื่ ๆ เอ๊าเร็องลอบคัวแล้วลาวกแม่มผู้ อึ่มกะบาดไปมอมเฝ้าลูกเจับยู่โรงพ่สามสิ่ดึมกแม่มลาว กว่าผัวโตซุมาเบิ่งหยังลูกจิมเซ๊าแล้ว จึ่งเหันพ้า เหันใจยามังอ่อมหลายจิมคืดยากได้เรัดม้องเอย แต่ม้องสาวกะบาดมันบ่มักดี ตามันบอด เม๊ามำอ้าย บ่าวมักร้อง ออมซอมมำเฮ๊าหลาย จั่งแม่มอาสมาดิมเรามำ แบ่มค้อมกายพาทม่อง คืดใส่อี่แพวมลูกม้าสาว กจ้ำหันท่าไอ้โลดอ่าบ่

ยากได้ผัวทะหาม ย่าอ่าได๊! ทะหามผู้มันดีก็มี คันเราบ่แม่นอ่าอุติก ม้าหือพฮงกันพิด บ่แม่นอ่าเบันทะหามแล้วอุล้อพิดทุกคันเอาอี๋ ๆ คือยามังอ่อนมีเด้ เหล้าลาวก็บ่กิน บาร์ลาวก็บ่ไป อุหาสำใดอีกผู้ชายสมัยนี้ เอ้าเธ็องพู่นี้มาแล้วเหลือใจหลายแท้ ๆ เหลือใจให้ผัวบ่แล้วยังมาเหลือใจน้องสาวมันบ่เอาความอีก เอาผัวได้หีกเดือนยังบ่เตัม ลูกออกท้องมาแล้ว ผัวมันอ้าอ่าเมฮเก๋าก็มีอู่ สิมม้าพ้ามันแด่ มักฮองบ่ดีมันก็ได้จั่งซั้นละ ออกลูกแล้วแม่นใผ ? ก็ยามัง–อ่อมอีกซั้นมามาลัฮง กะบาดเคียถามหลีมถามหือลองเบิ่งอ่า....

– เฮาเบันแม่ร้างลูกติดแมอนีก็บ่ติบธีผัวสังดอกตอ่า ?

– อุไปตีลาวเธ็ดสัง ขุมอาสมาฮองใผลาวบ่ แม่มเฮาแต่งเอาเอง !

เบิ่งพู้นม่า ยามังอ่อมลาวใจสูงสำใด ฮมาดอ่ารู้ซั้นพิดคู่จะหลอกบอกบ้กียังบ่ติบธีเบัน เกิมอ่ามันหายากสาแท้ๆผู้ชายแมอนี้ เพันแต่มันยากหาเอาเดาะดังต่อง ๆ พุ้นละสมัยนี้ ถิฮมาดมีผู้ยิงยังบ่ต้องกามยังบ่มักเหื่อ แล้วอุไปเลือกเอาบักจั่งใดมาเบันผัวกะมาวุดหือใจมันแท้เด๊ !

กะบาดจิ่งได้อ่า มื้นั้นหลังจากที่ไปเก้ฮก่อมน้องสาวให้มันติกลิงปิงใจ กับยามังอ่อมบ่ได้ผิมแล้วก็เลียพามโมโหสุด ฮิดกับมาเธือมพ้าผัวก็บ่เพัน หาผู้อุปกสาก็บ่มี .....อีดิมใจ้.....

มันอ๋ไปเบิ่งอุเมกับเดักม้อย คิมแห่งโมโหยู่แถ่ ก๋เลียถ่าหิอเอ๊าสายิกใหย่แล้วค่อยให้ไป ไล่มันไปจิมผิดเรือม ใจร้ายบ่ยากเหมันพ้าคิม พ๋คิมใช้พาลูกลิงเรือมไปได้ขิดมั่ง ยามังอ่อมก๋เลียมา ก๋แม่มกะบาดมื้ละมัดแมะให้ลาอมาฟังข่าอเรื่องไปเจระจากับม้องสาว อี่แม่ร้างลูกติดมื้ละ เล่าเรื่องให้ลาอฟังหังโมโห เบิ่งสีพ้ายามังอ่อมสีเส้า ๆ คืออุเสังใจผิดหวังย่างแรงยู่ดอก คิดใส่หิอใจลาอ แล้วก๋ควนเสังใจยู่ เสังใจที่ผู้ยิงตาแตกมันบ่หลิงเหมันความดี ความเปมสุพาบขุธุดของลาอจิมต้องออกปากเอ้าอยใจออกไปว่า

– ท้าออ่อมย่าไปคิดเอ๊ามาใส่ใจ ให้มันอุกมันอั่งย้อมเหาะ สาวดี ๆ กอ่านมื้กมีบ่อ๊ดบ่ยากดอก บ่มีใผเหมันใจ เจ้าก๋ยังมีเอ๊อยผู้นิ่งยู่ดอกที่เหมันอ่าเจ๊าเปมคิมดี เอ๊าพ๊ะให้ยรบถ๋มไอ้พ๊เหาะคันแม่มเอ๊อยเปมสาวเอ๊อยดีอุมักเจ๊าย่างบ่ต้องสิงใสเลียละ !

– ยาเอ๊อยก๋อ่าไปอุมแล้วพ๋ให้คิมอกหักได้อุ่มใจ คันแม่มเปมสาวจักเพิ่มอุแหงมยู่ฝ้าดีม้องสาวมื้มก๋บ่ธู !

ยามังอ่อมเอ๊าออกมาด้อยม้าสยงที่พ๊ดอาไลยดีกับอุอ๊ด

– แปอ่าเจ๊ายังบ่เฮ้าใจเอ๊อยดิเต๊อ ที่เอ๊อยเอ๊ามื้แม่มแท้ ๆ ไถ๊ แต่อ่ามันก๋ดีอุเปมไปบ่ได้ดอกอาดมื้ !

กะบาดก๋ห่าวเอ๊าห่าวจาไปย้อมถูติมอาดคิมอกหักอุ่ ๆ มื้ละ แต่อ่ายามังอ่อม จักอ่าเกิดอาเผดหยังอื้มก๋บ่ธู แสงตาสีดใส

ຂຶ້ນທັນທີທັນໃດ ລຸກຍ້າຍມານັ່ງຂອບຊາລົງໂຕທີ່ກະບາດນັ່ງຢູ່ ແລ້ວກຸມມືກະບາດໄປແນບໃສ່ແກ້ມ ກ່ວາກະບາດຊິທັນໄດ້ຄິດດຶງມືຄືນມາ ຍານັ່ງອ່ອມກຸມຈູບຫລັງມືໄປຟ້ອດນຶ່ງ ກະບາດຄິດຫຍັງກໍ່ບໍ່ທັນ ຫົວໃຈມັນເຕັ້ນແຮງພໍ ປານວ່າຊິຕົກຫລົ່ນອອກມາກອງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາເອົາໂລດ.

– ຮິ ອ່ອມ ເຈົ້າເປັນຫຍັງຄືເຄ້ ນ້ໍ !

– ບໍ່ແມ່ນນ້ອງດ໊ອກ ແຕ່ວ່າຫົວໃຈນ້ອງມັນຜິດຫວັງເຈັບຊ້ຳ ມາພໍແຮງແລ້ວ ຂນາດຄອຍຖ້າຈົນເຂົາແຍກທາງກັບຄົນຮັກຂອງເຂົາ ລູກຂອງເຂົານ້ອງກໍ່ບໍ່ລັງກຽດ ແລ້ວຜົນກໍ່ຄືນ້ອງຕ້ອງຜິດຫວັງຊ້ຳຕື່ມອີກ ເອ໊ຍ ເຫັນໃຈເຫາະຖ້າວ່າເອ໊ຍເຂົ້າໃຈນ້ອງຄືທີ່ປາກເອ໊ຍເວົ້າຫວ່ານ້ໍ່ງນ້ ! !

– ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດອກອ່ອມ ຜົວເອ໊ຍກໍ່ມີ ລູກເອ໊ຍກໍ່ມີ ມັນຊິເປັນຂາບເປັນກັນ !

ກະບາດເວົ້າແລ້ວກໍລຸກຂ໊ຶ້ນຫຍັບອອກໄປຢືນຢູ່ຫ່າງ ๆ ຍານັ່ງອ່ອມຕິດຕາມເຂົ້າມາຄວ້າດຶງແຂນກະບາດເທິງແຮງ ຈົນເຊເຂົ້າໄປຕຳກັນ ແລ້ວກໍ່ສວຍໂອກາດໂອບກອດຮັດໄວ້ຢ່າງແໜ້ນ ປາກກໍ່ອ້ຶນອອຍອ້ອນວອນຕ່າງ ๆ ນາ ๆ.

ແນວ່ากะบาดกะดົ້ນດ້ິ ๆ ແດ ๆ ຜົວກໍ່ບໍ່ມາໃກ້ມາຫາຍ ຈັກເທື່ອ ແລ້ວໃຈມັນກໍ່ດູຕົນສົງສານຍານັ່ງອ່ອມຢູ່ແລ້ວເປັນເດ໊ມພັນ..ເທື່ອ ແຮງແຂງໃຈວ່າຊິປັດຊິປ້ອງດ໊ັ້ນຟົດຫລຸດໜີ ກໍກັບອ່ອນເປ໊ຽຫລ່ອຍລາລົງ ປານຜັກຖືກນ້ຳຮ້ອນລວກເອົາຊິ ๆ.... ยานั่งอ่อมกอดจูบลูบโลมไปห่อ

ແລະຫ໋ວໄປຈົນວ່າໃນທີ່ສຸດອາຣົມສວາດກໍເກີດມີຂຶ້ນມາພ້ອມ ๆ ກັນ.... *ກໍຊິໃຫ້ຕ້ານທານຈັ່ງໃດໄດ້ ໃນເມື່ອຍາມັງອ່ອນຈູບເອົາ ๆ ຢ່າງແຮງຮ້ອນປານໄຟ ກາມເຫຍເຜົາລົນ-ຜົ່ວແທ້ ๆ ເອົາກັນມາຕັ້ງຫລາຍປີກໍບ່ເຄີຍຮ້ອນແຮງປານນີ້ຈັກເທື່ອ.... ແລະແລ້ວໂລກີຍະວິສັຍ ກໍຄອບງຳຫ໋ຫຸ້ມຫົວໃຈກະປາດຈົນລືມຄາວລືມຄິງ ປ່ອຍກາຍປ່ອຍໃຈ ໃຫ້ຍາມັງອ່ອນເຊີຍຊຸ໋ມຈົນສົມແກ່ອາຣົມ.....*

ມາຮູ້ເມື່ອດິ໋ງຕົ໋ນຕົ໋ວຕົ໋ນໃຈຢູ່ເທິງຊາລົ໋ງຍາວ ໂດຍປຣາສຈາກສົ໋ນ ຜ້າອາພອນ ກາງອ້ອມແຂນອັນເຂັ້ມແຂງຂອງຍາມັງອ່ອນຊຶ່ງກຳລັງເວົ້າຊ່ຳ ສຽງແຫບສຽງແຫ້ງໃສ່ຫູວ່າ :

– ເອ໋ຍເຊື່ອບ໋ວ່າມ້ອງຮັກເອ໋ຍແທ້ ມ້ອງຮັກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈ ແລ້ວກໍຮັກມ້ອງດີເອ໋ຍນ໋ະ ຂໍ່ສັນຍາໃຫ້ເອ໋ຍວ່າ ເອ໋ຍຢ່າກັບກອມມັ ດັ່ງ໋ໃດ ນ໋ັ້ນເຮົາຊິຢູ່ກິນຮ່ວມກັນຢ່າງເປີດເຜີຍໂລກ...

ນ໋ັ້ນກະບາດບ່ໄດ້ຕອບຮັບປາກຍາມັງອ່ອນ ວ່າຊິຢ່າກັບຜົ່ວ ແລະເຮົາກໍພົບກັນສເມີຍາມເດັກນ້ອຍບ່ຢູ່ເຮ໋ອນ....

ຫລາຍເດ໋ອນຕ່ໍ່ມາກະບາດເກີດມີປາກສຽງກັບຜົ່ວ ຈົນເຖິງຂັ້ນຮຸນແຮງເຕີບ ກະບາດອອກປາກຫ້າວ່າ "ປະເປັນປະບ່ໜ່ອງດິ໋ກັນນ໋ັ້ນລະ ໃນເມື່ອຜົ່ວນອກໃຈຕລອດມາບ່ເຄີຍເປັນໜ່ອງແມ່ນ໋ັ້" ໃນເຊົ້ານ໋ັ້ຕ່ໍ່ມາຜົ່ວກະບາດກໍລົ໋ງເຮ໋ອນໄປພ້ອມກັບສັ່ງຄວາມຂາດກ່ອນລົ໋ງເຮ໋ອນວ່າ

"ຂ້ອຍໃຫ້ເວລາເຈົ້າສ໋ີ່ນ໋ັ້ ຖ້າຕັດສິນໃຈຢ່າກັບຂ້ອຍແທ້ ເຊີນ ໂລດ ຢາກໄດ້ຫຍັງແດ່ເຊີນຫອບເມ໋ອເຮ໋ອນແມ່ເຈົ້າພຸ້ນໂລດ"

ทะบาดทะยังแม่ใจอ่าอิต้องร้างแท้ ๆ มื้ละ แต่แล้วทะบาดทำเถิงทับม้าตาติก เมื่ออีดินใช้มันเอ้าซองฆาว ๆ ฆมาดบัดเฉิมมาให้พ้อมทับบอกว่า

"ยู่ในถิ้งเสื้อใหย่ฆองยาอ้าย"

ทะบาดอ่ามเบิ่งทำพิบลายมือฆูมจ่าพ้าซองสิ่งเถิง "ฆ.ต...." ทางในซองเปันบัดเฉิมตามที่ทะตะเมเอ้าไว้บ่มิผิด และที่ม้าตาทะบาดติกทำแม่มย้อมบัดเฉิมที่ยู่ในซองอึ่งเปันฆ่าอถองฆอง ธ.ท. อ่อมแก้อ....ทับ....ฯลฯ

เจ้าพี่ม้องฟังเบิ่งเทาะ อ่ามันแม่มขบทัม แต่ซุดใดปางใดฆองทะบาด ผัวหลิ ทำบ่เลียยู่ทับย้าวเฝ้าทับเรือม ซุยอู้หลิ ทำติจากหมิไปมีเมิงใหม่...ยามิ้งอ่อมฆองเอ๊ย ค้ายังบ่รู้เท่อว่าเอ๊ยทำลังอิย่าฆาดทับผัว...สาหุสาหุ เหวะถาฟ้าแฆม...ยามิ้งอ่อมอิเอ้าเมิงทะอ่างหื้อมันเทาะ ฆ่ำให้ผัวทะบาดทับมาดี ๆ.... เถิงอิมีเมิงน้อยหื้อยเมิงปาย ทะบาดทำยังได้อี่ว่าเปนเมิงใหย่ย่างออกหมื้อออกตา ดีกว่าเลิกลอบหลิ้มทันทับค้มหลอกลวงแมวมั้น ...สาหุฆ่ำให้เพิ่มทับ มาให้หานทะบาดแด่ห้อม ดูฆอมื้ทะบาดรู้สึกต๋วแล้วและฆ่ำสาบานทับสิ่งสักสิดหั้งหลายว่า จะบ่ฆ่ำมอกหมิกมอกใจเพิ่มอีกบ่ว่าในซุดมื้หลิซุดใดทำตาม....

ຄ່ ຊ ຊ ກ !

▽ ໂດຍ ດວງຈ່ໍປາ ▽

ຂ້ອຍເລີຍຈົ່ມວ່າ: “ເອີເຈົ້າຫັ້ນບ່ຮູ້ຫຍັງລະ ເຫລືອແຕ່ ຮັບ ໆ ສົ່ງ ໆ ຊິເບິ່ງມັນແດ່ລະບ່ໍ ຄັນລູກເຂົ້າມາ ອ່ອງລ່ອງຂ້ົ້ນມາບ່ຮູ້ພໍ່ລະ ຣະວັງເຈົ້າເທາະ ຂ້ອຍຊິ ວ່າ ເຈົ້ັ້ຈ ຣັກສາລູກເຂົ້າບ່ໍ ກຸ ້ມ ່ ະ ! ” ຂ້ອຍເວົ້ັ້ຈ ແກ ມ ໍ ິ ລ ິ ....

"ເປັນນໍາຣົດຈັກຜີຫ່ານັ້ນຄັນນີ້ລະ !" ຂ້ອຍຄຶ້ມສາຍ ຕາໃສ່ອີ່ຊຸຊຸກິສີແດງ ຄັນເກົ່າຫມາງຢ່າງຊຸ່ມເຄືອງໃຈ ສຸດ ແຄ້ນສຸດໂມໂຫ ແຕ່ກໍເຮັດຫຍັງບ່ໄດ້ນັ້ນກໍເປັນແຕ່ພຽງຣົດ ຈັກທີ່ບ່ມີວິນຍາມ ວາງຄຶ້ມເຮັດໂຮ້ໂຫລ້ຢູ່ຫັ້ນບ່ເຫນັ້ງບ່ຕິງ

ປັດຕິໂຫ້ ກວ່າຊິໄດ້ນັ້ນມາບ່ແມ່ນຂອງຄ່ອຍ ຕ້ອງອົດຕ້ອງຢອມ ສາຣະພັດ ກ່ອນອື່ນຕ້ອງໄປຂໍຄ້ຳຄ່ຳເຊົ້ຳເຮືອນເຂົ້ຳສອງເດືອນ ແລ້ວຜູ້ເຈົ້ຳ ເພີ່ນກໍເປັຽຫວຍໂຮງການອອກມາໃສ່ດອກບັກແພງ ໆ ແລ້ວຍັງບ່ແລ້ວຕ່ໍ ຫັ້ນ ຕ້ອງຂາຍສາຍແຂນຄໍ້ສອງບາດ ທີ່ສຸດແພງນັ້ນມາຕື່ມໃຫ້ເພີ່ນອີກ..... ເງິນແປດສິບພັນ ສມັຍນັ້ນນັ້ນພ້ອຍຫວ໊ະ ເຮັດການນໍາຣຖບານຈົນໝົດຫ ງອກກໍບ່ຫວັງຈະຫ້ອນໄດ້ຮອດພຸ້ນ

ອັນພຽນນັ້ນກໍພຽນແທ້ ຣົດໃໝ່ເພີ່ນຫຽວຂີ່ຫຽວເຊັດຫຽວລ້ຳງ ໃຫ້ອ່າລູກຫລ້ຳນ້ອນຫລ້ຳໄມ້ຢູ່ໝໍ່ກໍບ່ໄດ້ ຢ້ານຈະໄປເຄາະໄປຊູດຣົດງາມເພີ່ນ ປໂຍດນັ້ນກໍມີຫລາຍຢູ່ ຂ້ອຍໄປຕລາດກໍໝໍ່ໄດ້ຊ້ອນທ້າຍ ບັກແອໄຂ້ກໍໝໍ່ໄດ້ ພາໄປກວດໂຮງໝໍ່ຈ້ຳງຍາມແລງ ແລ້ວຍັງໄປບຸນຫາດ ໄປຢາມເຮືອນມື່ນ້ອງ ໄປກິນເຂົ້ຳເພ້ຳເຂ້ຳມາຢູ່ບ້ານຫວ່ຳງປີກາຍນີ້ ກໍແມ່ນມັນ

ຈັ່ງວ່າບາດກັບມາເອ໊ອຍກົກຜູ່ເຮັດມາແຫມ່ແມ່ ຈຶ່ງເວ້ຳຝາກລູກ ສາວລາວ່າ

"ໃຫ້ອີ່ບຸນເຖິ່ງໄປຢູ່ນ້ຳແດ່ ໝໍ່ໃຫ້ມັນໄດ້ເປັນໄຫວຽງນ້ຳເພີ່ນ" ລາວໝາຍເຖິ່ງອີ່ຫລານສາວຂອງຂ້ອຍ ໄດ້ແຊກແລ້ວກໍບ່ຮູ້ຈະເຮັດຫຍັງ ຢູ່ບ້ານ

ນອກບ້ານນໍ

"ມັນວ່າມັນຢາກໄປຮຽນດັດຜົມວ່າຊັ້ນ ຊິໄດ້ມາຕັ້ງຮ້ານຢູ່ບ້ານເຮົາ" ແມ່ເພີ່ນຄຸຍໂມ້ແລະຝັນໄວ້ຢ່າງງົດງາມ

ນອມມັນມາຫັ້ນ ອີ່ບຸນເຖິງກໍໄດ້ 16 ປີແລ້ວ ພໍອ້ອຍລ້ອຍສົມຄົມ ນອມກົມນອມນອນແນວເຮົາເປັນນ້ຳສາວດີ່ງມັນແມ່ນຫຍັງກໍໄດ້ເອ້ໄດ້ແຕ່ງເອົາ ແດ່ ບ່ຢາກໃຫ້ຂາຍຂີ້ໜ້າວ່າມັນບ້ານນອກ ສັ້ນເສື້ອອັນໃດນໍ່ເກ໋ຳໜ້ຳງກໍໃຫ້ ມັນນຸ່ງໄປກ່ອນ ເງິນທອງມັນມີມາກໍ່ບ່ພໍ່ຊື້ແນວອື່ນ ແລ້ວຂ້ອຍກໍຟ້ຳວເອົາ ມັນໄປຝາກຮ້ານທີ່ເຄີຍໄປເຮັດຜົມຢູ່ຄຸ້ມນັ້ນ ໃຫ້ມັນແອບສະແອບນ້ອມແອບ ເຮັດເລັບນຳເຂົ້າໄປ ກົມຄ່ຳຈ້ຳງຖືກ ໆ ຄົນໄປມັນຫາກຊິເກ໋ງ ອາສັຍວ່າມາ ເຮືອນມັນກໍໄດ້ຊ່ອຍແລງຊ່ອຍງ່າຍແດ່ ນອມນັ້ນຊ້ຳກຳລັງດຸເຮັດຂອງຂາຍ ຂາຍດິບຂາຍດີຈົນໄດ້ສາຍແຂມຂ້ຳງລະສອງບາດນໍ

ເອ້ົ ! ໂຊກດີຢູ່ບ່ພໍ່ດາວ ເຈ້ົາຂອງເຮືອນເພີ່ນຊ້ຳຊິມ້ຳງເຮືອນ ປຸກໃໝ່ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍ້ຳຍ

ພຸ້ນ ! ພາກັນໄປຊອກໄດ້ເຮືອນໃໝ່ຄົນລະຟາກເມືອງ

"ເພີ່ນບ່ຢາກໃຫ້ຂ້ອຍໜີຈາກເພີ່ນໃດ໊ນ້ຳສາວ ໃຫ້ຫຽວໄປເອົ ວ່ຳຊັ້ນ" ບຸນເຖິງມັນລົມຮອດພີ່ນອມເຈ້ົຂອງຮ້ານຊຶ່ງເປັນຄົນໄທ ມາຫ ກົມຢູ່ບ້ານເຮົາຈົນຮັ່ງມີເປັນດີ.... ແຕ່ຄ່ຳອີ່ບຸນເຖິງໄປຮັບຈ້ຳງລາວຂ້ອຍກໍໄດ້ ເຮັດຟຣີເລ້ັຍ ໆ ຖືກຄ່ຳກັນດີຈົນບ່ກ້ຳເຮັດຜິດໃຈລາວ

ອີ່ບຸນເຖິງກໍເລີຍຊ້ອນຫ້ຳຍຣົດຈັກນ້ຳບ່ຳວມັນ ໄປມ໊ເຊ້ົ້ຳມ໊ແລງ

เอ๊า ตอมเพมพี่พอมใช้ทึมเข้ามำลาอ

เว็มเดือมอี่บุมเถิงได้หลายข้ำ ๆ มันจิมได้ซื้คำใส่เปัม บาด ๆ สั้มเสื้อก็ตัดใพ่แต่งเอ้หันสมัย ดิงมันทิมส้อยเข้าพ่ดีเปัม ตาเบิ่ง คันบ่ฟังสฐงปากมันใผก็คิงจะอ่าแม่มสาอไทอฐงจันจิบเจื๊อ ละ เบิ่งท่าทางบ่มีชิ้งไทบ้ามมอกปิมยู่เลีย ข้อยกะลักแยงมันยู่ ฮมาด มี ย่าอ่าแต่เว็มเดือม 15 พันส่ำพ่บักแอพี้เลีย เอ๊าบัก (ฮ่ไทด) 20 พันข้ำเมือก็คิงได้ แร่งมีอุามาทึมสาแล้อ ก็ยูท่างเลือกผิว

มันกะดี๊–ดีอี่บุมเถิงกะดาย มับมีรู้จักดวามพ่ป่อมใส่มีม้า สาอพันก็ป่อมพัน พ่ให้ทลามธ้อยก็ให้ธ้อย แสมอ่ามันไปเธัดกาม ผิดอันเสาอันทิดบ่ได้ยู่จุ่อยอฐกเธือม ข้อยยังบ่ปากจักดวาม

มีมี่ง....พ้พี่พอมยู่ตลาด เธัดใดลาอจิ่งถามอ่า

"บุมเถิงใดแด่แล้อบ่แม่ท้าวแอ ?"

คันในตลาดเช้ามีมันก็จ้ำผัดแพันอั่ง พอมคิดฮม่าจุ๊ถาม ทยังไปก็ปากบ่ทันออก เลียกายกันไป

บ๊า....อี่บุมเถิงก็คิไปกามยู่ทุกมี้ ลาอคิถามปามอ่ามันบ่ สะบายมอมยู่เธือม ทลิลักเลียไปทลิ้มไปท่ฐอทางอื่ม ?

"พ่แอเจ้าเอ๊าอี่บุมเถิงจ้อมท้ายไปสู่มีพันม่า มันกะไปบ้ อันกามมันมั้ม ?"

ข้อยสั้พ่เดักน้อยในตอมสอาย ท้าอจ่ากติ้ม"ยุ๋บ"ขาดมี่ง.

"ฑื...." สฐงเผื่อฟั่งฟ้าอสั่นเฉุม "มัม....มันไปใสฉอฐมัม ฉั้ม...." ฉ้อยเลิยจิ่มว่า

"เอิ้เจ้าหั้มม่รู้หยังละ เหลือตายแต่ว่าเรับๆ สั่ง ๆ อุเบ่งมันแถ่ละบ่มิ ถันลูกเอ๊ามามอ่องล่องขึ้มมาบ่รู้พ่ละระวังเจ้าเหาะ ฉ้อยอุว่าเจ้าหมิ้ละรักสาลูกเอ๊าบ่ทุ้มม่ะ...."

ฉ้อยเอ้าหลิ้มแกมอิ๋หลิ แต่อ้ายเท้าก่เรักพ้าสิหล่า ๆปาก บ่ออกพ่ดาม.... ฉ้อยบ่ได้ใส่ใจคึด แมอผัวโตคึเต้าม้ี หาเงินได้มาสิบก่มอบสิบ ได้มาฉาวก่มอบฉาว บ่ฉาดทิบฉาดบ้ี ถันว่าฝากได้หยังแม่มกอกฝาถ้ามฉองหลิเกิบปาอี่ธิคู่มึ่งก่มาง้มฉ่เมิฐ ก่คึดผ่ใจมาแต่ใดว่าผัวโตเป้นผัวที่ดีแบบลาวแท้ คึอุบ่มีคึดมอกใจเป้นติ....บ่มีมั้นลาวไปทามแต่เอ้นกับมาค่ำ ส่อมอิหลามสาวมั้นมารอดก่อม ฟ้าวปากหวานมาแต่หัวฉั้นใดว่า

"ฉ้อยไปหาพู่มา ม้าข่าวคึอุไปคองถ้าพ่แรงตีปานมี้...."

แล้วฉ้อยก่จักอ้นแลงอ้นลูกแมอใดแถ่ แลงมั้นตั้งใจว่าอุเว้าอุว่าให้มันแมอใดก่เลิยลืมคาวไป....

กะแมอว่ามะนุดจั่งไธม่ เธักหยังไป เหวะถาหากยากขายพ้าเองดอก.... ใผจั่งว่าม่าบ่ ?

ต่ห้ันมาบ่ถ้ม อีขุมเถิงลิดท่าทางบ่มีแรง มันคอบว่า....

"ข้อยขอเมือบ้านจักหอ่างก่อนม้าสาว ไปเอามือแรงอู่มำอี่แม่"

คอยมื้แลงมื้เช้ามามันกำไป ใผบ่หันได้ห้ามได้ถามซ้ำ
สอายมื้มั้น ปลังตังโรงหามพ่อแอมาหา
"อาดยาเพิ่นเอาทะแจตู้มาขน้อยมีมีดเพิ่นขอเอาพังสีสำคัน"
"อ้าว....ขนี้เพิ่นบ่ได้ไปหามเทือหวอะ ?" สองข้อยต็นตกใจ ของอ่าเหันผัวโตออกจากเรือนไปหามเปันปิกะติอยู่แท้ ๆ
"บ่-บ่เหันไปขน้อย.... ผักมื้มาพื้เพิ่นขาดถุ เพิ่นบ่มือแรงติ ?"

ปลังตังจำต้องกับเมือโดยบ่ได้ทะแจ ส่วนข้อยใจเต้นหลายข้น....

ผัวโตคือว่าไปเรัดหามถุพิ่นบ่ได้ขาด ไปรอดยามแลงอันเสา อ่ามีอยกพิเสด ความคิดจั่งไรอันนึ่งแล่นตำพากหัวใจต็ก

ข้อยบ่ยอมให้ซ้ำแม่มแต่มาทีดรอ ฝากลูกผู้น้อยไว้มำไหเรือมให้แล้วกำลัด Taxi เปิดไปรอดร้ามพิพอมพุ้นโลด.... สิบถามก่รอกับหามไปหามมาของอี่หลามสาวให้คักแม่

"ระยะมื้มา ขุนเถิงบ่ค่อยสะบายพื้แม่ห้าวแอ ลาวขาด ๆ มา ๆ เปันอาทีดสองอาทีดแล้วเด้ !" เจ้าของร้ามเสิมสวยให้หามตามซุ

"ขุ้นอานมีมันคอยพี่พอมบ่อ่าขุไปใส.... ไปจักมื ?"

ข้อยยังยากให้ดักแม่ในใจอีกกอ่ามั้น ยากถามไปดิ ๆ แต่ทางในฟ์ดล่อง ๆ ยู่

"บ่ม่าบ่เห็นบอกหยัง มีแต่ลาอจ่มอ่าบ่ขำบาย กินหยังกะบ่ได้ ดันมาแล้วกะลักไปล้มอมยู่หลังร้านเลื้อย ๆ"

ข้อยหลับมาเรือมเพาะยังบ่รู้บ่อมไป อ์ดสากั้นอ์กกั้นใจ เรักกินไว้ให้ลูกและท้าวผิว.... จ่มหัมมะหัมโมฮ่มลูบหิวใจไว้.... เรื่องแบบมีมันต้องเอ์าบาดเยียม....

พ่เจ้าเรือมมารอด ก็แต่งมาเข้าสู่กินย่างหัมมะดา เบิ่งจิงเพิ่นคือบ่ได้ไปรอดกามขุ้มีเขุ้มี จิ่งอ่าบ่รู้เมื่อหิบอ่า ปลังตังมาไขห่อโตแบบแล้ว....

ข้อยมัดลูกขายก็กบักแอ อายุ 7 ขอบ ให้มันขาดโรงรฐมเอ์ามอ้งไปหล้ม แล้วก็มำรอยพ่มันไป

"ให้เจ้าพาข้อยมำธ์ดจักฐุกสีแดงดันมื้ละ ขุเพ็าให้"

ข้อยล็มอี่ตาตักขี แมอเอ์าหาเงินม้ ได้ยินอ่าเพ็าเอ์าก็ต์กลังโลด ค่อยมำไป๊–มำไป.... ธ์ดแล่นมาทางคุ้มข้ามเก่า บ่อมร้านอี่บุนเถิงเรักกามหั้มละ

ห้องแถอมั้นมาดราคาถืกกว่าเรือมข้อยยู่ ฝั้นติดดิน ปะตู

ອັດເກືອບໝົດ ພໍ່ບັກແອອີງຣົດໄວ້ໜ້າເຮືອນນ້ອຍສັ້ນ ๆ ໜຸ່ ແລ້ວກໍເຂົ້າປະຕູຫ້ອງໄປ ຂ້ອຍຖ້າຢູ່ຟາກທາງດາວນຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງຂ້າມທາງເຊົ້າໜັ້ນໃຈເອົາຄວາມກ້າຫານຢູ່ຂ້າງຝາກ່ອນ ຄົນຢູ່ໃນຄົ ຈະບໍ່ຮູ້ຫືບ ເພາະຕົນລ້ຽ ຊ່ອນຢູ່ໃນບໍ່ໄຂ່ ຂ້ອນໃດໃຫ້ແຈ້ງສວ່າງ

"ລາວບໍ່ສົງສັຍບໍ້ນ້ັສາວ" ສຽງອ໋ຶບຸນເຄິ່ງຄາມ *ບັ ນ້ັເຂີຍຈັ່ໄຮ (ຂໍໂທດອີກ) ກໍຕອບຢ່າງມີຄວາມສຸກວ່າ*

"ບໍ່ແລ້ວ.... ກິນເຂົ້ານໍາກັນອິ່ມແລ້ວບ່າວກະມາ ຫນີ ປາມນຶ່ນອນເອົາບັກນ້ອຍກິນນົມຢູ່ຕິ ເປັນໃດ໋ ຣາກ ອີກຫວໍ ?"

"ບໍ່–ໃດແດ່ແລ້ວໄດ້ນອນຫລາຍມ່ະ ຍາດນ້ັຢາກກິນລະ ຊິກິນ ຫຍັງນ້ ບ່າວຄົດຊ່ອຍແດ່ແມ້ ?"

ຂ້ອຍຍູ້ປະຕູຊຶ່ງງັບແງ້ໄວ້ນ້ັນຄລາດເຂົ້າໄປ ຜູ້ນອນຢູ່ເທິງຕຽງໂງ ຫົວລຸກຂຶ້ນ ຫ້ອຜົວ໋ຶນຈັ່ງງັ

"ໄປເມ໋ືອເອົາສົ້ນເອົາເສ໋ືອມາໃຫ້ກັນ ບໍ່ຊ້ັນຊິຈູດໄຟຖ້ືມ ຂອງ໋ໃດບັກໃດກະຕາມ"

ຂ້ອຍເວ້ົາຫໍ່ນ້ັນ ແລ້ວກໍລ໋ືອອກມາອັດຕັກຊິເມ໋ືອ ພໍ່ເຈ້ົາເຮືອນ ເພ໋ິນກໍມາຣອດໄລ່ຫລັງ ເຮ໋ືອແຕກໜ້າ ຄົງຈະຢ້ານບໍ່ນ້ີແນວຫໍ່ພໍ່ແຮງ....

ຂ້ອຍໂຍນເຄ໋ືອງຂອງ໋ຶຫລານສາວ ແລະຂອງຫ້ອຜົວ໋ຢາຍຊະ ອ້ຍເຖ້ົາກ໋ືມເກັບມ້ຽນຍັດລົງຫືບ ຊຸຊຶຄັນນ້ີ໋ຈຶ່ງຖ໋ືກຂ້ອຍຈູງເຂົ້າມາມ້ຽນໃນ

ເຮືອນ ຜ້າອີ່ໂຕ້ກຳແໜ້ນ ອາລະອາດສຽງດັງຂຶ້ນໃໝ່ວ່າ

"ໄປບາດນີ້....ໄປຫາກັນ.... ໄປແຕ່ໂຕນຶ່ງຫັ້ນ ແລ້ວ ຈັ່ງໄປຫາເອົາໃຫມ່ອີກແມ່ນຫຍັງກະດາຍ"

ຄົນຜູ້ແອບຫລິ້ນຫລາມເມັ່ງ ຍ່າງໂອ່ເອ່ຫົ້ວຫົບ ອອກໄປ ຂ້ອຍຍັງຈື່ວ່າລາວບໍ່ຫລຽວຫລັງຄືນມາພໍເມັ່ງ.... ອີ່ຊຸຊຸກໍວ່າງອີ່ງຢູ່ຫນີ້ ໃຜຢາກຈຸ້ເຊີນມາຕິດຕໍ່ ຂ້ອຍຈຸ້ຂາຍ ຄຶກ ໆ ດອກ ບໍ່ຢາກເອົາໄວ້ ໃຫ້ມັນຕຳຕາຕຳຫົວໃຈ

ຍ້ອນຣິດຄັນນີ້ແຫ້ ໆ ລະ ພໍ່ແອຈ່ຳຣ່າວວ່າເປັນ ໄປໄດ້ ! ຣີບມາຈຸ້ "ອີ່ຊຸຊຸ" ເລຫລັງເດີ ! ! !

24/VII

ข้าวจ้าวพ่าย

ຂ່າວເປົ່າ....ປ່ວ

ມີປະກາດປ່າວຮ້ອງ ຮ້ອນເຮັ່ງພາວະ
ເພາະເພື່ອໂຍທາທານ ອຽດນາມເພື່ອຊຸ້ມ
ທລຸທລັ່ງໄຫລລົງລ້ຳ ແດນດິນກຶນເຂດ
(ເກີດມີເສິກຈາກເໜືອ) ມາຈອບເສືອຈາກໃຕ້ ຈົ່ງແຖງຮ້ອນເຮັ່ງກາລ

ກາລເລີຍເກີດເຮັ່ງຮ້ອນ ແຕກຕື່ນເປັນກະດັດ
ຂ່າວເປົ່າ....ປ່ວນພາມຫູ ຊ່ຳລືແມ່ນຮ້າຍ
ຄວາມຄ່ຳປ່າຍຂົ່ມແຮ້ ຊາວ່ອາເວ້ຳຕື່ມ
ຊາດທີ່ລືເປົ່າລ້ຳ ລົ້ມລົ້ນຫາກພັດປ່ວ ແທ້ແລ້ວ

□ ປ່າໃນ □

ไลก็บ้อง!

ว่าจ้างจี้แหละ

□ โดย ปาใม □

★★★ เฮ้! อ้ายดูผาย....

ต่ให้เป็นแต่งคำเหลืองอุ่ยหุ่ยมาว่า จ้างอีกอีไล
กะบ่เอื่อ.... บักผ้าใดมันเคียบอกอีไลว่า ไลก
มีมันก็มเอ้ย? มันจี่ห่อมก็มจักเทื่อ....

ເດິກແລ້ວ...

ຕາເວັນຕົກດິນ ຕັ້ງແຕ່ບ່ທັນຫົກໂມງ.... ເດືອນ ໜາຍແຈ້ງແຕ່ກ໋ຍັງບ່ເຕັມດວງຄັກເທື່ອ...ບ່ໄດ້ສົມໃຈຄາມ ອ໋ແມ່ເບິ່ງວ່າມື້ນີ້ມັນຈັກຄ່ຳ... ແຕ່ກ໋ເຊື່ອວ່າຄືຊຸ໋ແມ່ນເດືອນ ອອກໃຫມ່.....

ເດິກເຂ້ົາໄປອີກ....

ຫ໋ອລົມໜາວພັດຄ່ອຍ ๆ.... ພາເອົາແສງຕະກຽງນ້ຳມັນກາດຫລີ ໄປແຕ່ກ໋ບ່ເຖິງກັບມອດ....ຢູ່ບ້ານເຮົາດຽວນີ້ ພາກັນໃຕ້ຕະກຽງນ້ຳມັນ ໝົດ ແລ້ວ....ຫາກະບອງເຮັດຢາຍາກ ເພາະວ່າປ່າຍາງບ່ວ່າໃກ້ຫລືໄກບ້ານ ເກືອບ ຊຸ໋ອອດອາຍດັບແນວໝົດແລ້ວ.... ພວກນາຍຮ້ອຍພາກັນກ໋ວ້ານຊຸ໋ຕັດໄປ ຂາຍ ໂຮງເລື່ອຍ....ມັນກ໋ຂາຍດິບຂາຍດິເອົາໂພດ.... ຈົນກາຍເປັນເສດຖ໋ຍ່ອມ ๆ ຂ້ົນມາຍ້ອນຕັດໄມ້ຂາຍນີ້ກ໋ຫລາຍຄົນ....“ອ້າຍຈານລ້ຳ” ລູກລຸງເລິກ ມີເງິນ ໄປແຕ່ງເມຽບ້ານໂດນຕັ້ງແປດໝື່ນກັບຄ່ຳອີກສາມບາດກ໋ຍ້ອນຕັດໄມ້ຍາງຂາຍ ໂຮງເລື່ອຍ

ຫ໋ອພາວປີນ້ອຽກບ່ຫລາຍ ບ່ໄດ້ກ່ຽວເຂ້ົາມາ....ມີແຕ່ເຂ້ົາໄຮ່ກ໋ ກ່ຽວຂ້ົນເລ້ົາແລ້ວຕັ້ງແຕ່ປາຍເດືອນສິບສອງ.... ບຸນຫາດຫລວງເທິງປາງກ໋ບ່ ໄດ້ໄປຍ້ອນຄາກ່ຽວເຂ້ົາໄຮ່.

ຜັດແຕ່ດ່ຳມາແລ້ວ....ບ່ເຫັນອີ່ພ່ໍໜ້ານາມຈັກເທື່ອ...ໄດ້ຍິນຈ່ຳອຸກ ຢູ່ເລື່ອຍ ๆ ວ່າຢ້ານນ້ຳຖ້ວມມາ....ກະຄ້ຳພ໋ແມ່ນບ່ຜິດພ໋ດອາມ.... ຝົນປີນີ້ ດີ

อุบาด....ติกพิดปี่บ่มีเหือดมีเอ็อม....แต่อี่ผ่ลาอ่าฝันส่านี้ ดันพอก เธัดหาง่บ่ถิมดินดูนหางตันห้อยพากมาอ จ้างก่บ่ถ้อม....มับปะสาหยัง ม้าพ้าอางห่เปันธูม้าด้ามห่ดฮอ....ม้าบ่ถ้อมมากะบ่ทัน ฮองมันบ่มีหาง ไหล !

ได้ยินพอกไหบ้านโสกันอ่า อุไปฮ่ให้เพิ่นเธัดร่องเปั่งม้า ติ่มฮ้นหลาย ๆ บ่อม....ดันบ่ฮั้น แถอบ้านพากมาอ—พากธฮอแม่น อ็อดเฮ้าดัก ๆ....อุกางต่แต่เฮ้าไร่กับเฮ้ามาแฮง จ้างก่บ่กุ้มบ้านกุ้ม เมือง....อี่แม่ลืมกับอี่ผ่ดีมก่อมมันอ่า ดันเพิ่มบ่เธัดร่องเปั่งม้าหลายๆ บ่อม ปีพ้า มาทิ่งบ่ต้องเธัด—เธัดได้ก่บ่ได้ใส่แตกดอก ถ้อมตาย มัน ดีเท่ามันละ !!!

เด็กหลายแล้อ....

สฮงค์มหฮอทางก่บ่มี..สฮงแคมอ้ายข่าวก่ร้ายล์งแล้อ.... ทางนอกมืด จ์มได้ยินธอดสฮงคอายขักกอมหันใจธึดธาดยู่ก้องใต้ ล่าง....อี่ผ่เอ๊าสามแหเฮ้านอมแต่มั๊เหิงบ่ธู้....แต่อ่าแมมไปทางเธือมอี่ ไธยังเหันแสงตะกฮงพ่ธิบธี่ยู่ มันจักแม่นใผอื้มลืมมัน....อาแต่ เท่ากะเหันแต่มันลืมเปันฮู้กับจ่าขุมตา....ดฮอมีจ่าขุมตาก่ย้ายไปยู่ทาง เลาะงี่มแล้อ....หลือ่าอ้ายจ่าขุมตาลาอมา “แปกมีอิ่ง ?”

แสงไฟยู่เธือมอี่ไธยังบ่หันมอด แมมลอดป่องฝาไปยาม ใดก่เหันดีเท่า....ทางนอกบ่ธู้ยินสฮงหยัง นอกจากดิ่ม ๆ อุมีสฮงยุง

ขึมมาตอมจักโต ได้ยินเฮ้าหูพ่มิ่ง ๆ....ทางนอกมืด....มืด.... และมืด ปามอ่าโลกมื้....โลกข้ามฟากมาอมื้มุดมอดไปแล้ว แต่ในใจของเรา กำลังฟิดสมั่นเธร้อมปามพ้เฮ้าปาด....

อ้ายลูผาย....

อ้ายลูผายผู้เคียใหัลำหมั้นสัมยาสาบามว่า อุรักแต่เธ้าผู้ดงอ-อุรักกันไปจ้นตาย-อุบ่ฮ่อมอกใจ - อุมาฮ่แต่งเถือมสี่-อุหงอมาหาใหัพ้ำหน้ากันสู่มื้- อุฮ่คิดรอดบ่อ่าในเวลานอมหลับฝัน หลิ่ตื่มมืนตา-สาระพักร้อยแปดหมื่นพันสัมยา... ลืมมิบ่เหันมา...บ่เหันมาใหัเหันหน้า..หลิอ่าอ้ายลูเพิ่นลืมสัมยาแลัว...

ที่อ้ายลูบ่มาเธือมเธ้า บ่แม่นแต่ลืมมิลืมดงอ....เพิ่นบ่มาหลายคืนแล้ว...บ่มาหาเธ้าถืมมิจ้นผิดสังเกด....บ่เหันพ้ากันถืม จ้นเธ้าคิดรอด...คันเพิ่นมาคู่มื้หลายเธ้าฮ้าบ่มัก...ฮังเพิ่นคอาจับมือแฮม ...ฮังเพิ่นกอดเพิ่นเฟือ.. ย้านอีแม่เหัน ลาวอุด่า อายบ้านอายเมือง.. เทิงใจเธ้า คันเพิ่นกอดมันกะหอมกะหอว เปันพาว ๆ ร้อม ๆ กะผ่องกัน...

เธ้ากับอ้ายลูได้เหันพ้ากัน เปันเถื่อฮ้าท้ายตั้งแต่มื้แจก เฮ้าหาแม่ตู้เฮัม...เพิ่นมาสิ่งเธ้าสองต่สอง—เพิ่นกอดเธ้าถืมเปันถืม ยู่แคมค้างพูท้าปายฮาม .. จักแม่นเพิ่นเธัดหยังแด่กบ่รู้แมอเธ้าบ่เคีย...

จักอ่ากอดอ่าจูบ ก้มถ้มไปห่อจ๋มเธ๊ากะถูมดิ๋ง... แต่กะแปกปลาดที่อ่าเธ๊าเองกะยากอยู่ในสะพาบจั่งจุ้นถ้ม ๆ....ยากหลับตาย๊มอิ๋งค้างมูให้อ้ายดูกอดอยู่แมอมั้นข่อาง...แต่ใจมึ่งกย้านถ้มมาพ้...ขายห้าโดดอ๊ง

ถ๊ดไปถ๊ดมากะจุ้งม้าพ้าอ้ายดู

จ่าขุมตาอยู่ไภตั๋งอ่าข่จักกี่โยด ลาอกะยังอ่าอ๊ดสาถ้มถอม—จอมมา ล๊มยามฮู้ลาอ...ขาดอ้ายโตเปมมายดูสอมอยู่กับข้ามแท้ ๆ เธ๊อมกจ้าอยู่คุ้มถูจอกัม...เธ๊ถ้ดใดอ่าข่เหมพ้ามาล่ ตั๋งเกือบสิบมื้แล้วเคียไปหาเธ๊าอยู่สอมยา กข่เหมไป... เธ๊าเคียแก่ม้าสู่อาบคู่แลง..ดอง แล้วดองถายเกือบสิบมื้ยังข่เหมพ้า...

หางมอกมื๊ด...

แสงไฟเธ๊อมอี๋ไรยังรุ่งพ๊ริบริ๋อยู่ดิเก่า... ใจและสมองของเธ๊าสับสมอุ้มอายหลายอ๊ม...ถ๊ดอ๊ดสาอี๋ไรกะผ่องกัม... มันดิ๊ขุมั่งล๊มม้อยกันกับจ่าขุมตา ย่างมิดอามสุก ..ตาจอมตา... หลิอ่าเด๊กเข้ามาปามื้ มันให้จ่ากอดจ๋มอุ่มพ๊ดโตแล้วกะข่รู้ ? ขาดเหื่ออ้ายดูของเธ๊าโลดมิดจี่หลิปามหอยไอ้...เหาะเด๊ด๋ม ! มาล้จับหั้มขายพ๊ข่ให้เก่ามื๊ถ๊มล้า ๆ แมอมื้...ให้พ้พ้าเบิ่งเหาะจิอ่าเจับ ๆ ให้เบิ่ง....ลองเด่มิมาใส่อีกเบิ่งขาดมื้ ดันข่ถูกมิดสะมากเธ๊าโลด...

มิแต่ถ๊ด...ถ๊ดแล้วกะถ๊ด...

ปั้นป่อมอ๋มอายยู่ในผ้าห่มดำสมิดมิดมิดของราตรีแต่

ดูอดาย จิมบ่รู้อ่ามอ้ยหลับไปแต่ม้ีเทิง...อุอาดติ่มอุ้มจิมไก่ฮันแจ้ง แล้อ...สูงดอายบักกอม ลุกอ้ สีข้างใส่เสิาเรือมจิมเฟือม... ฟ้าอลุกไปก่ไฟค้างพ้ังเข้าไอ้ถ้าอี่แม่... ค้างถ้ิมไอ้แล้อร้องบอกอี่แม่...ดอาไถ้ไม้ตามกับคุหาบต่องแต่งลิงไปริดสอมยา...

ห็ดไปคิดไป...

เทิงห็ดยาเทิงคิดหาฐู... ดอามคิดสับสิมม้ีดีมม้ียังกู้อ ยังอิมยู่ในใจคีเก่า...

"หลีอุปะหาบม้า ย่างเลาะไปหางเรือมอ้ายดู ถามเบ่ิงใต้มันรู้เร่ืองรู้ลาอสาให้แล้อ ?"

ใจม่ิงคิด อีกใจม่ิงช้ายฝ้ามไทบ้ามไทเมืองเพ่ิมหาอ่าเปมันยิงใจม่บ่มียางอาย...*อีกเอ็ามันหากอุพ้ทม้ากันจักม่ีดอก ถ้าหากว่าโลกน้ีมันก็มลีที่อ้ายดูเลียเว็าใต้ ฝังม้ันแท้*

แต่อ่า...ยังเต่ือ...

ยังบ่ทันได้ถ้าใต้ได้พิสูดรู้อ่าโลกน้ีมันก็มแท้หลิบ่– พ่เข้ามาแต่สอมยายัง บ่ทันรอดเรือม กำได้รู้โลดอ่า แม่นหยังเปันหยัง.

อี่แพงกับอี่ค้ามั่งลิมกันยู่แดมส้างสอมหีอบ้าม เอ็มเร็าเข้าไปลิมสู่ฝัง...

โอ้ย ! อ้ายดู...อ่างเธ็ดได้ลิงค ! เทิงเจ็บเทิงอายในใจเหลือใจพ่อยากแอุกแผ่นดินพี...

อี๋ค้าขอกว่า *"อ้ายลูผายเฮ็ดสวัมฐอี่ไรมื๊ดิมมี่ ฐูบร้อยบ่ริบูมบาม ผู้เค้าใหัเอิากัมเปันผัวเมัฐเฮ็ดกัมกันไปแล้ว"*

โอ้ย ! อ้ายลูม่อ้ายลู !

อี่ไร อี่ผีบายห๊อมันมันกะดีกัน..ฐู้เฮามันกะรู้ว่าฐู้เฮา...ปู่เรือมใกัก้ัน มันรู้มันเห็นว่าอั๊นลิมกันมาเปันปี...มันเรัดได้ลิงค่....สาทุ มันอ๊ดมันยากผู่ฐายหลาย หามมันสา !

ฐาณมี๊เฮาฐุหาผัวบ่ได้กะให้มันรู้โลด เหอะดาเผิ่นบ่ปั๊นคิดถอก

คิดได้ห่ั๊ กลุกหาบม้าย่างต่เมือเรือม

แมมไปหางเรือมอี่ไร เจับตาพ่ตาฐุแตก

ต่ไปบ่ฮู้เฐื่อห๊อมันอิกฐาณผู้ฐาย ถีตายมันตั๋งแต่หาก๊อะหาต๊มลูกผู้ยิงมั๊นละ

เท๊ ! อ้ายลูผาย..... บาณมี๊ต่ใหัเปันแห่งลำเหลืองอุ่ยหุ่ยมาว่า จ้างอิกอี่ไลกะบ่เฐื่อ

ใหัเฮาพ้พ้าอิกจักเที่อเบิ่งเหาะฐุอ่ามันคัก ๆ ละโลดส่ำค๊ม *"บักหม้าใดมันเคียบอกอี่ไล อ่าโลกมี๊ก๊มเว๊ย ? มันห่อมฐุก๊มจักเที่อ...โลกมี๊ม่มบ้ฐอเว๊ย !..." อี่ไลฐุว่ามันจี่ฐุ๊แหละ !!!*

เธิเธิ่ยเจ๊ม อ้ายข่าวเติ่มเมัฐเผิ

พาทัมแฉอ ๆ สฐง ม่อมยิมเผื่อยามค้าย

ฆ่าอว่าทามเมืองข้าม เธธ์มธ้อมเธิ่งว่าลิ

(ขาดมั๊ละ) ชุได้เลียม่อมหล้ม ลองล้ว่า "ถึกยาม !"

ผ่องกำ กฐมแต่งไว้ ไผ้ใหม่ชุติแล๊ต

สุธาเม ขอกแฟมอฐมพ้

ใผผู่มีเมัฐม้อย ถิใจเต้มถิ่ง

(ยากหื้อเถ้) เพิ่มแต่งยามหวังให้เลาะลฐบค้าย พะออมอ้ายฆ้า-

ลฐบเมือง มิ๊ม !

ถองจำปา

จากบิอแก้อสู่ใสพา

▽ โดย ดวงจำปา ▽

ดิด ๆ มาทิดูติมเมิรูทุกยากปากพองสร้างสามาม่ำ ทันหลายฟ้าหลายปี จึ่งได้มีอิลล่างาม ๆ ใช้ อะเมธิกาเช่ำเอ้าโถล่า และมีธิดอี่หลายคัน ธ์ม ! เอ้ามามันทำเพม่ำธิดหลาย ๆ คันนี้แล้ว โตเองอี่ไปกามคันนึ่ง อิกคันนึ่งธับสิ่งลูก ๆ ไปโธงธรูม แล้วยังเลือก.... มีอิกคันนึ่งไอ้ให้มาง เมิรูธับแอ่ม.... มะมุดเธ้าม้.... สมุกหลายกำลิมดิง....

ขุมสมอງบ่ยากคิดรอดสาเหตแห่งกามต้อງ
เป็นพ่ร้าງຂอງต์ม

คิดมาเพื่อใด ยากร้ายโมโหใช้ สัງคົมอันเปิ
เปือมขอງเมือງลาว ที่เป็นปิตุพูมมิ์ละ อุ๋ງได้ถัดแปງ
มิใสใจถ่ขอງมาງเมัย "บ่อแก้ว" ใช้ป่ยูมเผดจาก
สาวผู่ถิ ลูกพ่แม่ผู้สัງบสง่ยูมถ่ยูมถ์มเมื่อสิบปีก่อม
พุ้มใช้กายเป็นสาวสัງคົมสัງกัดถมะ "เมัยอะหิบ่ถิ"
เรัดเผดถ้วยอาพอมธาตแผງและเพัดมิมจิมถารวม
แล้วแต่ละเพื่อที่มาງย่อระยาดไปขึ้มธ์ด แมกเอิ-
แถัสติกอายเย็มไปเข้า "กาม" มั้น ถ้าจะติธาตสิ่ງ
ขอງในกายทุกอันกำร่วมล้ามยู่แล้ว แต่ถ้มมับเงิม
โถลา เงิมบาด และเงิมกิบในกะเป๋าหมัງแข้ธาตแผງ
จากปะเทดมอก ก่ย่อมเลีย สอງหลิสามล้ามกิบขึ้ม
ไปอีก เงินจำมอมมั่บ่แม่มอ่าขุมสมอງอุ๋ไปเอ๊ามาแต่ใสได้ง่าย ๆ
เรัดกามให้หลอງเกือบล้มเกือบตาย ก่อมจะได้นำมาอาງไอ้ในตู้เอฟ
ให้เมัยบายใส่กะเป๋าไปแต่ละเพื่อมั้น ลาอต้อງหลับหูหลับตาถอดสิม
อันเดียธับยามไปตักบาดเรัด ขุมสิมกิมหามม้อออกไอ้มอกกาย ก่อม
แล้วจึ๋งค่อยขันจิงจับปากกามาเอุ้มย้อก ๆ แยัก ๆ ล์งไป ทั้งหันใจ
น้อยใจใหย่ยู่พ่แธง แล้วก่บ่แม่มอ่าจะได้หยังตอบแทมหันทีโลด

ต้องสำคัมนำทามลูบคำบ่อมแม่ม เท้าบ่อมคัมอิก เชิมผู่มีมผู่มีกิมตัม ดาวออฐมบ่ กิ่งกอกบ่ ไปอฐงธาตธิบ่.....แล้วก่ยังต้องคอยถ้าอิกเปัม เวลาบ่แม่มอมสเมิไป ผันที่เกิดจากทามอิดอฐมของตัมผากัดเปันที่ บ่ธิบูมแล้อ ขุมสมองจิ่งมอมเอามิก่ายพ้าผาก หลับตาเหันใบเชักโต พังสียาวสองแถว เลกสูมมีมม้องก้องบ่จักอ่าจักโต

แต่ขุมสมองก่เปันพ่ร้างจิมได้ ในเมื่อสมาบในเธือมมัม เหลือหูเหลือตาทะดักทะด้ มันบ่เหลือแต่หูตาติมเอง ยังหูตาพ่แม่ อ้ายน้องยาติกิงอิงติทาที่อเมืองอฐงจัม ซุ่งมักทะแหกแดกดันใส่ เสัยย ๆ อ่า

"มิงหาใพ่บ่ได้พ่ เมัฐขุมิดมี ?" หลิบ่ขันก่อ่า "ใต้มันธู แด่อ่า คันมิงบ่เคมถิงเงินใต้มันดีฐมมีมันจุต้องขายของดีมันกิน" หลิ อ่า "มิงบ่ปะเมัฐมิงหูบ่เอ็มอ่าม้อง" ....ฯลฯ

แล้วขุมสมองก่มามอมคิดจิมปอดสมองยู่คิมดฐอ เปัม หยังยาดพี่น้องของลาอจิ่งมาขังพังพ้าบ๊อแก้วเอ้าแท้เอ้าอ่า....กะตอม จุได้บ๊อแก้วมีม่า พิดอ้ายม้องคอยคิอก่จิมได้แล่นหาพมะท่ามันพมะ ท่ามมีที่พ่รู้พ้าธู้ตากันแด่ใต้อุ้มไปพิดเพื่อใต้เพิ่มเปันเจ้าพาบออกพ้า ออกตา เปันเท้าแก่แห่งดอง ปะอัดทามในอฐงจันคาอมัน.....ลูกสาอ เพิ่มเปันยาดผู่ดี ยาพ่ก่อันอะดิดสมาจุกสพาธาจุมินตธิผู่มิงเพิ่มบ่ธั่งมี หยังแต่แม่มกฐดของเพิ่นต่างหากที่ขุมสมองทางต่ในคอยคิอของลาอ

ม้ันมีแต่ค้าขายกัน หาผู้ชุเปันมายพ่เปันยากับพากกบ่มี หาเงินเกั่ง แต่บ่มีตั่งอ้เงินตั่งอ้คำม่งดีเพ็มอ่าม้ันละ อ่าไปแล้วกดีแม่มย้อมได้เปันลูกเอียยาพ่เต้าม้ีแล้อ ตั่งอ้งาม ๆกจิ่งแล่นมาเกียหอม้ันไดเรือม ตลอดมา แม่นแต่โตอ้ายหลียาดพ่มอ้งผู่เพ็มจำให้ร้างเมอ้ยม้ัน กยังได้ตำแพ่งดี ๆ ไปหลายคันย้อมตีนมือของขุนสมองเอง.... ชิ่งขันดามผิลปะโยดเหล่ันม้ันได้กย้อมชุ้สงวามเปันลูกเอียยาพ่เต้า กว่าแม่นอ่าไปแล้วกเข้าอาด กินแล้วลืมพ้ดีเพ็มอ่า....คิด ๆ มากอ้ดูตีมเมอ้ ทุกยากปากพองสางสามานำกันหลายฟ้าหลายปี จิ่งได้มีอีมล่างาม ๆ หลายหลังให้อะเมธิกาเช้ำเอ้าโดล่า และะมีธิดหลายคัน....ธีมเอ้ามามันกเพมำธิดหลายคักม้ีแล้อ โตเองฮ่ดันม่งไปกาม อีกดันม่งรับสิ่งลูกไปโรงธอม แล้อยังเสือกมีอีกดันม่งไว้ให้มางเมอ้ยอับแอ่ม

*มะมุดเธิมีสมุกหลายกลืมดีง*บ้อแก้อมบ้อแก้อ!

กะจ่างมักจีมมีนหูมีนตาบ่อ้นหลอ บ่เหันลูกเหันผัว ลางเต็อม้ันสองดีมกบ่โงมาเธือม เทิงหลายเลียจะได้สิงใสอ่าหลืมผู้สู่ชายไปสา...แต่คันมำสีบเบิ่งคักแล้วกจ้าบ่แม่น เล้ากหลืมตั่งแต่ไผ้กับแต้สือต่ม้ันละ! หากแต่อ่าหลืมชุมิดที่บ่ห่องโลกสิงสามีเลีย

"ดีมเธัดกีมจ้างเดือมละชาอพัน เธัดแล้วตางตีมตางมือได้ดีมลังลูกกไว้ใจได้ ยู่ล้ากะสามปีแล้อเด้"

"อ้ายพองพ้ม คันชุเชิมดีมกีมเข้าลาอกะบ่เชิมเมือเธือม

ดอก สมัยนี้บ่มีใผยากกินความกินแต่งเองแล้ว....พุ้มเพิ่มกินตันดาว อยู่บ่ ก็งกอกบ่"

"ตันไปนำก็ไปอางหูอางตาล้า ๆ เพิ่มแร่งยากไปแต่พู่ผู้ชายเพิ่น...เบิ่งอ่าจุ้น...บ้อยย่างเฮ้าอยู่ธาตธิไปกะจักอี่พ้าจั่งใด๋แด่มาเฝือมากอด อ้ายเถ้ากะปะให้เฮ้าเธัด ถิบ่ถิดึงเฮ้ามั่งตักย่างพ้าบ่อาย ต่พ้าต่ตาก็เคียมี บ่อ่าจุ๋ไปให้มันบาดหูบาดตา" ฯลฯ

ทานหล้มของบ้อแก้วนั้น ถึจะมีแต่ทานเสัยและถึกต้มหลายกว่าทานได้ บ่หันถิมบ้อแก้วก็แอบขิดข้อเงินคำ ลางเดือนพิดไปจื๋ ๆ หลายล้าน พักเฮ้าก็แอบล่องยีบขายเอาเงินส่อมอื่นไปก็มี เทิงหลายก็เลียจะกุดข้องเฮ้าไปบ่มีทางงอกเงีย ยามใดก็ว่ายาแม่ยืม เฮ้าต้มหอยตลาดบ่ยอมว่าโตเสัยจักเท็อ เปันจั่งจุ้นยู่หลายเดือน บ่เสัย แต่เงิน....ถิมต้อถิมก็เสัยนำ เสัยไปเท็อละถืน สองถืน ลางถืนมาพ้กันเทิงตยงมางเมัยอ่ายหลังใส่ร้ายอ่า "ย่ากอมใจ เจับสมองพิดมื้แล้อ"

หลิบ่จุ้น บ้อแก้ว ก็มาธอดเธือน พ้าตา เหลืองล่าถิบาดตอม ขุนสมองจะไปทามมั้นเอง บ่สิบอาธิมกันจักเท็อ

ความเทิมท่างอันมั้นถิบตามเฮ้ามาค่อย ๆ กินเอลาปะมามืดฮอ ขุนสมองก็เลียเหันความจำเปันที่จะยู่ร่อมกันต่ไปบ่ได้ลาอุ๊ความโสดอันบ่บ๋ธิสุดของโตเองด้อยเงินสิดหลายล้าน และ

ເຮືອນອິນລ່າຫລັງໃຫຍ່ໄວ້ໃຫ້ນາງເມັຽເອົາຄ່າເຊົ່າລ້ຽງຊີບ ບົວແກ້ວຫົວໃສ່ໜ້າຄູ່ຊີວິດຊົ່ງກາຍເປັນຄູ່ແຄ້ນຢ່າງບ່ງົດງ້ ອັສຈັນ ແລ້ວນາງກໍຍັງຫ້າຫາຍໆ ມັນຂັນຕ່ອີກວ່າ ໃນບ່ດົນບຸນສມອງຈະຕ້ອງໄປອອນໄຫວ້ນາງໃຫ້ຄືນມາສຖິດຍັງຊາຍຄາເຮືອນດຽວເປັນຜົວເຕະເມັຽຖີບກັນຕ່ໄປ.....ນາງຍັງສາມາດກ້າປະກາດອີກວ່າ ຖ້າບຸນສມອງບ່ໄປໄຫວ້ຮອດ ຕ....ສາມເທື່ອນາງຈະບ່ຍອມຮັບຂັນສົມນາງອນງ້ຳ ເກີນວ່ານາຮ້າງໃຫ້ແສບໝາກຫົວໃຈຍາມພອມເສັຽເງິນໝັກ ໆ....ຖືກເຂົ້າຕົ້ມຫົ່ວເມືອງຍັງບ່ແລ້ວ ຍັງມາຖືກຜົວຫໍ່ຣະຍົດຊ້ຳຮ້າງອີກ! ວ່າເຂົ້າໄປພຸ້ນ

ເປັນອັນວ່າບຸນສມອງກໍໄດ້ເປັນພ່ຮ້າງສົມໃຈຍາດພີ່ນ້ອງ ພ່ຮ້າງລູນສີ່ຍັງອ່ອນໆແຕ່ກໍເສດຖີ່ຍອມຂອງເມືອງ ລາວໃຜກ່ຈະຮູ້ຈັກດີລະຕິ ອະຫິບໍດີບຸນສມອງ....ຫລຽວເບິ່ງຜູ່ສາວຕອນວ່າຊັ້ນມີມາຄູ່ແບບ ມີແຕ່ຜູ່ຢາກໄດ້ອ້າຍພ່ຮ້າງເປັນຄົ້ນ ໆ ລາງຄົນສົ່ງນາຍໜ້າມາຕິດຕ່ກໍ່ມີ ອາສາສມັກຮັບໃຊ້ທຸກຢ່າງ ລູກທັງສີ່ກ່ຈະລ້ຽງໃຫ້ ບ່ຂົ່ມເຫັງເຕັງເຕັ ฯลฯ ລາງຄົນເຂົ້າມາຕິສນິດເອົາດ໊ ໆ ນຳຮອດໂຮງການຕ່ໃສ່ເຮືອນບ່ມີອາຍ.... ລາງຄົນກ໋ກົນເລິກເຂົ້າຜ່ານທາງກ້ຍາດພີ່ນ້ອງ ສ້າງຄວາມສນິດສນົມບັງໜ້າກ່ອນກ໋ມີ

ແຕ່ບຸນສມອງພອມໜ່າຍຂ້ໜ້າແມ່ຍິງ ບ່ທັນຢາກສັງຄົມກັບໃຜອີກເທື່ອ "ແມ່ຍິງນ້ີຄືກັນໝົດທັ້ນລະ ຈອບແຕ່ຊິເປັນເຈ້າຂອງຫົວໃຈເຮົາ" ລາວຈົ່ມບອກເຕືອນຕົນເອງທຸກວິນາທີ.... ຍາມທຸກຍາກລຳບາກນຳກັນກ໋ຂ້ຽວຂອດຈະໃຫ້ໄດ້ດັ່ງໃຈເພ່ີນ ຄັນບາດຮັ່ງມີເປັນດີໄປແລ້ວກ໋ລືມຄົງໃຊ້ຈ່າຍໂດຍ

ค็ดหายามอ็ดหลีหือใจผู่หาแด่....

ยู่ผู้ดฮือให้สิมซื่อ่าพ่ร้างเบิ่งจักหอ่างก่อม.....ยากไปสำนะ เลเหเม้ายู่ใสมำพู่จักหอ่างกำไป...ลางมื้กำมั่งค็ดธอดเมิยบ่ค็ดธอดดะก ขาดตอมเหมันหลับมาแต่อ้งไม้หลีอ้งแต้สือ แต่ค็ดเหมันดาอยังบ่าอ สาอล้มกัม ดาอจะได้กัม ดาอยังทุกยากปากพองโอบอุ้มกันอ้มมาได้ ลูกเปมันตาธักตั้งสี่ค็มแต่ก่อมบือแก้วก้อ้มฉิละอ่าเปมันยิงที่ธักลูกธักผัวเปมันมึ่ง ฉ่างแต่งกินบือธะบัดลูกผัว เปมกุลสัตธิเอ้าแท้เอ้าอ่า

★ ★ ★

"พ่....!ยาเอ้อยอ่าเฉมันมื้ให้แด่" สฮงอ้ายลูกฉายกิกอายุสิบ ฮอบขอกพ้อมทังแบปื้มเสังปะจำเดือมใส่ต่พ้า ตามทันะดาขุมสมอง กำฉำมามในกามเฉมันยู่แล้วจึ่งจับปากกามำลูกมาฮูมยัอก ๆ สายตามายเหมันโตพังสีข้างฮามีในธะดับดฮือกันกับรายเฉมันโตเอง.....เปมตาสมใจ

"ขุมสเมิ !" ผู่เปมพ่ร้องอ้มพิดแธงปามอ่าลูกฉายยู่ไภ ๆ อ้ายน้อยฮาม

"โถย....!" ยืมกิงยู่ข้างตฮงผ้ามอมหล้ม

"มายคธูลูกจื่โสมาหอ๊ะ ?"

"โถย....!"

"เพิ่มเปมค็มจั่งได้สูง....ฮาว....จ่อย แม่มบ่ ?"

"โดย....!"

"ขัทอันนี้....มึงตอบได้แต่ดามดูอนี้หอ๊ะ ?" อ้ายม้อยบ่ได้สะเมิ่นมำสูงอุ่ของพ่

"อันพ่อิให้ข้าม้อยตอบจั่งใด๊ มันแม่นดามพ่ ข้าม้อยกะโดยอันต่อา"

ถืกสอกกับลูกอาย ขุมสมองเลียติตางฑามข้ใหม่ไป

"เพิ่นสอนดีบ่ ?"

"ดีหลายพ่!" ขุมสเมิฝ้าอบันละยา "เพิ่นรักข้าม้อยดีหยังนี้ ให้ดะแนมหลายกว่าพู่เลีย"

"เพิ่นฑาูหาพ่บ่ ?" ขุมสมองใจเต้นขึ้นมาตูม ๆ ลูกอายตอบว่า

"ฑามละดีพ่" แล้วกำแล่นพาไป....อิบ่ให้ใจเต้นจั่งใด ในเมื่อหัวใจพ่อยนี้ของขุมสมอง เกือบจะถืกหลอมเข้าเข้าดูอกันกับเจ้าของอิโสพานี้แล้ว แต่ปางสิบสามปีก่อนพุ้น.....โสพายิงสาวผู่ต่ำต้อยทังฑามะและยิดสัก..มางมีแต่อุดมดะดีอันสูงสิ่งที่ปากดำธิงติมเปันแม่นิมดีของอาด เถิงจะฝังโตอยู่ในดามทุกยากบ่เด่นสูงดียิงอื่นกำตาม....

"โสพานี้โสพา....! ดันอ้ายบ่ไฝ่ฝันมำตำแพ่งลูกเอียพมะท่านจิมเทินไป ดามมักดามธักของพอกเราก็คิงได้สิมปาถนาแล้ว"

ผ่ร้างใจป่รอมอมเอ้รู่ถ่ามไฟเก่าให้ลุกอั้มยู่ดินดรอมิด ๆ "เร่านี้บาบพาแท้ ๆ ที่ติโตออกห่างจากมางมาหาบ่อแก้ว" ขุมสมองคิดเห็นความแตกต่างระหว่างสองนางดาวก่อนที่แม่นอน..บ่อแก้วในเอลานั้นโด่งดังในทุกๆด้านการธรมสุดค่าดีปโลมก็จิง แต่ก็ขึมไปต่อีชาการเรือนธอดเมืองฝรั่ง ในสมัยเงินโดลาเรั้รอยชะที่อเมืองลาว ไปธรมยู่ปดรอบ่สุดคาสิ่งโดล่าคึมเมือให้ผ่แม่จ่ายจ่นธัฐบานเกิดอัดหินทางแตกโดล่าธาคาถึก แล้วบ่อแก้วก็จำต้องปะการมธรมพิมา โดยบ่หันได้หยังเป้นต่อมเป้นอันมอกจากชื่สรงอันหอมจ่นอ่าธรมการเรือนมาจากเมืองฝรั่ง

ในเอลานั้นโสพาธรมสำเธัดจากโรงธรมอบธ์มอีชาดธูดีงโดก ธูบร่างมะม่หัดม่หรมกันกับบ่อแก้ว โสพาก็ดอกไม้ดอกงามของสถาขันดีงโดกผู่มี่ง แต่ว่าเมื่อธรมแล้ว ๆ ก็ต้องมาซื่ธัดถือบหรอไปสอนยู่โรงธรมใดก็บ่รู้ พอมนั้นขุมสมองก็บ่สันใจ ม่แต่ผ่านตามำหินทาง ขุมสมองกับบ่อแก้วก็ขับธัดผ่านเสีย บ่ได้เอ๊าใจใส่คิดให้เสรัเวลา

แล้วขุมสมองก็แล่นเต้นมำสังคิมและบ่อแก้วจินลืมไป อ่ามียิงชื่โสพาเคียเสรัหาด จากดอามใจโลเล ของคินผู่มี่ง สถิดยู่โลกพ่อยนี้.....คิจะแม่นมางไปประจำการยู่แของบ้านเกิด เมืองมอมหลายปี

ນັບແຕ່ມື້ນັ້ນມາ...ບຸນສມອງກໍຂັນອາສາໄປຮັບສົ່ງລູກ ๆ ທັງເຊົ້າ ແລະແລງ ສ້ຖາມລູກຊາຍກົກເຖິງອາການຂອງຍາເອ້ຍ ເປັນທີ່ແມ່ນອນໃຈ ແລ້ວອ່ายาเอ้ยยังโสด....ກໍຫາໂອກາດທັນທີ

ແລງນັ້ນຫ້ອງທີ່ສອງໃຫຍ່ຂອງໂສພາເລີກຊ້າ ເດັກນ້ອຍຫ້ອງອື່ນ ເມືອເກືອບໝົດແລ້ວ ພວກລູກອ່ານ້ອຍສອງຄົນຢູ່ໃນຣົດກໍຈົ່ມ ว่า

"ເລີກຊ້ານ້ໍ"

ໜ້ອຍນຶ່ງບຸນສເມີກໍແລ່ນຫ້ອຖົ້ງປົ້ນມາ ມີຜູ້ຍິງສາວຮ່າງສູງຜູ້ນັ້ນ ละนำหลังทันมาติด ๆ ນາງບ່ທັນເຫັນຄົນໃນຣົດຫ່ອ ทลีบ่ก็คิดว่าโอ้เฟ้ หลายกว่า จึ่งย่างสฯดรົดไปพ้อมทั้งเอ็ນໃส่ม้อง ๆ ของลูกสีด "ผีเสด" ว่า

"ท้าอ้ายดินบ่มาງบุนสົมพอม ?"

ແละสั่งย้ิมแบบคົมใจดีให้ผู่ม้องน้อยลົงไปอีกสฯงร้องตอบแซว ๆ ว่า

"ยาเอ้ยโสพา....ยาเอ้ยโสพา !"

บุนสมองไขปะตูรົดลົงไป

"สบายดี....โสพา" ลาวว่า

สฯงถามแบบนี้....โสพาคิดและอว่ายพ้ามา สายตาต่ำทันบังเกิดความอบอุ่นแก่ร่างกาย เถิงพายในร้อมธอดดวงจิด โสพามิอาทามติกใจแด่ แต่ความแก่เอทีของโลกแห่งความเปันสาว จุ่งมิ

เลขสามนำพ้าแล้ว เธัดให้มางตั้งสะติได้ และบอกเจ้าของว่านี้แม่มพ่นัทธรูม

ทั้งที่ทุก ๆ มื้เคียธ้ายให้ทิอใจตนเองว่า

"ลืมลาวอุะเทาะ ๆ"

มางจิ่งถามตามมาธะยาดของครูว่า

"มาธับลูกชายบ่ ?"

"มาธับลูกชาย....แล้วกะยากเอ็ยกินจักพ้อย ดันบ่ฮักธูดพ้าเหลือหลาย" ขุมสมองว่าพ้อมทั้งสักสายตาเจ้าฐ้อนั้งเดิมใส่ครูสาว....รู้สึกดีมีความเป้นข่าวดีนมาดองเต้นทิอใจ ทั้งที่พะยามความบ่โสดนั่งยู่ในธ็ดรอดสาม

โสพามีท่าทีบีดบ่ธูงและลังเลใจ

"มีมีกอธูกหลายยากฟ้าอเมือแต่เอ้น" มางหาข้อ้างในที่สุด

"เอ้ม่า....บ่กินม้ากะเมือสิ่" ขุมสมองเอ้าใจ

"มาเอิ้นหางนี้" ลาวบอกสาวครูพ้อมทั้งนำพ้ามาปะตูธ็ดก้าวอา โสพากย่างนำไก ๆ ผู่ยิงมีอิเป้นสาวยู่จักปี กิธิยากมีงอมยู่ธาวมั้น

พ้อได้โตค็นมั่งมาในธ็ดขุมสมองกะอิ่มใจ มีความสุก อางโคงกามไอ้ย่างงาม.... ถูกแล้ว! ดันว่าโสพาหากติกลิ้งปิ้งใจนำ

ທ່ມ້ນລະ ດອບຄ໊ອຂອງລາວກ໋ຈະພ້ສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ອັນແໜ້ນແກ່ນ ອີກ
ເທື່ອໃໝ່...ຈະໃຫ້ໂສພາອອກຈາກການມາເບິ່ງແຍງສອນລູກຢູ່ເຮືອນ ເຮ໊ື່ອງເງິນ
ຄຳໂສພາກ໋ດົ່ງຈະຮູ້ຈັກທ້ອນທອມເປັນ ດົ່ງບ໋ມີ່ວ່າຊີລັກທ໊ລ້ມການພະນັນເປັນດ໊ີ
ບ໊ອແກ້ວ ເພາະໂສພານ້ນ້ຕລອດຊີວ໊ດຮູ້ຈັກແຕ່ຄວາມທຸກຍາກຂາດເຂ໊ນ.....
ບາດນ໊ເງິນທອງທ໊ລາວຫ່ມາໄວ້ທ່ໃດ ຜູ່ເປັນເມ້ຽກ໋ດົ່ງຈະຫ່ອບມ້ຽນບ່ຮ໊ໍ່ວໄຫລ
ໄປທ່ງໃດອ໊ກ....ພວກລູກ ໆ ກ໋ຈະມ໊ຜູ່ກ໋ານ້ບ້ໃຫ້ຮ່ຳຮ້ຽນ ມ໊ຣະບ້ຽບ ບ່ແມ່ນ
ຖ໊ກປະປ່ອຍຕາມບຸນຕາມກັມເອ໊າແຕ່ຈະກ໊ນຈະໄປຈະມາດ໊ໃນອະດ໊ດພ້ນ....

ແລ້ວໃນທ໊ສຸດໂສພາກ໋ເຂ້ົາພາຂອັນມ໊ດໆ ແບບມ້ານ໊ດກ້ບ່ຳາວເຫ໊ນ
ພ່ຣ້າງ ບຸນສນອງ ພວກຜູ່ສາວສັງຄ໊ມຊ໊ດັ່ງຫລາຍຄົນທ໊ໝາຍຕາໄວ້ວ່າ ຈະມາ
ນ້ັ່ງກ໊ນ ນອນກ໊ນເງິນຄຳຂອງບຸນສນອງຢ່ງ້ສບາຍ ຕ່ງ້ກ໋ດຽດຝ໊ດດຽດຝາດ
ຣ໊ສຍາ ນ່ງ້ດຽນ້ໜ້າເສ້ົາເກ໊ອບຕາຍ....

ໂສພາເຊ໊ົ້າຫນ້ັ້ເສ້ົ້ໃນເວລາຕ່ນ ຮ່ງ້ກາຍນ່ງ້ສ໊ມ
ປຸນຂ໊ນ ເຄ໊ື່ອງແຕ່ງຕ໊ວດ໊ສ໊ມຄ໊ານະ "ອະທ໊ບ່ດ໊" ຂອງຜ໊ວ
ແລະມ໊ກຈະໄປເຂ້ົ້າການດ້ວຍຣ໊ດ ແມກເຸ໊ແຄລ ຕ໊ດອາຍ
ເຢ໊ນ...ໝູ່ຄູ່ຮ່ວມວ໊ງ໌ຕ໊ໍ້ ໆ ຫນ້ັ້ກ້ນຕ່ງ້ກ໋ນ໊ກນ໊ສ້ຍໃຈຄ໋
ໂສພາ ເພາະໂສພາເປ໊ນຄົນໃຈໃຫຍ່ ໃຜອອກປ໋ກະ໋ຢ໊ນກ໋
ຈ໊ກໃຫ້ບ່ໍ້ອ້ນຕູ້.....ຈວນໜ່ຳແຕ້ນ໋ທ່ໃດກ໋ເອ໊ານ໋ຳ ເງິນລ້ານ
ທ໊ນ່ງ້ຄ໊ມ໋ແລະມ໋ຢູ່ຕ໊ັ້ງສອງຄ໊ນ ເ໋ື່ອນ໊ນ່ງ້ຈະເ໊ືອບອກ
ອ໋ດຍ໋ປຸນສນອງວ່ໍ້ຈ້ັ້ງ໋ດນ໋...ກ໋ດົ່ງຈະວ່ໍ້ "ເຂ໊ົ້ຕ໊ນ໊ນ໊ວຍ
ຕລ໋ດແລ" ຕາມ໋ທ່ໍ້ຈ່ໍ້ລ໊ກ້ນເລ໊ອຍ ໆ ມ໋ນ້ລະຕ໊ບ່.!

ชาถถอาย

▽ โถย ปาใม ▽

◆◆◆ ขอบใจพ่ ที่ให้บัดธรูมชีวิดแก่ "ตาดำ" และ "ลูก" ไอ้ย่างเจับช้ำแสมสรูอแสบ....

ขโทดเทาะ ลูกขำจาธึกไอ้ทางหอ่างใจ จิม จ่อชีวิดอ่า "คันผู่มีสันถานดีชาดถวายมักเกือก ติมมันบ่แม่นตาดำ แม่นอม...."

ก๋มฮึ๊ตมจากบักเฌิกหม่ำเต้มล๋ ที่หากย๋อระยาดผ่านกายไป ยังบ่ห้มเหื๊อดเหีย ไปตามแรงพัดอ่อม ๆ ฮองสายล๋มยามแดดเต้มฟ้ามั๊มเหื่อ...ก๋มมั๊มกุยจ๋มเหมั๊มสะเอ๊อมจวมปุ้มห้อง แต่ดวายทุกโตก่มัก และมักย่างเฮ๊ากะดูกดำ..มั๊มแม่นจุดฮองดวายเป๋นหาดแห้ฮองมั๊น...ก่แล้วหาดแห้ฮองค๋ม เหั๊มมีดีอีหยังแด่กว่าดวาย... เหั๊มมั๊นปากบ่เป๋น... ว่าได้ว่าเอ๊า...ฮึ๋มเหั๋งได้ฮึ๋มเหั๋งเอ๊า ใจ้ใสมาแล้วยังฮ้ากิมจื๋ม

ก๋มฮึ๊ตมจากบักเฌิกหม่ำเต้มล๋ ที่ยิอระยาดย่างกายไปหว่าง ก๊ห้ม่ำลังด่อย ๆ อ่อมลิ๋ง ๆ....แต่ดอามค๋ดฮองเฮ๊าก่ำลังก้องออ๊มโค้งต่าวหอมค๋มไปหาอั๊มเอลาอั๊มเก่ำแก่.... ค๋ดค๋มไปหาดอามหลัง ตอมน๋่งมะสะถามที่ก้องธึ่มสามสาแคมหมองแห่งดงอกั๊มมี๊ ในยามแดดเต้มฟ้ากางเดือมเก๊าค๋กั๊มกับดงอมี๊ เมื๋อหลายปีมาแล้ว ... เมื๋อเฮ๊าก่ำลังเป๋นอ้ายข่าวแองและตาดำก่ำลังจุอมสาว.... ยามมั๊มแม่เฮ๊าตายได้เกือบปีเต้ม ๆ....แม่ฮองตาดำเป๋นร้างยู่ก่อมแล้ว ก่เลียเกิดมักมามหามร้ายกั๊มฮึ๋ม....ตอมกิมดองอีพ่เฮ๊ายังบ่ฮู้จัก และ เฮ๊าใจจื๊อด.... มีดอามค๋ดแคบ ๆ ตามพาสาอ้ายข่าวแองผู่เกิดและใหย่ยู่ไกห่างจากแสงสีฮองดอามสีวิลัยแต่พงว่า

“ก่ดีไปแมอม๋ง จุได้มีแม่ใผ่ลุกพั๋งเฮ๊าให้เฮ๊า ทั๊มปั๊มกิม

เช้า และ ห่ไปก๋มล้วงดอย.... ตาดำก๋จะได้ตักม้าใช้ม้าก๋มจ่อยให้เบ๋าแรงเฮ๋าไปตั๋งอักโอ”

แล้วมันก๋เปันดีดีดไอ้มั้นแท้ เฮ๋ายุถ่างมอมต๋มสอาย ๆ ลุกข๊มมาก๋ล้างพ้าจ๊กแอบเข๊าไปก๋มได้โลด เถิงยามมาก๋มีผู่ไปสิ่งเข๊าสิ่งม้า....ยิ่งไปกว่านั้น ผ้าสะโล่งใพสีลายงาม ๆ เฮ๋าก๋ได้มีมุ่งมีถีม๋าข้ามม๋าเมืองเข๋าอีก....พ้าใหย่ข๊มอีกบ่แม่นของด่วย.... *อุไปคึดฝันหาอิมามสอันหางใดอีกสำลับอุอิดอ้ายป่าวข้ามมอก..* ไทบ้านไทเมืองเพิ่นจ่าว่าแม่ม้ากับลูกติดผัวมั่งละ แม่ย่ากับลูกไผ้มั่งละมักจุ่ยู่ม๋ากันบ่ได้ปานพากับแมอ.... แต่ว่าเฮ๋ากับเมัรูอีพ่ก๋บ่เพันมีเรื่องหย้อง ๆ แหย้ง ๆ หยังกัน จินเท่าผองม้ลาอตายย้อมเปันห้องอ๊ธาก ตลังจากยู่ก๋มร่อมจายดาดรูอกันมาได้รอดย่างเข๊าปีที่สี่.... ผู่เท๊าเพิ่นว่าอีพ่เปันคนอางเมัรู..มีตลายคนว่าดีกันมี้ จินอีพ่เจ๊อแล้วก๋เลยตัดสินใจ ว่าจุบ่หาเมัรูใพ่ต๋มอีกข๊ด้านเผ๋าผี.... เรื่องแม่ข้ามแม่เธือนบ่ต้องคึดห่วงอีกแล้ว ดรูอมีตาดำมันใหย่เปันสาวเตันดิ้งเธือดรูกได้สาระพัดเทิงด่องเทิงไอก๋ปานมั้น.... แม่ม้าตายลูกใพ่เพิ่นจุ่งเปันม้องของเฮ๋า เจ้นดรูอกันกับม้องของตาดำก๋พอมย่านิมพ่ดี.... พอกไทเธือนให้ดีจุดูต๋มจาดเลียเอ็นอีตล้ามีว่าอ่อยย แล้วก๋เลยเอ็นจ่อีพอย...อีลำพอยจิมเท้าผองมันใหย่...

แม่ม้าตาย ตาดำเปันสาวเตันดิ้งเทิงจิบเทิงงาม... ใต้ว่า

ເປັນເອິກເປັນແອວ...ບັ້ນທ້າຍແຂນຂາຈັ່ງຊີ້ຄັກໝົດເອົາໂລດ..ລ້ຽງມ້ອງກໍເກັ່ງ ດຳມາກ້ໄອ ຕຳເຂົ້າກໍຂາວ ເຮັດກິນກໍແຊບ ຕ່ຳຫູກ ມັດມີ ລ້ຽງມ້ອນ ໃຫ້ວ່າບ່ມີບ່ອນຕິເອົາໂລດ...ອ້າຍບ່າວໝົດບ້ານຫຸ້ມມັກແຕ່ມັນຜູ້ດຽວ ຈົນໝູ່ ຜູ້ສາວນຳກັນອິດສາຕາຮ້ອນ...ແຕ່ຕາດຳກໍບ່ໄດ້ເອົາຫົວຊ່າໃສ່ໃຈກັບໃຜ...ອ້າງ ວ່າອີ່ພ້ອຍຍັງນ້ອຍຢູ່ບ່ມີຜູ່ລ້ຽງ...ຄັນຕຶດຊິເອົາຜົວ ກໍຢ້ານມີລູກນ້ອຍ....ຢ້ານ ບ່ໄດ້ເບິ່ງໄດ້ລ້ຽງອີ່ພ້ອຍ...ຕັ້ງທີ່ແຫ້ບ່ມີໃຜອ່ານໃຈຕາດຳອອກ...ມີແຕ່ສອງຄົນ ເຮົາກັບເຈົ້າໂຕຂອງຕາດຳເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ກັນ ແລະເຊື່ອໃຈກັນຈົນໄດ້ເສັຽກັນ ມາເກືອບປີ...

ຢູ່ຕ່ມາບ້ານເມືองເກີດຂຸ້ນຂັ້ວຍ້ອນເສິກເສືອເພື່ອໃຕ້ ເຮົາກໍ ເລີຍຖືກເກນທະຫານ ດ້ວຍຄວາມຈຳໃຈ....ຫ້ອິດກໍໂຕນໜີເຂົ້າໄປຢູ່ໃນอรัญ ແລ້ວລະແຕ່ບ່ທັນໝ່ເດືອນກໍເຫັນຕາດຳເຮັດຕາແดงกิดลิด ไปหารอดเรือม ມ່ລຸง...ตาดำไปคาอมันไปเล่าให้ฟังว่า

"มาย" เม็นจับม่ไปกักไว้อยู่ด้ายเป็นโตปะกันย้อมลูกโตม ໜີທະຫານ ດັນບ່ໄດ້ໂຕອ້າຍດຳໄປດົນ ເພິ່ນຊິສົ່ງອີ່ພ່ໄປເຂົ້າดุกใหย่าอุ้น !

"ກໍແປວ່າອ້າຍຕ້ອງດົນເມືອເປັນທະຫານໄຖ່ເອົາພ່ອອກ" ເຮົາ ເປັ່ງสຽงออกมาลอย ๆ ปากดันบ่มีอิดจิดใจ ແລະນ້ຳຕາກໍໄຫລອຸ້ມ ออกมาย่างบ่รู้เมื่อดิง.... สมัยนั้นเราบ่เดียคิดยากเป็นทะหามเลีย ย้อมบ่เดียเห้นว่า "ทะหาม" มันดีอีหยัง ทะหามพอกไปเลาะหล้ม สาอกินต้มไก่ยู่บ้านเราก็เห้นมีตั้งแต่ผู้ล้อ ๆ มายปืนเลาะหายิงไป้ง

ทัมป้างพี่ผ่ใช้ไทบ้ามได้ติกติ่มย้ามก๊อล้า ๆ... เอ๊าเถิงคามรู้สึกรักฉาดหลิ...ก๋พาสาอ้ายบ่าวบ้ามมอก...ยังบ่รู้จ้ารอดว่า "ฉาต" มันแม่มพายเถิงหยัง..,บ่เคียเทัมมีผู้บอกผู้สอม..พ้าบ่หลังสังบ่ว่าจิไปไล่ต้อมเอ๊ากัมมานุ่งเคื่องทะหามโลดผ่ามไล่จับกิขจับขฐดทางมาเอ๊าจิ่ ๆ ก๋คือว่าทัมแหล้ว...คิดฐอมีแม่มยู่ได้รู้ได้เทัมผ่แรงแล้ว คิมเฮามันก๋ต้องรู้จัก "รักฉาด" เจ๊าของอ้มมาแถ่บ่หลายก๋พ้อย

เฮาถิกทะหามคิจิได้เก๊าเถือมผ่ดิก่เลียได้พักเมือย่ามบ้ามก่อมที่จะถิกส่งอ้มเมือยู่แมวพ้าทางเพือ...

ผ่เมือรอดบ้ามคิดว่าจิได้จุ่มพิกจุ่มใจ...คิดว่าจิได้เทัมพ้าตาดำจามกัมไปดิมรอดเก๊าเถือม ก๋ต้องผิดหวังมั่งเจ๋า... ถามข่าวหาตาดำม่าอี่พ่ก๋พ่ปามว่าเอ๊าไม้ไปแย่งูเสือเอ๊าจิ่ ๆ

"มึงจิถามหาโคดแม่มันหยังฉาดคิมบ่มักดี... ลูกชายกอมบ้ามมาซ่อแต่งซ่อแปงดี ๆ บ่มัก...ไปขายเคื่องขุมบ้าม...พุ้มไปให้เฮ๊าโข่เจิงจิมได้ยิมมาเอ้าหูงู...กูกะยากรู้ว่า มันเปันดีเฮ๊าจ่าลืกันแท้บ่ลองถามเบิ่งดี ๆ...โอ้ยเพิ่มเปันร้องเปันไห้อุดโทอุดทัง แล้วมันแม่มแม่งูมั้ใดละ กูกะจ่ามไล่พีจั้นต่าละ !"

"แล้วอี่พ่บ่ได้ม่าหาหาวาละ ?"

เฮาถามออกไปตามที่คิดได้ในเวลา จิ่งก๋ลังต๊มตันใจสุดที่ย่งมั้น.

"ฤามหา ห...แม่มันให้มันได้พ้าเธัดหยัง อาดคิมมักอุ่อ ไผ่ต่ำคิดอายมักติมมั้นละ ยากให้มันได้มันถิคิข้ามคิเมืองมันบ่ง่อยงหู ฟังเธ้าดอก...อาดมันมักแต่แมออุ่อแมอเพมัน !"

"ลูกอายกอมข้ามก่บ่แม่มโถ้ยแถ่งมั้นหอาที่มาอ่ตาดำ ?"

"เอ๊โถ้ยแถ่งมั้นละ ! โตบ่เอ้าเอ้า ๆ ก่ไปอ่สาวข้ามอึ่ม ดงอมื้อออกหะหามแล้วมีธอดธ้ดแล่น ! คันอี่ดำมันเอ้าปามื้ก่มั่งมีสี สุกไปแล้วก้กูอ่า !"

เอิมตาดำมตาดำ เธ้าได้ยินดอามม่ตอมมั้นก่ดิดเอื่อ... คิดอางใจอ่าพ่บอกดอามแท้บ่มีลับลมคิมใม...เสัธอ้กเสัธใจก่สุดที่จะพัลมา...ผิดหวังเส้าโสกก่สุดที่จะท่าอ... ได้พักสิบท้ามื้ก่ยู่ข้ามได้แต่สามมื้มันธ้อมเป้นไฟ... มันหะหามพ่ปามอุ๊อิดอุ๊ดขัดมสั้มใจลังไปบ่ยามใดก่ยามนึ่ง...ตาดำของอ้ายอ่างเป้น...*คิมจิบคิมดิคิเจ้าอ้าย บ่คิดว่าอุเป้นไปแมอมื้... ขมาดเจ้ายังเป้นไปเถิงปามื้... แล้วยิงอึ่มที่อ้ายบ่เหันดีเหันงามสำเจ้าอุเป้นไปเถิงสำใด"*

จากข้ามก่อมก่นิดลาพัก เธ้ามุ่งพ้าสู่แมอธ้บแดมเพื่อ.. ติเสิกย่างข้าบึ่มบ่ย้ามตายยู่ท้าปีเตัม ๆ... จิมเป้นผิมให้เธ้าได้ติดอิดเหลืองหางปาหูสองฉั้ม.... แล้วจากมั้นก่ถูกส่งไปธงมเมืองมอกสองปี จึ่งกับมาถูฉั้มยามังย่างสง่าผ่าเผีย... ข้ามเสิกเมืองเลือหะหามก่ย่อม

ก้าอพ้าไอ...ใผว่าเจ๊มายเผิกเสียบ่ทลงวแลพวกแมวหม้า..ฮ๋แต่ให้รับใจ้ ในหม้ที่ย่างเตมเม๊ดเตมหม่วย อุทิดอิดเลือดเม๊อเอ๊าใจใส่แท้ ๆ ดีเร๊าเบิ่งเหาะ.... แล้วอิใด้เหมผิมกับตาต๋มเอง...

เมื่อถาวเต๊มอ๊มข่า มันก๋ต้องมีกามสลองกันตามหัมฮูม มับตั้งแต่พูเหัดเปัดไก่ไปจิมเถิงอ๊มง้อย ต้องล๊มตายล๋งไปเป๊มอาหามสังเอียปากห้องคอามพ๋ใจของเจ๊มาย และ พักพวกเพื่อนฝูงผู่โห่กันมาสแดงคอามยินดี และ ปอกลอกมายร้อยใพ่ผุดของเร๊าโตแล้วโตอีก...เมื่อได้ถืถาวเถิงข่าเร๊าก๋ต้องสถาปะมาสักสีอ๊ม ให้เป๊มที่ฮูมหัมสเมิพาบกับกับฤานะมาตระฤามมายร้อย... สังค๊มก๋สูงอ๊ม... กามห่อสำส่อมมอมค้างคืมก๋ค่อย ๆ เป๊มไป...และม๊มั่งยู่ก้องพลอดไฟฟ้าสีแดงที่ส่องแสงพ๋ริบรี่ สายตาของเร๊าก๋บอกกับโตเองว่า ยิ่งที่ก้าอเข้ามานั่งเพื่อเล้าโลมหาหางคอักเงินออกจากถุงสังเร๊ามั้น ต้องแม่นคืมล๋งเคียกันกับเร๊ามาก่อมย่างแม่มอม...เค้าพ้าฐูบม๊ดีเคียเหัม.. แต่ก๋ดิ้งเถิงมานมาแล้ว

"สะบายดีบ่าอ้าย !"

นางเก่มีมาสัมผัดตามธ๊สมิย๊มของ ค๊มลาว ลืมอาด.. สำมฐงสฐงเอ้าก๋แม่นไทดฐอกันกับเร๊า....โอ่...แม่นแล้วละ....ต้องแม่นคืมแถบหางเร๊าพุ้มแท้ ๆ ละหลืออาดอิเป๊มคืมข้ามดฐอ

ทันทีบ่รู้....แมออ่าเธ้าทำจาทบ้านแบบบ่ย่างทายดีมมาลฐบล่ำคำเบิ่งตั๋ง เจัดแปดปี....ดอามจี่จำมันทำคิงหลิงลืมจิดจางไปแด่ดีดเบิ่งแต่ รอย แป้อธักในหัอใจเธ้าทำยังอ่าเหือดทายเบ้าบางลิงไป จิมเกือบลืมสมิด แล้อย้อมดอามดีดธอดบ้านเกิดขึ้นมาในทันใด เธ้าจิ่งตัดสินใจถาม เบิ่งให้ธู้ดอามดัก "อำโทดน้องสาอ....ดินงาม ๆ ดีน้องปาทีดอ่าอ้าย อุเดียเพันยู่ใสมาก่อน....หลิแม่นดินดีดิน.... อ้ายอำถามอุสฐงลฐงนาม แด่พ่อุได้บ่ ?

"อุน้องหอา ? อุอ่า....ธิ....เจ้าบ่แม่นอ้ายดำข้าม.... หันเขาะ ?"

"ทีกต้อง....แล้วน้องเธัดใดมาธู้จักอุอ้าย ?"

ที่ถามติ่มแบบนีบ่แม่นดอามสิงใสอีกแล้อ แต่เธ้าตั๋งถาม เพื่อให้ผู่ทีกถามยินดีเล่าแจ้งลายละอฐดเปันดอามดัก !

"หีย ! ทำท่าลืม ! ดินอีหยัง ? บาดแต่ที้ยามเพิ่นย้าม อ้ายข่าอหางอื่นมาทัอแฟมเพิ่น ดีธู้จักบอกอีดอมออกธับตางดีแท้ละ ?"

"สาอดอม ! โอ้ยผีท่าทินเจ้า ไปจั่งใดมาจั่งใดค่อยได้ มายู่แมอนี้....อ้ายหากอ่ายู่อ่าเดียธู้จัก ๆ.... มันโลดแม่นต่อมไทข้าม ดฐอกันอ้อยต้อยเอิาอุ !"

ดอามที่เดียสันยอกยอกลั้กันมาแต่น้อยเท้าใหย่ เธัดให้

เธ๊าคึดพ้อความหลังปางเก๋าได้ย่างถี่ถ้อมคักแม่อั๋นมาหันที.... คึดเห็นพาบแห่งอะดีดสมัยที่ยังยู่บ้านเกิดได้ย่างแจ่มแจ้งม่ปามอ่า มันหากำผ่านมาม้อานจุ๊นนี้เอง

"ไปจั่งใดมาจั่งใดค่อยธู้กัน.... พ้เจ้าแมอนี้กำดีแล้วอ้อย คองถ้ายากเห็นพ้าเจ้ามาเกือบแปดปีเต็ม ๆ คึดอ่าลังมาธิกอั๋มสอนไปพ่แรงแล้วตีจุ๊นดอก !

"เธ็องอีหยังคอยมาตั้งแปดปีพ่เห็นพ้ามาหาอ่ากันตาย..... จักพ่อยกำเลียจูบสั่งสอนให้ขายพ้าปะชาจุ๊นสาเลียนี้ !"

"ย่าได๊อ้ายคำ ! เถิงแม่มอ้ยจุ๊หากิน จั่งจุ๊กำตาม แต่ในจุ๊วิดของอ้ยกำจะบ่ยอมขายตัวให้ผิดคนดูอ ตลอดจุ๊วิดของตาคำมันย่างเดัดขาด !"

"อ่ำหามม่ำเหาะดอมย่าฟ้มเธ็องตาคำ ให้มันแหงใจอ้ายต่ไปอิก !"

"ฟ้มบ่ฟ้มบ่จักแต่ได้นี้อ้ายคำต้องเมือมอมเธือมอ้อย !"

"ได้ยู่เธ็องนั้น ! บ่เห็นจุ๊ผิดผิโตใด !"

อ่าห่นั้น "ดอม" สาอบาธ์ ผู่มีต้นกำเนิดจากแห่งดูอกันกับเรา กำจูงมือเราออกมาหางนอก.... ดอมกำลังจุ๊กัวกมีเอ็นสามล้แต่ถึกเราห้ามไอ้ก่อนเพื่อให้มามั่งจุ๊อยท้ายโมโตใหม่อ่ยม พ้อมกับดาอของเราที่จุ๊มาด้อยธะบับเงินผ่อม....

ເຖິງເຮືອນຂອງ "ດອນ" ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າຢູ່ໃນຊາຍຄາດຮອກັນນ້ ຍັງມີສະມາຊິກຢູ່ອີກສອງຊີວິດ... ນັ້ນຄື "ຕາດຳ" ແລະ "ບຸນຊູ" ເດັກ ນ້ອຍຜູ່ຊາຍໄວເຈັດຂວບຊຶ່ງເປັນລູກຂອງ "ຕາດຳ" ກັບ "ເຮົາ"..ຕາດຳຈ່ອຍ ຜອມລ່າເຫລືອງຕາມແບບສະບັບຂອງສາວອົມໂສກ ແຕ່ເຄົ້າໜ້າແຫ່ງຄວາມ ງາມຈາກວັຍສາວຍັງຄົງເດີ່ມ....ແລະກໍແມ່ນພາຍໃນເຮືອນນ້ອຍ ໆຫລັງນ້ີອີກ ເຊ່ັ່ນກັນທີ່ເຮົາໄດ້ມີໂອກາດຮັບຮູ້ຈາກປາກຂອງດອນວ່າ "ຕາດຳ" ບ່ໄດ້ ເປັນ "ຊາດຄວາຍ" ຄືຜູ່່ຍັງເກີດເກົ້າຂອງເຮົາເຄີຍປະມາມໄວ້ນັ້ນ ແມ່ນ ແຕ່ທ່ີ່ເມັ່ງາດຳເລີຍ ແມ່ນຢູ່ທ່ີ່ວ່າໂດັຍແຖ່ງເຄີຍໃຫ້ເຖົ້າແກ່ມາສູ່ຂໍ ແຕ່ຕາ ດຳກໍຕ້ອງປະຕິເສດໃນເມ່ືອຜົວຂອງຕາດຳມີແລ້ວພ້ອມກັບລູກໃນທ້ອງ

ແມ່ນຢູ່ວ່າຕາດຳ ເຄີຍຖືກເຂົ້າ "ລຽງຄໍ" ເທ່ືອນ່ຶງເມ່ືອຄາວ ໄປຂາຍຂອງບຸນບ້ານ... ແຕ່ເທ່ືອນັ້ນກໍແມ່ນຍ້ອນຖືນພວກຜີປ່າບ້ານກຸມປ່ຳ ຂ່ົມຂືນຈົນຕາດຳໝົດສະຕິ....ເຮ່ືອງທັງໝົດນ້ີນ່ ່ບ່ຮູ້ແລະນ່ ່ກໍ ່ບ່ໄດ້ເວ້ົາ.... ແລະ ອີກເຮ່ືອງນ່ຶງທ່ີ່ນ ່ ່ບ່ໄດ້ບອກແກ່ເຮົາກ ໍ ຄ ິ ເຮ ່ ືອງທ ່ ີ *ພ ່ ໍ ພ ຍ າ ຍ າ ມ ຈ ົ ມ ເ ສ ັ ຽ ຂ ົ ນ ລ ່ ວ ງ ຕ ູ ຮ ້ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ກ ຸ ມ ປ ່ ໍ ຂ ່ ົ ມ ຂ ຶ ນ ຕ າ ດ ຳ ເ ສ ັ ຽ ໃ ນ ມ ຸ ້ ງ*... ອັນນ້ີນ ່ ່ ບ ່ ໄ ດ ້ ເ ວ ້ ົ າ.... ສ ່ ອ ມ ຫ າ ມ ປ ຸ ກ ປ ່ ໍ ້ າ ເ ຮ ັ ດ ບ ່ ່ ດ ີ ຂ ອ ງ ນ ່ ່ ຈ ະ ສ ໍ ້ າ ເ ຮ ັ ດ ຫ ລ ີ ບ ່ ່ ນ ັ ້ ນ ດ ອ ນ ບ ່ ຮ ູ ້ ນ ໍ ້ າ ແລະເຮົາເອງກ ໍ ບ ່ ່ ປ ະ ສ ົ ງ ທ ່ ີ ່ ຈ ະ ຮ ູ ້ .... ມ ັ ນ ข า ด ใ จ .... เ จ ັ บ แ ค ้ น จ ົ ม เ ห ล ື อ ท ่ ี ่ จ ะ ท ่ า ว .... เ ร ົ า จ ่ ี ไ ด ้ อ ่ า ค ิ ด ม ั ้ น เ ร ົ า ม อ ม ร ่ อ ม ม ุ ้ ง ก ั บ " ต า ด ำ " อ ี ก เ ท ่ ื อ ม ่ ุ ง ด ้ ว ย ความรู้สึกที่บ่อาด ขันยายฮีดฮูมมาเป็นต้ออักสอมให้ถืกต้องตาม แท่มแท้ของหัวใจอันเส้ำพองคูดแค้มแทมดูติมสังสาม ແລະຮູ້ສ ໍ ້ າ

มีกผิดของตัมเองได้.... ถึแล้วที่พ่ผู่ให้กำเมิดแก่เราม้าล้มหายตาย จากไปเสียเฮ่นนี้....ถ้าพ่ยัง....เราเองก็คิงอ๊ดใจบ่ได้ที่จะเป้น "ลูกหำ ธะพี"

"บุนฐ" จูงควายบักพ่าอีติมเพ้นเต้มโต ไปผูกไว้ข้าง กองเฟืองแต่ถ้มแล้ว....สฐง "ตาดำ" บอกให้ลูกเอ้ินพ่ไปก๋มเข้า "ดอม" พอมกำลังก้มล้างผักแอ่มยู่ม้าร่องต่พ้าถฐงเพื่อกับป้นปาเข้ง น้อยของมักของฐาวมา....เราค่อย ๆ ย่างก้มพ้าตามสฐงเอ้ินของลูก ฐาย...."ตาดำ" ตาแดงเพื่อย้อยผิมหยุ้ง ยิกพาเข้าเก่า ๆ ก๋มีถ้อย ของก๋มอางยู่สองสามใบออกมาแต่ค็อไฟถฐงมา....เถิงอฐกมาจะพัก พาอ๊ดเม้อยแต่ยู่พี "ตาดำ" ก๋มีความสุกอุ่มขามในอ๊อด "ลูกฐาย" ห้อแอบเข้าจากค็อมาฐ่อยแม่...."ดอม" แมมจ้องเบิ่งพ้าเราตาบ่ พับก่อมก่าอยอกเป้นป้นหาฐอมคิดอ่า

"อ้ายฐิได้ลูกน้อยมาไว้อุ่นเรือนต็มอีกกะดาเธ้ดพ้าอุ่มตา ขามไว้แด่เป้นหยังอ่าแต่เอ้าเข้าอ้ันเล้าแล้ว ข้อยตัดฟืมก้มไว้โลด ห้ันเทาะอีพ่ฐายดิมเส้า !"

เราบ่ได้ก่าอคำใด ๆ ตอบในเอลาม้น พฐงแต่คิดขอบใจ ดอมยู่ผู่ดฐอมิด ๆ จากส่อมเล็กสุดของห๊วใจ ที่กะธุมาล้ฐงดูเมีย และลูกของเราตลอดมาจากธายได้ในกามขายโต "ตาดำ" กับเรา เคียปกสาก้มอ่าถ้าแม่มดอมบ่ยากออกไปมีคอบมีค็อ เราก็ยิมดีให้ยู่

ร่อมเรือมกันไปเฮ็นมื้ตลอดชีวิดจิมหว่าใผผู่ใดผู่มั่งใมชายคาเรือม ของเราจะพิดลิมหันใจลิงไปม้ใด ชีวิดของพวกเราจึ่งจะจากกัน

"ขอบใจดอม ! ขอบใจจั่อชีวิด ! พวกเราทังสามชีวิด ฮ่ขอบใจม่าดอมและจะถือว่า "ดอม" ดีเลือดก้อมมั่งก้อมดูอกัน กับพวกเราตลอดไปและตลอดไป...

ขอบใจพ่ที่ให้บิดรูมชีวิดแก่ตาดำ และลูกไอ้ย่างเจับจ้ำ แสมสูอแสบ...

ขอบใจที่ให้ก่ำเมิดและล้ยงมาพาใหย่...

ขอบใจคุมเฮ้าคุมม้าและคุมบิดา...แต่

ฮ่โทดเพาะลูกฮ่จาธึกไอ้ใมทางหว่างใจ จิมจั่อชีวิดว่า "ดิมผู่มีสันดามดีชาดดายมักเกือกติมมันบ่แม่น "ตาดำ" แม่มอม และตาดำของอ้ายก่จะบ่มีมื้ปะผิดติมใฝ่ต่ำลิงไปได้เลีย บ่ว่าจะเปัน ด้อยทาย อาจา และแม่นแต่ด้อยใจ...

ขอบใจเจ้าพระยายมพิบามที่ฝ่าวลาชีวิดพ่ ไปเมื่อเถิงดาว และขอบใจพิมลิขิดที่ขีดทางเถิม ให้เราได้โคจ้ลิมมาพ้บกันอีกใมชาดมี้ !!!

ເຊົ້າວັນທຶກບ້ັ

ໂດຍ ດວງຈໍາປາ

♣♣♣ ວິມານກໍໜ້າກ້ຽງໜ້າເຫລ້ືອມ ສັ່ງສອນເຂົ້າໄປວ່າ
—ເອ້ ກະໃຫ້ເຂົ້າຫລ້ືມແດ່ລະບໍ ! ຜູ່ຊາຍ ບ່ໍມີບັກໃດ
ມັກປາແດກໝົກດຽວດອກ ຈົ່ມວ່າ ຜູ່ມາຂໍເພ່ິງຄວາມ
ຄິດວ່າຈະກໍາຈັດອ້ີຜູ່ສາວບາຣ໌ ຫລ້ືເມ້ຽແມ່ນ້ອຍຈັ່ງ
ໃດດ້ືມ ຕ້ອງໜ້ຳຣາດໄປຫລາຍຄ້ືມ

ເຊົ້າວັນອາທິດນັ້ນພໍມືນຕາຂຶ້ນກໍຄິດພ້ັທັນທີ ວ່ານີ ພາຣະ ຄອງຄ້ຳຢູ່ ເຫັນທ່າອຸ່ນອົນຫລິ້ນລີເລືອຢູ່ດັ່ງໃຈ ມັກບໍ່ໄດ້ເສັ່ງແລ້ວ ຝ້າວຄຶກແຂນອອກຈາກຫາມຫມູນ ກ່າຍຂອງໃຜຜູ່ນຶ່ງ ລຸກໄປເຂົ້າຫ້ອງນ້ຳກະທຳກິດອັນຈຳເປັນ ສ່ວນໂຕປະໃຫ້ຜູ່ນອນຢູ່ກ້ອງຜ້ົປູບ່ອນຂາວ ເຫນັ້ງຄີ່ງຍຸບ ຍັບ ເປັ່ງສຽງເສັ່ງກັບ ນ້ຳ ຝັກບົວຂຶ້ນວ່າ

"ຄຶມາຟ້າວຝັ່ງແຫ້ ?" ເປັນສຽງຂອງແມ່ຍິງຮ້ຳ ໆ ແຕ່ກໍນ້ອຫູ ເພາະເປັນສຽງຄົນອ່ອນບ່ໍທັນໝົດກິ່ນນ້ຳນົມ

"ອ້ຳວ...! ມ້ືອັນອາທິດຕ້ອງໄປຫາເດັກນ້ອຍ" ເຂົ້ົາຕອບຢ່ຳງ ໃຈດີ

ຄວາມຈິງເຮົ້ົາຄວນຈະໄປຫາລູກແຕ່ອ່ຳວເຊົ້ົາກວ່ານ້ ເພາະຂະ ເຈ້ົາຕ້ອງກັບຄຶນໂຮງຮຽນຕອນບ່ຳຍ 4 ໂມງ ມ ມີເວລາຢູ່ນ້ຳກັນບ່ໍດົນເລີຍ ແຕ່ມ້ືນ້ຶກເຂົ້ົາໄປຮອດ 11 ໂມງແລ້ວຍັງບ່ໍໄດ້ລົງເຮືອນ....ຊ່ວຍບ່ໍໄດ້ ເພາະ ຄຶນມ້ືມາເດິກເຈ້ົາຂອງຕຽງເພ່ິນຊວນໄປຢາມ "ໂຮງການ" ເກ່ົ ຟ້ອນແອະ ຟ້ອນແອ່ນຈົນກາຍນ້ ແລ້ວຍາມເຊົ້ົາອາກາດເຢັນຈ້ັ່ຊ້ຶກໍເປັນໃຈໃຫ້ນອນຫລັບ ນ່ວນແຈບຈົນ ໂດຍສະເພາະຢູ່ໃນບັນຍາກາດຫ້ອງຫໍ ມ ຄູ່ນອນແສນ ມ ເສດ ຈ້ັ່ຊ້ຶໃຜຈະໄປຫລົງຕ່ືນແຕ່ເດິກເປັນ....!

"ຊ້ຶໄປຫາລູກ ຫລ ໄປຫາແມ່ ?" ສຽງນ້ັນແຫວດຂ້ົນ ອາຣົມ ທ ງ ຂອງຜ້ ຍ ມ ມ ກັນຫ ວພ ນ້ ບ່ໍວ່າຈະແມ່ນອັຍ 40 ໜ້ າຫ ຽວພ ຍາມອົມຄຳພາກ

ปากเป็นเอิบ หลีสาวอ่อนอัยทำดัดรูบโสมอ่ฐมอ่องเป็นตากินก่ำๆ ตวงๆ ยู่พ่อๆกัน เธ้าจึ่งบ่ตอบคำถามตายๆมั้น มีอมาดย์กใต้อาทิดละทิกมีทิกดีมแล้วยังจะมีคำมาสฐดมาสีย่ออีกม้!

ออกจากห้องน้ำมาเธ้าก็ลือใส่เดื่องนุ่งโลด ตัดใจจากพาบอันยิอะเย้าเทิงตฐงมอนมั้นก็ทังยาก เพาะผู้เจ้าเพิ่นลุกนั่งขันหิอเอ้าเธัดผ้าปูบ่อนจุ่งปิกเอิกยู่มั้นหลุดลิงธอดขั้นแอว เผียผือพังสีปอกก้อยเตันติงสิ่งที่เพังติงได้สอดขันแสนงาม....

อิดเดี๊....ใจเต๊....อิดเดี๊ เพาะมีแม่นเอ้าอันอาทิด!

ดวามดิกดักในดองจิดเธัดใต้เธ้าหลิงออยออกไปว่า

"แลงๆ จักพ่อยกะมาล่ะ" ใจเธ้าก็ยินดีม่ำกามที่จะต้องบ่ต้องละจากจักดีมเลีย แต่คำว่า 'ลูก' เธัดใต้ต้องละไปก่อมในเอ้าม้

เอ้าถฐอท่มั้น!

ดือว่าแร่งออยก็แร่งได้ใจ....

"อีกจักสิบม้เป็นหยังจั่งมา?" สฐงมั้นแดกดันจิมเป็นสีแม่งๆ หู บ๊ะ! ดันแม่นผู่จั่งนิ่งเอ้าก็อาดจะอิดโมโหบ่ได้แล้อ แต่อันม้ผู่ม้....หลฐอเบิ่งพ้าลิดปามดีมไอ้ลุกใพ่ ผีมหย่ำหยุ้งไกกันหลายกับผู่ที่เอ้แต่งปามมางฟ้าย่างธฐงเธ้าเอ้าร้านดำ ร้านเดื่องสำอาง ไนท์คลับ และพัดตาดามเพื่อซอกกิน "อาหามดีๆ" เกือบทุกดาบ จิมลางเทื่อเธ้าดีดสะอิดสะอฐมอาหามต่างปะเหดธาดาแพง ดีดยาก เอาะ

แกง ปิ่ม แจ่อ แบบดั้งเดิมเธ้าอ๊มมา

แต่ทั้งที่รู้ที่รู้ เธ้าก๋ใจกับรูบโสมอันแต่งแปงให้ปามยาด ฟ้ามาดิม พอกอันมั๊นเฮ้าพอกอันมี๋เฮ้า ลูบล้างด้อยม้าหอมธาดาแพง มามาขุมิด และขอกเฮ้ากับคำหวามออดอ้อมต่าง ๆ ทั้งเทิงตรงและต่ำพ้าเจ้าของร้านสิมค้า จ๋มอ่าทุกเดือมใดก๋ยอมดอกค่าเธัดผ๋มแต่งเลับ ค่าสั๊มเส๊อเดือมละหลายสิบพัน และยังพาตลุยบางกอกพ๊กไปหลายแสมอ่างเดือมแลอั๊ม....ม้อมทั้งได้ของที่ธะลึกจากเมืองสอันดิมมิมั๊น เปั๊นแหวมเพ๊ดเม๊ดงามธาดาหิกพันบาด...ยังบ่ม่พอมมี๋ เจ้าของเพิ่นยังอุ้มอ้อยอแอขอับธิด เพื่อหอังจะยึดเอ๋าโฟ๊กสิงข้างของเธ้าให้ได้ อ้างย่างหอามอ่า

"บาดอ้ายไปกามให้ม้องอับไปส่งไปธับ"

ขนะที่เธ้าจะก้าวออกจากห้อง สองก๋แหวดอุ้มพ๊ดแธงอีกอ่า...

"ป๊พ้าพุ้มละม๋จั่งอุ๋อับเปั๊นธิดพี๋ !"

"อ้าอ ! ย่าเธัดดีเด๊กม้อยหลายแม้อิมาม" เธ้าอัดอั๊มย่างเหลืออิด ลืมไล่อายุเบิ่งอ่าเมื่อปธบกับอัยผ๋มหงอกแขุมของเธ้าแล้ว อิมามก๋คอมถือจัดอ่าเปั๊นเด๊กม้อยคาอลูกดี ๆ มี๋ละ

"ยังอ่าเฮ้ามี๋มือธก บ่แม่นอุ๋ไปหลั๊มพ๊ดมี๋" เธ้าตัดบ๊ดตัดใจจาก

"แล้วเฮ้าเผมเด้ละ ?" ฟ้ามืดลอยยื่นมาใส่เปมตา จ....

อัดปาก เทิมอ่าฉอกเรื่องสา

"ใสละอ่ายากจ่อย ดันด้ามลุกไปฉอกจื๊มาทิม ก็อดเอ๊า แร่งดีตอ่า อดเฮ้าเผมได้ทุกมื้จ่อยลิงได้อาทิดละหลายกิโลใด๋"

เร๊ายู้ฝาปะตู พ่ส฽งอัดกับลิงม่าหลังก็มีส฽งอ่า

"เอ๊...ฉิมอมอดห้องยู่มื้ละ"

โฟ๊กม้อยดันงามพาเร๊าบิ่งออกจากอิมล่าหลังย่อมธาดาเบ๊า (ห่เงินเดือมฮ้าธาฉามฉั้นโห 4 ลูกหักผู้มิ่ง)จิ่งดิมคุ้มมื้นธู้ปะอัดถิมา ยู่ใฝ่ ๆ ใผก็มักแมมเบิ่งฟ้า คอักเฮ้฽กันฉิ่มคามบ่เปมมิ่งดิมแก่เร๊า หลีแก่อิมาม แต่ด฽อมีปีมิ่งผ่านไปคามใจกอ้างฮองอิมามที่เฮ้าใจ ผูกมิดดิมฮ้างด฽งด้อยปะกามต่าง ๆ ก็ผากิดอ่าสายตาทุกคู่มี แต่สะแดงคามย่ำแยงมับถิ และฮอมฉอมในถามะคามเปมยู่แบบหัมสมัยเก๊อบห่กับฉาอต่างปะเทดที่มายู่เมิองลาอ.....อิมามสแดงอ่าบ่ฮ้ด฽ดที่จะไปมั่งทิมเผิสิมีตาย ๆ ฮองเจ๊กอ่อง ม้อมทั้งฉื้เดื่องใฉ้ย่อย มับแต่เฮ้มฮัดเสื้อธอดผ้งสะบู่ ลางเทื่อก็ฉื้ลาบดอายจากร้ามม้อยแม่ใจมาทิม ไปสะผ้มยู่ร้าม "ล้มลอย" ฮ้างร่อม และตัดเสื้อยู่เธ็อมบ่มี ป้ายฤดหมันไป

มอกจากฉื่อไมงที่ยู่ม่าเร๊า ไปม่าเร๊า.....ฉีอิดฮองอิมามก็เก๊อบจะยู่ม่าไทบ้ามอ้อมแถอมื้น ก็ค่งจะมีแต้มแดงแถ่ มีมหาฉาอ

ບ້ານແດ່ ຈຶ່ງຄ່ອຍເກີດຄວາມສາມັກຄີຮັກແກ່ນກັນຂຶ້ນຢ່າງແໜ້ນໜາ ໃຜ ເຮັດບຸນກໍຮອດນຳອີນາມ ຕາຍກໍຂ່າວ ເຈັບກໍແລ່ນມາຊ່ວຍ ຜິດກັນກໍມາຫາ ເປັນກັນມະການໃຫ້ ດີບໍ່ດີຮອດຜູ່ຜົວຕິດສາວບາຣ໌ ມີເມັຽນ້ອຍກໍມາປຶກສາ ອີນາມກໍໜ້າກ້ຽງໜ້າເຫລ້ອມສັ່ງສອນເຂົ້າໄປວ່າ

"ເອີ....ກະໃຫ້ເຂົ້າຫລິ້ນແດ່ລະບໍ່ ຜູ່ຊາຍ ບໍ່ມີບັກໃດມັກປາແດກ ໝົກດຽວດຽວດອກ" ຈົນອ່າຜູ່ມາຊ່ວຍເພິ່ງຄວາມຄິດວ່າຈະກຳຈັດອີຜູ່ສາວບາຣ໌ ຫລືເມັຽແມ່ນ້ອຍຈັ່ງໃດນັ້ນຕ້ອງໜ້າຣາດໄປກໍເດັຍນິ

ທຳອິດທີ່ມາເຊົ່າເຮືອນຫລັງນີ້ໃຫ້ອີນາມໃໝ່ ໆ ເຮົາກໍຫຽວມາຫ່າງ ຫ່າງ ເວົ້າໄດ້ວ່າອາທິດນຶ່ງກໍມີດ້ານເທື່ອຫລືສອງເທື່ອຫໍ່ນັ້ນສ່ວນຫລາຍບໍ່ແມ່ນ ມາຄ້າງຄືນ (ແປວ່ານອນອັນຊຸ້ມຂາ) ມີຕັ້ງແຕ່ມາຄ່ຳເມືອເດິກ ຫລືບໍ່ກໍຫລອຍ ມາໂມງກາມ ແຕ່ອັນເວລາຜ່ານໄປຄວາມດຸໝັ່ນກໍຄືບໜ້າ ສະເພາະລຸມ ໆ ມານີ້ມາແຊ່ຢູ່ເກືອບຕລອດອາທິດ ບໍ່ມາແຕ່ແລງອັນເສົ້າເວັ້ນໄປຮອດເຊົ້າອັນ ຈັນ ແຕ່ສັ້ນມາຮອດເຊົ້າອັນອາທິດຈົນເກືອບເພນຍ້ອນ

ການພິພາດບາດໝາງກັບໄຫເຮືອບໃຫຍ່ດຽວນີ້ ກໍຫລ່ອຍລາລົງ ຫລາຍແລ້ວ ທັງນີ້ກໍຍ້ອນແມ່ນາຍແອກລົ້ງກັບການໄປລ່ຳໄປເລັຍຂອງເຮົາຈົນ ຈົນເຊົ້າສົມໃຈ ເຊົ້າຫຶ້ງຫວ່ງໄປເອງ ຫະແມມມີເງິນເຂົ້າຕູ້ໃຫ້ຫໍ່ເກົ່າກໍພໍໃຈ ເຮີ...! ແມ່ແອກໍໄປ່ໄປໄດ້ເງິນເດືອນເຮົາເຮັດໄດ້ມັນຊິຢູ່ຫໍ່ເກົ່າຈັກເທື່ອ ຣາ ຄາໂດລ່າ ຣາຄາຄຳ ຣາຄາຂອງກິນໃນຕລາດວຽງຈັນຂຶ້ນໄດ້ລຶບ ໆ ສັນໃດ ເງິນເດືອນເຮົາມັນກໍມີຫະວີ້ນນຳສັນນັ້ນແລ້ວ ຊິໄປໄລ່ແຕ່ເງິນເດືອນເຮົາ

ແມ້ ອັນນັ້ນຢ່າວ່າແຕ່ຊິລ້ອງຮອດສອງເຮືອນໃຫ້ພໍ່ຄ່າເຂົ້າສາມຄ່າກັບຕລາດ ມັນບໍ່ກຸ້ມຮອດສອງອາທິດດອກ ມັນຕ້ອງມີທາງໄດ້ຈາກອັນອື່ນນຳຕີເຮົາຈຶ່ງມີໂອ ກາດພາອິມານແອ່ນຄີຢູ່ເມືອງຟ້າເມືອງສອັນນີ ໂດຍທີ່ເຮືອນແມ່ແອກໍໄດ້ເຂົ້າ ຕູ້ຄົບຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຄ ມີຢູ່ມີກິນມີເຮັດບຸນ ມີໃຫ້ລູກເຊີຫລົ້ມ ແລະມີ ພໍຕີແຕ້ມແດງກໍແລ້ວກັນນ່າ

ເວົ້າແທ້ເວົ້າດີ ແມ່ແອກໍຮ່າວໄປແອບໄປຮຽນນຳເຂົາເປັນ....ອັນ ແຕ້ມແດງນັ້ນ ແຕ່ກ່ອນຈົກຕາກໍບໍ່ພັບ ໂຕໜັງສືໂຕເລກຄັນແມ່ນຍ່າງມາ ໂຍ້ງ ໆ ຄິດວ່າໄດ້ກໍແມ່ນບໍ່ຮູ້ຊ້ຳ ຄືວ່ານັ້ນລະ ການສັງຄົມທຸກວັນນີ້ພວກ ຍາແມ່ຍານາງທັງຫລາຍຄັນບໍ່ຮູ້ສືນອາທິດລະຜືນ ບໍ່ຕັດເສື້ອເດືອນ ລະໂຫລ ແລະຕີແຕ້ມແດງຕີເລັກນຳໜຸ່ມເປັນເຂົາກໍວ່າເຂົ້າສັງຄົມບໍ່ເປັນ ໃນເມື່ອລາວ ຢູ່ແຕ່ເຮືອນກໍເຫງົາ ລູກ ໆ ກໍຢູ່ໂຮງຮຽນກິນນອນ "ຜົວ" (ຄືເຮົາເອງ) ກໍໄປນອນຢູ່ກິນນຳອິມານແລ້ວ ລາວກໍຕ້ອງມີສິ່ງບັນເທົາຄວາມເຫງົາໄປຕາມ ພາສາແມ່ຍິງ

ມາຍເອແລະນາງໂມ໊ະທີ່ຢູ່ດົງໂດກ ຜູ່ນຶ່ງຢູ່ຜແມກພາສາອັງກິດ ອີກຜູ່ນຶ່ງເຂົ້າຮຽນວິຊາຄຣູ ກໍສອນບ່າວສອນສາວແລ້ວ ບ່ຍາກນຳພໍປານໃດ ເສົ້າ–ຄິດກໍອອກມາ ຕ້ອງຈ່າຍແດ່ ເບິ່ງຊິເມ ຊິເດ໊ອງໃຊ້ຂອງກິນດີ ໆ ໄປ ແອບເຊື່ອງໄວ້ກິນຕາມພາສາລູກຄົນມີເງິນກໍຍ່ອມກິນອາຫານ ຊຶ່ງທາງໂຮງ ຮຽນເຮັດໃຫ້ກິນນັ້ນບໍ່ລົງປານໃດ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນຮອມທັງສອງຄົນແລ້ວກໍ ຍັງບໍ່ເປ່ອງຫໍ່ຊຸມດຂອງອິມານຜູ່ດຽວເລີຍ ຄືວ່າຫັ້ນລະ.....ຂອງວ່ານັ້ນຄົນລະ

แมอ...ดอามจิงแล้วอิมามมันเท่าที่ลาอยู่มุ ๆ สิ ๆ มำทุกมื้มื้ ก่มบ่อ่า แม่นลาอสละให้เร้าเองหลายแล้อ ดิมเดียได้ไป ได้ออก หาเงิม ค่อง ใช้จ่ายตามใจพ่แรงแล้อ ดันเร้าบ่แม่มเสือยมาดกำผาบให้ พอบยู่ดาเรือมบ่ได้ปามมื้....ผู่ยิงม้ ต่ให้เกิ่งแสมเกิ่งก่ต้องพ้อยงแอง จิมได้ "อิมาม" ดาธาจุดกิ่งแห่ง "สอมชายคลับ" จิ่งมิดหายจากอ้ง ทามธาตธิไปด้อยปะทามดั่งมื้แล

เร้ามารอดเรือมหลังเค้าพายในสิบมาที อิลล่าหลังใหย่ โอ่โถงหมสมัยที่เหมยู่ทางพ้าม้ แต่ก่อมเปมเรือมใหย่สองจุมแบบ เก่า ๆ จุ่งปุกแต่สมัยที่เร้ายังเปมเดกม้อยยู่ แต่เมื่อได้มาเปมเอย ละถามะทามเงิมถ้อม จิมมิรายได้พิเสดหลายกว่าเงิมเดือมเปม สองต่สามต่ เร้าค่อยได้ขยับขยายออกเปมอิลล่าหมสมัย ดั่งที่เหมยู่ ดงอม้ เด่มอ้อมเรือมที่ปูลาดด้อยจุเมมในอามาเอดกอ้างอาง จุ่ง หลงอเหมใบไม้และง่าไม้แห้งยู่ดงอม้ แต่ก่อมธ่มเปมองอาม ด้อย ไม้ม้อยและดอกไม้มามาจุมิดหลายหลากสี ดอามงามทั้งพิดของสอม อ้อมเรือมในกาลก่อมม้ เกิดข้มจากสีมีแม่แอเอง ลาวเปมดิมธัก สอมธักเรือม เบิกบามเผิดเผิมปู่กางสอมไม้ดอกที่ลาอธักสา และ ถมุถมอมมันมื้และหลายจุ่อโมง มิดอามสุกยู่กับกามหิดม้า หลิกหย้า มิดอามสุกยู่กับกามตัดง่าตายกอาดกองใบแห้ง ที่หลิ่มลิงธุ์กเด่มสอม แม่แอบ้อธะบัดธักสาสอมด้อยดอามเอ้าใจใส่เปมพิเสด จิมเร้าเอง

ผู่เปันพ่เรือนแท้ ๆ บ่ได้อะมาทอนธ้อนใจจับายหยังฺ่อยเลย...

แต่มีเราเหันอ่า เด็นสอนมันแท้งแล้ว ก็กดอกไม้หฺ่อดอกตายใบแท้งหล็นกองธ์กตาฺ่เดัฺธะดาด ดังบ่แม่นอื่นไก....แม่แอติดแต้มแดงแล้วก็ย่อมบ่มีเอลามาบ์อธะบัดสอนดอกไม้มันเอง

เด็นข้ามทังเด็นมืด

ธ์ดจิบะฺอบฺ่่ สแดงอ่าบ่โฺเฟิกมายแอลูกฺายก็กเอ์าไป

เร์าย่างเข้าไปในเรือน

เรือนทังหลังมืดมื่ ดีบ่มีดินฺ่จักดิน

แต่ปะตูทางพ้าก็บ่ได้อัด

แบบนี้ดันมีะโมยธู้ก็มกไปพ็ดละเด็องะองมีค่าะอง แม่แอเปันดินมักสะอาด พื้นเรือนฺันเทิงเปันแป้นไม้สักกฺ้างเหล็อมผัดฺูไว้สะอาดจิมนอนหล็นได้สเมิ

อาดจะมีใผฺ่เทิงก็ได้ เร์าย่างล่องไปปามแม่นผู่อื่นมาแต่ใส ดังจะย้อนเร์าด็น ๆ จั่งมาและเข้าไปห้องนอนมั๊ละ

ฝาปะตูห้องอดังบังแงไว้ แม่แอดังฺ่เพาะลาอมักอดกะแจสเมิถ้าจะไปใส อีกสอกดฺอจะท้าอธอด ก็มีสฺงดินเอ้าดังอ่อม ๆ ออกมา

“บ่มาดอก...พะมันกันกะได้ ดฺอมั๊เลียลอดอาทิดก่ะ

ເປັນ...ຮ໊ ! ເຈັບໃຈ”

ສຽງຂອງແມ່ຫັ້ນແລ້ວ ເວ້ົາກັບໃຜນໍ !

ເຮົາໂຈະບາດຕິນກັບຫັ້ນ ຈັບຂໍ້ບິດຄ້ຳບ່ໍເໜັງຕິງຍ້ອນປະໂຍກຕ່ ໄປທ່ີວ່າ

“ນອນຊະດົນ ! ນອນດົນ ໆ ກະໄດ້ ເດັກນ້ອຍກະໄປກິນເຂ້ົາ ປ່າຫ່ານ່ ງ ອນຟຸ້ນຄ່ ຳເຕີບດອກຈັ່ງຊິ ມາ”

ຟັງຄວາມເວ້ົາມາຄິເປັນວາດຕ່ ານ ແທ້ !

“ຍາເອ ໊ ຍມານອນນ ຳ ກັນແມ້ ຊູຫວິ ຫລາຍເຫາະຜົມຫັ້ນ ງາມ ແລ້ວລະມານອນນ ຳ ກັນ ນ ໊ ະ !”

ຕິນເຮົາຖ ບປະຕູໃຫ້ໄຂອອກກວ້ ານ ຢ່ ານ ໂນໂຫ ນ ຶດສຸດຂ ິດ

“ບັກດົນ ! ບັກໂຊ ເ ໊ ຟ ໜ ໆ ແມ່ແອ ! ລູກໃຫຍ່ເປັນ ຫ ່ ວ ເປັນ ສາວແລ້ວເຈ ້ ຳ ຊິ ມາເຮັດ ອ ັ ບ ປ ິ ຈັ ງ ໄຮ ບ ໍ ?” ສຽງຂອງເຮົ ້ ດັ ງ ກ ້ ອ ງ ຂ ້ ນ

ແ ່ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ເ ຮ ົ ້ ເ ຫ ັ ນ ໃ ນ ຫ ັ ້ ນ .. ແ ມ ່ ແ ອ ໃ ນ ເ ດ ື ້ ອ ງ ແ ຕ ່ ງ ກ າ ຍ ຈ ິ ບ ງ າ ມ ເ ພ ື ່ ອ ອ ອ ກ ນ ອ ກ ເ ຮ ື ອ ນ ພ ອ ມ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ຕ ຽ ງ ນ ອ ນ ຊ ຶ ່ ງ ມ ້ ຽ ນ ປ ົ ກ ໄ ວ ້ ດ ີ ສ ຽ ງ ລ ົ ມ ລ ະ ຫ ວ ່ ານ ຍ ິ ງ ຊ ານ ຍ ັ ງ ດ ັ ງ ຕ ່ ໄ ປ ມ ັ ນ ດ ັ ງ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ເ ດ ື ້ ອ ງ ບ ັ ນ ທ ຶ ກ ສ ຽ ງ ອ ັ ນ ນ ້ ອ ຍ ວ ານ ຢ ູ ່ ຂ ້ ານ ແ ມ ່ ແ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ !

ຕ ່ ຄ ວ າ ມ ປ ລ າ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ້ ແ ມ ່ ແ ອ ບ ່ ປ າ ກ ສ ິ ພ ້ າ ຄ ິ ຈ ະ ຫ ົ ວ ແ ຕ ່ ກ ໍ ບ ່ ຫ ົ ວ ສ ຽ ງ ຄ ຸ ້ ນ ຫ ູ ດ ັ ງ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ຜ ້ າ ບ ັ ງ ຕ າ ແ ຈ ຫ ້ ອ ງ ວ ່ າ

“ ຫ ັ ້ ນ ໆ ນ ້ ອ ຍ ຫ ້ ວ ຍ ຢ ່ ານ ຕ າ ຍ ເ ລ ີ ຍ ຈ ັ ບ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ ” ແ ລ ້ ວ ຜ ູ ່ ເ ຈ ້ ົ ້ ກ ໍ ໂ ດ ດ ອ ອ ກ ມ າ ເ ຕ ັ ນ ກ ອ ດ ຄ ໍ ເ ຮ ົ ້ ຕ າ ມ ທ ີ ່ ເ ຄ ີ ຍ ເ ຮ ັ ດ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ດ ້ ວ ຍ ໜ ຸ ່ ມ ນ ້ ອ ຍ ວ ັ ຍ ຄ ະ ນ ອ ງ ຜ ູ ່ ເ ປ ັ ນ ອ ້ ານ ຊ ຶ ່ ງ ຊ ີ ພ ້ າ ເ ຮ ົ ້ ກ ິ ງ ໆ ວ ່ າ

"เทันบ่แผนภามทิดลองของเรามะ...บ๊า! พ่ายบ่ยุติทันเลย ขาดที่พ่เธัดหยังละได้ ธะอัง! ธะอัง!" แล้วทังแม่และลูกก็พ้อมกันหัวม่อม

เร๊าเองหัวบ่ออก ดวามอ่า...ธะอัง! ของลูกชายเตือมบอกอ่าเอ๊าบ่ได้ ดันไปเหดภามแท้จิงอาดจะเกิดโดยที่บ่แม่มแผนภามทิดลองของลูก ๆ แต่พ้องดิดซิ ๆ เร๊าก็อิมหัวลุกและบ่ปาถมาจะให้มีเลิย

จากเช้าอันทิดนั้นมาหาอันทิดนี้ เร๊าค่อยดินอยู่เรือมอยู่ชานเปันปักติอั๊น อิมานให้โอกาดมานทีปีทีมเพาะนางก็พ้ใจโงดินไปเปันมางธาตธิดเก่า ก็กดอกไม้แม่แอสิดอุ๋นอั๊น ออกดอกเตันเพาะแม่แอบ่ไปติแต้มแถงอีกแล้ว ดวามจิงแม่แอก็ยังบ่ห่อยบ่ยามจิมเปันตาผางหม่าย แต่เอ๊เข๊าแด่ก็ยังงามสมอายุ..เร๊าเองบ่ต้องอกอ่อมหาทีมเข๊ามาร้านอาหามอีก แม่แอหาถุ่างแต่งทีม มีเอาะมีแถงปีมแจ่อ ยามอันทิดก็มีลูก ๆ และยาดผีม้องมาโรมวุมแอวกัน

ธิดโฝกเร๊าแม่แอก็ขับเปัน ขมาดไปรับส่างลูกอยู่ถึงโดกก็ยังได้ เร๊าเลียเอ๊าจ้างโอเฝ้อ๋ำ เพาะบ่เทันจำเปัน

เอ๊าอันทิดนั้น จั่งแม่มีดวามหมาย

ลาวยัวสมุท

ฟังสรว ลิอ่าต้ว อ่าลาวหลิ่มจิมหลวว
สัตธูบรูม บรูดราอิร้าย
ไทไทธู้ เหมันใจยาทอุอ้ามอ่อย
พรมสิ่ว สิมขับอุอ้าม ให้ลาวได้ยู่ยิ่ว

ใผอ่า ลาวพ่ำหลิ้ม จิมจุ่มเทอเลิก
ใผอ่า เธ้ามิอพอว โสภแสมสิมไธ้
ดรูอ่า ยูสมุทหลิ้ม ทิมมอมฟ้อมแอ่ม

(ทางดิ่มห้ามสันจอธ) ก๋เลียติอุอดแจ้ว ตาเอ้มอ้ำจิ่งค่อยเมื่อ แท้แล้ว

ล้ ๆ บ ล์ บ ฎู !

□ โดย ปาใม □

*** ลางเทื่อ เมื่อคิดพ้แต่เอ๊าทันใฒ่ ๆ.... ละม้อยก็คิดลัก
ห๊อยู่ในใจ.... เปันหยังจิบ่ยากห๊อละในเมื่อต๊อเอง โง๊ โง่
ดงอมีละม้อยรู้แล้วอ่า เพิ่นเอ๊าผีเอ๊าเมรูเธ๊ดหยัง ?

ะะ้อยจุ๋ "จันทะพอม" อายุอามามทะ จุาว เอัดปีปายเข้าแล้ว แต่ก่อมแต่ที๋พ่แม่ตั๋งใหัว่า "อี๋ พอม" ผัวะอาจะน้อยเรัดหมั๋สีอื้มทินเงินเพิ่มเลีย ติ่มใหั้อีกเป้ม "จันทระพอม"

ลูกะน้อยได้สองคืมแล้ว มับอ่ายังสาอยู่ เถิงบ่โสดทะตาม ผัวะะน้อยอายุสามสิบสองปี ลื่มทันสิบเอัดปีพ่ดี เพิ่มเปันมายคูะนื้มหัวพ้าพอดโรงธรูม แต่เทันพอกลูกน้องเพิ่มเอ็มทันอ่า "เลักเต๊ๆ" แปอ่าหยังะน้อยกบ่รู้ คือแม่มคามฝาธั่ง ปีกืมดองทัน มื้นะน้อยได้สิบเจัดปีเตัม เพิ่มได้จาอแปดปีแล้ว ลื่มทันสิบเอัดปี ดูอมื้กะยังลื่มทันสิบเอัดปีอู่ะะน้อยบ่ยากได้เพิ่มดอกเพาะใจะะน้อยบ่มักผัวเท้า แต่เพิ่มขอกอ่าเพิ่มมักะะน้อย อ่าตาะะน้อยใสงามดี ะะน้อยกะเทันงามทุกคืมมื้นละ มีแต่สาว "อ่อมตา" มื้นละตาเสื้องเบื้องมึ่ง แต่กะเทันใสดีอู่ ผิดแต่อ่าขาดลาอเอ้ามำเธิา ลาอเธัดคีหลูอข้ามธ้อยู่เล้อย....เพิ่มไปอ๋ะะน้อยมำเท้าแก่พ่แม่ะะน้อยยกบ่ก้าอืมพ่อืมแม่ กะเลียเอิา ม้าสาอเดียออยใหักำลังใจอ่า "เพิ่มเปันผู่จายอายุหลายแด่กบ่สำคันดอก บ่เจื๋อคอยเบิ่ง ลื่มทันด้ามสิบเอัดปีอู่มำทันมีลูกมีเต้าแล้วมันกะเท้าจาทันห่มื้นละ" ะะน้อยเจื๋อคามม้าสาอเพาะเพิ่มเกิดก่อม อาบม้าธ้อม เทันตาเอันมาก่อม แต่จิมเท้าผองดูมมื้เพิ่มกะยังลื่มะน้อยสิบเอัดปีดีเท้าอู่บ่ป่ธมแปง

ะม้อยคิดตามพาสาดົมโง่อ่ามันเท้าซ่ากันบ่ได้ดอก เพาะเถิงย่างใดเมื่ออายุะม้อยหลายข้ึมเพิ่มกะหลายข้ึมนำ ไล่เบิ่งอ่าดัมแม่มะม้อยได้ห้าสิบ เพิ่มกะต้องหิกสิบเอัดพุ้มแล้อ....บ่หันกันจักเทื่อแต่ม้าสาอ่า "มึงเบิ่งแต่พ่ตู้กับแม่ตู้เปันหยัง พ่ตู้ตั๋งเจัดสิบหิกแล้อแม่ตู้หาก่แต่ห้าสิบเก้ามึงกะยังห้อหงอกส่ำกัน" คิดเบิ่งกะคือแม่มคามม้าสาอยู่....อันเรื่องผิมหงอกผิมขาอกะดี ะม้อยเลียเซ่าคิดเรื่องเท้าซ่ากันหลีบ่ซ่ากัน

ะม้อยเปันดົมโง่ บ่มีหามสึกสาเพิ่มออยใจะม้อย่า"ยู่ไปมันหากรู้ดอก ซีวิดปะจำอันและสิ่งแวดล้อมอ้อมโตเร้ามั๊ละ เปันหามสึกสาแก่เร้าดีที่สุด" ะม้อยจึ๊คามเอ้าเพิ่มได้กับปากแต่บ่เข้าใจคามพาย ะม้อยถาม เพิ่มอะทิบายอ่า "หามสึกสาคือหามธรูมรู้เพื่อคามเอ้าใจ จั่งข้อยเอ้าให้เจ้าฟังดูอมั๊กะถือได้อ่าเปันหามสึกสาดีกัน" เพิ่มซ่างอะทิบายให้เข้าใจดีแท้ ๆ ขาดมื้ะม้อยเข้าใจแล้อ สิมพ่เพิ่มได้เปันมายคูละมำ ะม้อยคิดเสัรดาย คันแม่มมีผู่ล้ำงคายให้พ่แม่ ะม้อยก่คังได้ธรูมพังสึ ปามมื้ก่คังจะได้เปันมายคูม่ำเพิ่มแล้อ เพาะม้อยอายุซาอเอัดปีแล้อ เพิ่มขอกอ่าเพิ่มเปันมายคูแต่อายุซาอปีปายพุ้ม

ลางเทื่อ เมื่อคิดพั๊แต่อันใหม่ ๆ ะม้อยก่คิดลักหิอยู่ในใจ เปันหยังบ่ยากหิอละในเมื่อโตเอง

ໂງ໋ໂງ່ ດຽວນີ້ຂະນ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າເພິ່ນເອົາຜົວເອົາເມັຽເຮັດຫຍັງ ນີ້ນັ້ນ...ມື້ຫໍ່ສູ່ຂວັນແລ້ວເພິ່ນສົ່ງເຂົ້າຫ້ອງສ້ວມ ຂະນ້ອຍບໍ່ເຄີຍຢູ່ໃນຫ້ອງກັບຜູ້ຊາຍສອງຕໍ່ສອງຈັກເທື່ອ ຢ້ານຈົນໂຕສັ່ນຫມົດ ຈົນໄລ່ເພິ່ນອອກຈາກຫ້ອງສ້ວມ. ເພິ່ນຫົວ "ຮິ ໆ" ໃນຮູຄໍແລ້ວກ໋ຍ່າງອອກໄປ ຂະນ້ອຍໃຈສ່ວງຂົ້ນແດ່ນ້ອຍນຶ່ງແມ່ເປົ້າ (ແມ່ພັນ)ເຂົ້າມານັ່ງລົມນຳຕັ້ງດົນ ເວົ້າແຕ່ເຮື່ອງເອົາຜົວເອົາເມັຽໃຫ້ຂະນ້ອຍຟັງ ບອກແມວນັ້ນແມວນີ້ ເວົ້າໝົດສຸກີສຸກີ່ວ່າເຮັດຈັ່ງຊັ້ນຈັ່ງຊີ້ຈົນຂະນ້ອຍລັກອາຍ ແລ້ວກ໋ອອກໄປເດີກເຕີບທ່ານດູ (ຜົວຂະນ້ອຍ) ເຂົ້າໄປອີກຂະນ້ອຍຖາມວ່າ.

"ເຂົ້າມາຫຍັງອີກ ?" ເພິ່ນວ່າ "ກະເຂົ້າມາລະຕິ່ບ່ອນນອນຢູ່ນັ້ ຊິໃຫ້ໄປນອນໃສ ?"

"ນອນສາຊັ້ນ" ຂະນ້ອຍວ່າແລ້ວຜູດອອກຈາກສ້ວມມາເທິງສັ່ນເທິງເຊັ ໜ້ນເຂົ້າໄປນອນນຳເອ໊ອຍຊິ່ງຍັງບ່ທັນໄດ້ກິນດອງ ອີ່ເອ໊ອຍຜັດດ່າແມ່ໄດ້ຍິນແມ່ດ່າອີກ ຈຳເປັນຈຳໄປຂະນ້ອຍເລີຍຕ້ອງມານອນນຳ ເພິ່ນເພິ່ນກະດີຢູ່ດອກບ່ເຮັດຫຍັງຂະນ້ອຍເລີຍ ຕື່ນເຊົ້າມາຂະນ້ອຍດີໃຈທີ່ເພິ່ນບ່ເຮັດຫຍັງ....ຄືນທີ່ສອງ ຄືນທີ່ສາມກະຄືກັນເພິ່ນນອນຊິ ໆ ຕ່ໄປຕ່ມາກະເລີຍລ້ຳກັນ ຄືນທີ່ສີ່ເພິ່ນເຂົ້າມາໄກ້ຂະນ້ອຍ ໆ ຕົກໃຈລຸກຂົ້ນທັງແຮງເພິ່ນຖາມວ່າ

"ຊິໄປໃສ ?"

"ໄປຕັກນ້ຳມາໄວ້ໃຫ້ກິນ ແມ່ບອກວ່າຍາມຫລັບຍາມນອນໃຫ້ຫານ້ຳຫາທ່າໄວ້ໃຫ້ລູກໃຫ້ຜົວຢ່າໃຫ້ຂາດ" ຂະນ້ອຍບອກເພິ່ນແລ້ວກ໋ອອກໄປຕັກນ້ຳມາໂອ່ນຶ່ງແລ້ວ ປົ໋ມຢູ່ຫົວຕຽງ

"แม่บอกหยังอีกแด่ ?" เพิ่นถามอะน้อยอีก

"แม่อ่าก่อมนอนให้ไหว้ติ่มผ้อทุกคืน ยามก๋มเฮ้าให้ผ้อก๋มก่อนสามคำ" อะน้อยบอก เพิ่นถามอีก

"แล้วมางบ่เหมันก๋มเฮ้ามำอ้ายจักเทื่อ ?"

"อน้อยลักอายท่านคู" อน้อยอ่า

"มันมาง ต่มีไปบ่ต้องเอ็มอ้ายอ่า "ท่านคู" อีกแล้ว เฮาเป็นผ้อเมียกันแล้ว มางเอ็มอ้ายอ่า "อ้ายสิง" ซุ ๆ กะได้ เอ็มอ่าท่านคูมันผังดีเฮาเป็นคนอื่นคนไท บ่แม่นคนธักกัน" เพิ่มบอกอะน้อยแล้วถามต่อ่า "แล้วแม่บอกหยังแด่อ่าให้ฟังดุ้"

"แม่อ่าเป็นผ้อเป็นเมียกันแล้ว กะเธ็ดหยัง ๆ กันได้ตามใจ บ่มีใผอ่า" อะน้อยเอ้าคามซุ่ให้เพิ่มฟัง

"ซั้นอ้ายให้ยามใดคือลุกพีโลดแท้ ?" เพิ่มถามอีก

"กะยังอ่าอะน้อยอาย" อะน้อยเอ้าแล้วก้มพ้า ธู้อู่อ่าเพิ่มตอดก้มเฮ้ามาแต่อะน้อยกบ่ก้าลุกพี เพาะแม่บอกบ่ให้ลุกพี แม่อ่า "คันมึงเธ็ดแมอมีจักพ่อยเพิ่มธ้างใด่" อะน้อยบ่ธู้ดอกอ่าเป็นแม่ธ้างมันมันเป็นจั่งใด เหมันแต่อ่าใผกะบ่ฝากเป็น เมื่อบ่ฝากเป็นแม่ธ้างอะน้อยกเลยมั่งบ่ปาก เพิ่มเธ็ดหยังอะน้อย ๆ กบ่ปาก จี่ได้อ่ามันเพิ่มดิ้มแก้มอะน้อยเทื่อ มึงธ้อมอายขาดมึง แล้วเพิ่มกอดอะน้อยไว้บอกอ่า "แก้มมางมีหอมดีบ่ยอก !" อะน้อยติกใจเลยบ่ได้ต่อคาม

ເພິ່ນທັ ๆ ທີ່ຢາກຖຽງພໍ່ຕາຍ ເພາະເຊື່ອແມ່ວ່າເພິ່ນເວົ້າຕົວະ ແກ້ມຂະນ້ອຍ ຢູ່ແປະດັ ຂະນ້ອຍມາແຕ່ເກີດບໍ່ເຄີຍຖືກກິ່ນຫອມຈັກເທື່ອ ບາດເພິ່ນດົມຈ໊ອດ ບາດດຽວມາວ່າຫອມໂລດຂະນ້ອຍຄິດວ່າ"ຄືຊຸແມ່ນແນ ອນ້ໍ ລະທີ່ເຂົາວ່າຜູ້ຊາຍ ຫລອກລວ" ແຕ່ກໍ່ບໍ່ປາກເພາະແມ່ບອກບໍ່ໃຫ້ວ່າຫຍັ ໃຫ້ເພິ່ນ ຫລາຍນ້ໍ ມາ ກະຄ່ອຍລົ ງກັ ເຂົ້າ ເພິ່ນແຫ່ ດົມແກ້ມຂະນ້ອຍເລ໊ອຍ ๆ ແລະກອດດົ ๆ ລາ ຄຶ ນອນກອດຈົ ແຈ ງ ຂະນ້ອຍໜັ ໃຈຍາກແຕ່ກໍ ິດສາເວົ້າ ບໍ່ກ້ ວ່າໃຫ້ ເພິ່ນ ດົ ໄປດົ ມາເລ ຍລົ ງ ໄດ້ຈັ ເດ ອນນຶ ງນ້ໍ ລະ ຄັ ເພິ່ນ ບໍ່ກອດ ບໍ່ໄດ້ ໝູ ແຂ ມເພິ່ນຂະນ້ອຍກໍ່ນອນ ບໍ່ຫລັ ຢາກ ໃຫ້ເພິ່ນກອດແຕ່ ຂະນ້ອຍກະຍັ ອາຍ ຢູ່ ບໍ່ກ້ ເວົ້ າ ສູ່ ເພິ່ນ ຟັ ....

ເດ ອນ ທີ ສອ ๆ ຂະນ້ອຍລົ ງ ໝົ ດ ແລ ວ ຈູ ບ ປາກ ຄ ຢູ່ ຊຸ ເມ ຂ ນ ອ ຍ ກ ະ ເຮ ດ ເ ປ ນ ເພິ່ ນ ພ າ ເ ຮ ດ ບ ່ ຈ ັ ກ ວ ່ າ ເ ປ ນ ຈ ັ ່ ງ ໃ ດ ດ ອ ກ ແ ຕ ່ ຂ ະ ນ ້ ອ ຍ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ກ ະ ຄ ິ ສ ິ ດ ี ๆ ຢ ู ่ ແ ຕ ່ ບ ໍ ່ ຈ ັ ກ ອ ະ ທ ິ ບ າ ຍ ເ ພ ິ ່ ນ ເ ວ ົ ້ າ ເ ລ ໊ ອ ຍ ๆ ວ ່ າ ແ ກ ້ ມ ຂ ນ ້ ອ ຍ ຫ ອ ມ ຊ ຶ ່ ນ ໃ ຈ ຜ ິ ມ ຂ ະ ນ ້ ອ ຍ ເ ພ ິ ່ ນ ກ ะ ວ ่ າ ຫ ອ ມ ເ ພ ິ ່ ນ ດ ົ ມ ຈ ิ ມ ຂ ะ ນ ้ ອ ย ล ั ก อ า ย ย ้ า ม ล ้ ิ ม เ พ ิ ่ น ถ ึ ก เ ท ื ่ อ ย ้ า ม ม ั น เ ป ็ น ส ี เ ด ั ม ๆ ม ั น ๆ จ ึ ่ ง ต ้ อ ง อ า บ น ้ ำ ร ุ ก ส ะ บ ู ่ ท ุ ก ม ื ้ อ ก ่ อ น เ ข ้ า น อ น ย ้ า ม เ พ ิ ่ ม เ ส ั น ๆ เ พ ิ ่ ม ย ้ อ ง ว ่ า ข ะ น ้ อ ย ด ี ร ู ้ จ ั ก ร ั ก ษ า ค ว า ม ส ะ อ า ด ก ั ฐ ง เ ก ่ า ข ะ น ้ อ ย ว ่ า ก ะ ต ้ อ ง ร ั ก ษ า ล ะ ต ิ เ พ ร ะ แ ม ่ อ เ พ ิ ่ ม ซ ื ้ ม ค ู ่ ม ื ก ะ ย ้ า ม เ พ ิ ่ ม เ ส ั น ท ุ ย ต ว ่ า ข ะ น ้ อ ย บ ่ ย า ก ใ ห ้ เ พ ิ ่ ม เ ฮ ็ า เ ร ั ด แ ม ่ อ ม ั น เ ด ้ ก ะ ต ้ อ ง ส ะ อ า ด อ ู ่ เ ล ็ อ ย ๆ ล ะ ต ิ

ເດ ອນ ທີ ສາ ມ ຂ ະ ນ ້ ອ ย ค ิ จ ั ่ ง ร ั ก เ พ ิ ่ ม ม ื ล ะ ค ิ จ ั ่ ง เ ม ื ่ อ ย ล ้ า บ ่ ย า ก ล ุ ก ไ ป ใ ส ม า ใ ส ล า ง เ ท ื ่ อ เ พ ิ ่ ม เ ข ้ า ไ ป ป ะ ร ุ ม ใ ม เ ม ื อ ง ข ะ น ้ อ ย ก ็ ฮ ็ ไ ป ม ำ

ເພາະຂະນ້ອຍຄິດຮອດເພິ່ນລາງມື້ຂະນ້ອຍຍ່າງເມີ່ຍ ໆ ໄປເບິ່ງເດີ່ນໂຮງຮຽນ ເພິ່ນ ຢ້ານເພິ່ນລົມສາວດູ ຂະນ້ອຍເດີ່ຍຖາມເພິ່ນວ່າ

"ຜູ່ສາວນາຍດູງາມກວ່າຂະນ້ອຍກະມີ ເປັນຫຍັງບໍ່ເອົາ ?"

ເພິ່ນຕອບວ່າ

"ອ້າຍບໍ່ມັກ ຊັ່ງມັນມາກຊູ້ຫລາຍແຟ້ມ ແລ້ວນາງກະງາມຖືກໃຈ ອ້າຍ"

ຂະນ້ອຍດີໃຈທີ່ເພິ່ນຍ້ອງວ່າຂະນ້ອຍງາມ ເພິ່ນຍ້ອງວ່າຮູ້ຈັກຄວາມ ອີກ ເພາະຂະນ້ອຍເອີ້ນເພິ່ນວ່າ 'ທ່ານດູ' ຕໍ່ໜ້າໝູ່ຄູ່ເຈົ້ານາຍຂອງເພິ່ນແຕ່ເອີ້ນ ເພິ່ນ 'ອ້າຍ' ຍາມຢູ່ນຳກັນສອງຕໍ່ສອງ ເພິ່ນວ່າ

"ຮູ້ຈັກກາລະເທສະຈັ່ງຊີ້ລະດີ ເຮັດໃຫ້ຜົວມີໜ້າມີຕາ"

ຂະນ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າກາລະເທສະແປວ່າຫຍັງ ເພິ່ນແປໃຫ້ຟັງວ່າ

"ຮູ້ຈັກເມື່ອຈັກຍາມວ່າ ເວລາໃດຄວນໃຫ້ກຽດກັນ ເວລາໃດ ຄວນເປັນກັນເອງນັ້ນວ່າຮູ້ຈັກໃຫ້ກຽດຜົວ" ຂະນ້ອຍຮູ້ວ່າໃຫ້ກຽດແປວ່າເອົ້າ ຍົກຍ້ອງກັນ ແຕ່ເປັນສາວຂະນ້ອຍດ່າຜູ່ບ່າວເກັ່ງເກັ່ງ ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ກັບເພິ່ນ ເວົ້າ ຫຍາບເວົ້າຄາຍຮອດບໍ່ເປັນ ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ໜ້າເວົ້າ ຂະນ້ອຍເລີຍລັກອາຍປາກບໍ່ ກ້າປ້ອຍບໍ່ກ້າດ່າ ເພິ່ນເວົ້ານຳຂະນ້ອຍມີແຕ່ຄວາມມ່ວນ ໆ ຂະນ້ອຍກະເລີຍ ແອບເວົ້າມ່ວນນຳ ເລີຍບໍ່ໄດ້ຜິດໄດ້ຖຽງກັນຈັກເທື່ອ

ມີເທື່ອນຶ່ງ ຂະນ້ອຍຈັບຈົດໝາຍໄດ້ກ້ານນຶ່ງຂະນ້ອຍຫົ່ງຢ້ານແມ່ນ ຈົດໝາຍຜູ່ສາວເລີຍລັກໄປໃຫ້ຍັກຊຽງອ່ານສູ່ຟັງ ລະແມ່ນຈົດໝາຍນ້ອງຊາຍ

เพ็มะฮมมาบอกว่าแม่ย่าสั่งให้ละน้อยเมือยามบ้านแล้วก่ฮอเข้าจุ่อย เรื่องก่ฮอเข้าละน้อยเปันยู่เพาะเรักมามาแต่เกิด แต่จื่ดอามได้มากะมีแต่ล้ฮงดอายกับเรักมา สอนปา เกบผัก เพ็มรู้ว่าละน้อยลักเอาจดพายไปให้ดินอื่มอ่าน เพ็มบอกสอมละน้อยย่างใหย่ เพ็มว่า

"ต่ไปย่าเรัดจักเพื่อ เรื่องกามค้มถ้งค้มไถ่มันบ่ดี ค้มสมัยนี้เอาถืกันว่าเรื่องจดพายนี้บ่ดอมลักอ่านฮองกัน มันเสัรมาระยาดลางเพื่อเอามิดอามลับกะบ่รู้ ยากรู้หยังต้องถาม บ่แม่นล่องโลกอันนี้พังสีกะอ่านบ่ออกยังมาออดดีเปันค้มขี้สิงใส เอาจดพายไปให้ผู่อื่มอ่าน อายพ้าโตเองกะผ่องกัน" เพ็มร้ายละน้อยก่าน้อีก แล้วลิงท้ายว่า "คันเราซิสอมพังสีให้กะบ่ตั้งใจธรม แบบนี้ปามใดมันซิรู้เลิกรู้ตื่มละ" เพ็มอะทิบายย่างยืดยาวอีกว่า

"เราอ่านพังสีออกมันกะดีหลายย่าง เชิ่นว่าฮมจดพายอ่ามจดพายกะได้ หาอ่านปื่มแมอมันดีมีสาระดอามรู้ เพ็มพูมสะติปันยา หลีอ่านมียมียายกะเรัดให้ม่อมซื่นเผิดเพ็มได้ลืกกัน ดีกว่าใช้เอลาอ่างอื้มเรือมเพื่อลิงเรือมใต้ เว้าอันผู่มันเว้าอันผู่นี้" อันนี้กะดีซิแม่นดอามเพ็ม เพาะละน้อยเพันลางเพื่อเพ็มมั่ยืมยู่ผู่ฮอยามเพ็มอ่านปื่มเรื่อง ละน้อยฟังดอามเพ็ม ยอมให้เพ็มสอมพังสีให้และตั้งใจธรม ฮอมีเพ็มถืกย้ายมายู่ในเมืองสองปีแล้ว ลูกผู่น้อยเพ็มพามาออกยู่โรงพ่ละน้อยว่าจำขายกว่ายู่กันแล้วก่บ่ต้องคะล่ำแมอ

ก๋มยาก เผิ่นจ๊ะรักอี่เต่าเก่า ๆ ดันมึ่งไว้อี่ไปทาม เผิ่นแอบใต้ขม้อย ขับ เอาก๊ดจะราจอมมาใต้อ่านธรูมเอ๊าเองเพาะขะม้อยอ่านเปมันแล้ว ลางเต๊อเผิ่นเอ้าปอกขะม้อยเดิม ๆ ก๋มี ดึ๊มึ่งเผิ่นเลิกทามมาพ้อม ขะม้อยนั่งฮูมกับพู่ยู่พ้ดี เผิ่นเย๊ยอ่า

"มางเร๊ย อ้ายอ่าดธูอมี๊เจ๊าเกั่งโพดแล้วใด๋ แมอข้อยบ่ ได้สอนเจ๊าทะเรัดเปัม พ่องสติบ ผ่องเขาะเอีย แต้มแดงเขาะเหิ.... ลธูขพิดเลีย เพันบ่ปากย่าจุได้ใจหลายเมิ"

"บ่แม่มจั่งอั้นดอกอ้าย อุิวิดสังคัมและสิ่ง แวดล้อมมันหากล่อยฝึกสอมเร๊าไปเอง.....เพันว่า หลิ้ม ๆ คู่มี๊กะย้อมหมู่ย้อมพวกดอก บ่แม่มว่าใจ มัก ลางเต๊อกะหลิ้มแก้แก้เหง๊าไปอั้นละ อ่าม หมั๊งสิหมั๊งหากะพ่ปามมั้ม บ่เพันแต่งดิบแต่งดิพ่ปาม ใด มางคิดว่าเธรูมส่ำขะเจ๊าเธรูมฮู่มี๊มี มางอุิลอางเธรูม ไปลิงเบิ่งจักเร๊องอั้น่า"

ขะม้อยเอ้าย่างคัมมีทามสึกสาตามอุิวิดสังคัม และสิ่งแวด ล้อมจับยัดจับย่ใต้

"เอ๊ ใต้มันได้อั้นเหาะลูกสิดทู ใต้มันล้ามลิ้มดูจั่งจั๊ละ!" เผิ่นว่าแล้วกะหิอขะอันขม้อยนำติ้ม

"เอิ อ้ายดอยเบิ่งโลด คันมางเธรูมบ่ได้แล้วมะ" ขะม้อย

ท้าทายแล้วถืมพาทแอ๊ดแดงกืมพาทเท้าแดง จั่อฮ้ำมายังเลือดพาท
สิบอีก

"ตามีจั่ใดกะได้กืมเทงดัทๆโลด" ละม้อยคิดถึใจ แล้ว
ทำลักยิ้มยู่ผู่ดูอ เพิ่มบ่ร้ายดอกเพิ่มอ่ายอกละม้อยจื๋ ๆ *เพิ่มอิ
ร้ายละม้อยเธักหยังใมเมื่อละม้อยหลิ้มส่วดหลายมื
แต่ได้ ยากดอกอิเสิงเพิ่มกะรู้ยู่แล้วดูอมื้ละม้อย
ยังรู้จักปะจ็บปะแจงอีกอ้ำ ลองร้ายเบิ่ง....ล้ออยเอ็า
บาดดูอกะติแต่อ่อมปามผักหนึ่งพุ้มละ มักหม้ผู่
อุยล้ ๆ....แล้วเธ็องหลิ้มไผ่มีกำเพิ่มหั้นแหละเปิม
ผู่กำผู่สอมให้...ละม้อยกำจึ่งเธักเปิม* ▲

"บัดเซ็บ!"

โดย อิมหิรา

❀❀❀.... โตคิดบ่อ่า สัพพธัง์ที่เธ้าเอ้ามาใช้ความมั่งมั้ มั้ เธัดให้ความลาวความมั่งตายไป...

"ຮ້ວຍ! ເປັນຫຍັງມາຄຶຫນ້າຫຍຸ້ງແທ້?" ປະ*ກອບຄາມພອມ ດ້ວຍສຳນຽງຫລິ້ນ ໆ ເພາະເປັນເຈົ້າຂອງ ມື້ພັກຮຽນ ພອມ ຜູ້ຄຶກຄາມ ມັ່ງອີ່ງຝາຫ້ອງນອນນ້ອຍ ໆ ຂອງເຂົາ ຫ້ອງນຶ່ງໃນຫໍພັກນັກສຶກສາຂອງມະຫາວິທຍາລັຍ ແຫ່ງນຶ່ງໃນເມືອງອຸດມີຍ໌ ແລະຫລຽວຂຶ້ນເບິ່ງຜູ້ຄາມ ໂດຍ ບໍ່ຕອບຫຍັງ ແຕ່ຍັງນັ່ງຫນ້າບູດຕໍ່ໄປ.* ປະກອບຕັ້ງໃຈຈະຊອນ ໝູ່ອອກໄປຫລິ້ນໃນເມືອງ ກໍເລີຍໝົດຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນໄປແຕ່ກໍທ່າວ ອອກມາ ອີກວ່າ "ເປັນຫຍັງໂຕມາເຮັດໜ້າຄຶຄົນຊິ່ງຄຽດ ຊິ່ງກັງວົນແທ້?" ປະກອບ ຖາມດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງ ເພາະຮູ້ດີວ່າຕາມທັມມະດາແລ້ວ ພອມເປັນຄົນບໍ່ ມັກປາກ ມີບັນຫາຫຍັງກໍແກ້ເອົາເອງ ບາງເທື່ອຍັງຊ່ວຍແກ້ບັນຫາໃຫ້ໝູ່ນຳ ໃນຣະຫວ່າງເພື່ອນຝູງແລ້ວ ພອມເປັນຄົນທີ່ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈໄດ້, ປະກອບ ຄຶດໃນໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພອມຈຶ່ງມີສີໜ້າເສົ້າແທ້ນໍ ແລະຢາກຮູ້ວ່າແມ່ນ ຫຍັງຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງໜ້າບູດນີ້ ຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປພ້ອມກັບຍ່າງເຂົ້າໄປໃກ້ ໆ ໂຕະ ຮຽນໜັງສືຂອງພອມ "ອຸກໃຈບໍ່ໜໍ ?"

ພອມຍັງບໍ່ຕອບຄືເກົ່າແລະຍັງນັ່ງເຈົ່າຢູ່ ປະກອບ ເສືອຕາເຫັນບັດເຊີນກິນດອງກ້ານນຶ່ງວາງຢູ່ເທິງໂຕະພ້ອມ ກັບຄຶດວ່າ ຄືຈະແມ່ນບັດເຊີນນີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ພອມເສົ້າໃຈ..... ປະກອບຈັບບັດເຊີນຂຶ້ນພ້ອມທັງເວົ້າ "ອັນນີ້ຫວະເຮັດໃຫ້ໂຕບໍ່ປາກຫັ້ນມາ?" ພອມງຶກຫົວ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ "ເອ໊" ປະກອບເລີຍຄຶດໄປວ່າຄົງຈະແມ່ນ

ຊ້ພ໋ລືมพ໋แล้ว ? หลือ่าพู่ผู้ชายของพ໋ไปกืมดองกับผู้สาวที่พ໋รัก กับ่รู้ ? หัง ๆ ที่บ่รู้จักอ่าแม่มอันใดแท้แต่ย้อมคอามยากรู้ ยากอ่อย บันเก๊าทุกแด่ จึ่งเรัดให้ปะกอบเอ้าเก๊าออกไปแบบออยใจ ย่างมัก ปราชย์อ่า.

"เอลาเปันยาอิเสดนะพู่!! โตต้องลืมเอ๊าได้ ถ้าเอ๊าลืม โตได้ เร๊าอ่าบ่ดืมปานใดโตกจะลืมเอ๊า เพาะมันบ่แม่มรักแท้ดอก รักแท้มันต้องมี จากทังสองฝ่าย รักฝ่ายดรอเอ๊าบ่เอ็นอ่ารักแท้ จักเตื่อดอก.

พอมหลราพ้าอ้นบ๊ดมึ่ง และคิดอ่าเปันหยังปะกอบจึ่ง เก๊าแบบนี้ แล้อ้นแท้ง ๆ จึ่งเรัดให้ปะกอบเอ๊าเอ้า ปะกอบมีกอ่าติม เก๊าถีก ได้กำลังใจ เลียเม๊าม้าลายของเอ๊าต่ไปอีก.

"ผู่สาวบ่มีผู่ดรอในโลกดอกบางทีโตอาดจะพ้ผู้เดั่มกอ่า ผู่เก๊ากอาดเปันได้. คืมคีโตแรงมีตาไกยู่แล้อ จึอุกใจย้อมผู่สาวเรัดหยัง."

แทมที่จะปะให้ปะกอบบ้า ม้าลายกับเรื่องคอามรักต่ไป... พอมเลียลุกอ้น พ้อมกับหันใจใหย่บาดมึ่งแล้วเอ้าออกมาอ่า.

"บ่แม่มคีโตคิดดอก. เร๊าแยกคอามรัก และกามกืมดอง ออกจากกันได้แล้อ ถ้าเร๊าบ่มีรักเร๊าจะบ่กืมดองเลีย ! สมันโต เจ๊าห่องเรื่องอีกรักของเร๊าได้แล้อละ !"

"ອ້າວ ! ຈຸ້ມບັດເຊີ້ມນີ້ເດ້ ?" ປະກອບເວ້າຢ່າງໄວ ໆ ແຕ່ພອມ ຂັດຈັງຫວະຂໍ້ນກ່ອນ "ໂຕລອງອ່ານບັດນັ້ນເບິ່ງດູ" ພອມເວ້າຢ່າງສັ້ນ ໆ ເພາະຢາກໃຫ້ປະກອບໃຊ້ຄວາມຄິດເອົາເອງ. *ປະກອບຂຶ້ນຕົ້ນອ່ານ ບັດເຊີ້ມດ້ວຍສຳນຽງຝຣັ່ງອັນຫລ່ຽນໄຫລ ແຕ່ກ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າ ໃຈວ່າແມ່ນເຣື່ອງຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພ້ອມອຸກໃຈເພາະບັດ ເຊີ້ມ ນີ້ກໍ່ຄືກັນກັບເຊີ້ມກິນດອງທົ່ວ ໆ ໄປ ຈຸ່ງເປັນພາສາຝຣັ່ງ ເມື່ອງວ່າເປັນພາສາທີ່ໃຊ້ໃນວົງການຊັ້ນສູງຂອງ ເມືອງລາວ ເຣົາ.* ແຕ່ປະກອບເອງກໍ່ບໍ່ສເດືອກໃຈຫລືຄິດບໍ່ເຖິງເລີຍ ວ່າແມ່ນເຣື່ອງຫຍັງ ແທ້ ອາມິດຈາ ! ປະກອບກໍ່ກ່າຍເປັນຄົນທີ່ເຫັນວ່າ ພາສາຂອງຕົນນັ້ນບໍ່ມີ ກຽດ ບໍ່ດີພໍທີ່ຈະມາໃຊ້ໃນໂອກາດອັນສຳຄັນເຊັ່ນນີ້ ເພາະເວລາອ່ານຊ໊ຍາພ໋ ຍາແມ່ ເຈ້າບ່າວເຈ້າສາວ ປະກອບ ຍັງອ່ານອອກເປັນສຳນຽງຝຣັ່ງໝົດ. ພອມບໍ່ຢາກໃຫ້ປະກອບເສັຽເວລາຄິດດົນຈຸ່ງເວ້າຂັ້ນວ່າ.

"ໂຕເບິ່ງຊ໊ໃນຫັນດູ ! ແມ່ນແຕ່ຄົນລາວໝົດແມ່ນບໍ ? ຄົນລາວ ໝົດທັງເຊ໊ອ ! ອັນເຮົາອຸກໃຈນຳມັນອັນນີ້ລະ ເຂົາເຈ້າປາກເວ້າລາວໄດ້ລ່ຽນ ໄຫລຄ໊ນ້ານີ້ ຄູ່ບ່າວສາວເປັນໝູ່ຂອງເຮົານີ້ລະ ! ແລະພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈ້າ ນັ້ນ ຮອດອ່ານຝຣັ່ງບໍ່ອອກ ຊາຫຍັງແຕ່ປາກຝຣັ່ງຊ໊ ໆ ບາດວ່າລູກຂຽນບັດເຊີ້ມ ໂລດຂຽນເປັນຄວາມຝຣັ່ງ ໄປໝົດ ! ຄັນຊ໊ວ່າມີໝູ່ຄູ່ເປັນຝຣັ່ງຫລາຍ ໃນວົງ ຣາຊການກ໊ຄືວ່າບໍ່ມີເທົ່າໃດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເມືອງເຮົາຈະຖືກປົກຄອງໂດຍຝຣັ່ງ ມາດົນ ເຮົາກໍ່ບໍ່ເຫັນຝຣັ່ງມາສັງສັນກັບຄົນພື້ນເມືອງປານໃດ, ອາດຈະເປັນ

ย้อมอ่า ฝรั่งเฮ๊าถือว่าเมืองลาว (เดีย) เปนเมืองขึ้นของเฮ๊ามาแล้ว เฮ๊าจึ่งปกครองพวกเฮ๊าแบบนายกับแหล้ง. เถิงเฮ๊าจะมีพู่ฝรั่ง เฮ๊าก็คอมจะอยมโตฝรั่งน้อย ๆ ใส่ลุ่มโตลาวเฮ๊าก็คิงจะเฮ้าใจดี แล้วเฮ๊าก็จะกับย้องว่าเฮ๊านี้ ! ยังบ่ถืมบ่ถืมพาสาของต๊อ. นอกจากนี้เฮ๊ายังจะนับถือขัดเขิมของเฮ๊าอีกซ้ำ ถ้าเฮ๊าเธ๊ดแมอนี้เฮ๊าอาดจะเอ๊าม้อมเปนที่ละลึก จากเมื่อมลาวซ้ำ....ความจิงแล้วคนฝรั่ง... เฮ๊าบ่ได้ว่าจะมาปนมาเปกับพวกคนลาวเลียส่อมหลายก็มีแต่เฮ๊านี้ละ ไปก็มนำเฮ๊าย่างต่อมเตาะต่อมต้อย. เฮ๊าแบบย่างของเฮ๊าเชิ่นว่า กินเหล้าฝรั่งราคาแพง ๆ สูบกอกยาใหย่ ๆ ราคาแพง ๆ เว้าฝรั่งปน ลาวไป หลิบางเทื่อก่เปนฝรั่งพิด เต้มลำ ไปกินเฮ้าป่า คนลาวเฮ๊าก็เอ๊ามาใช้ โดยบ่คิดเถิงถานะ *และความเปนอยู่ของต๊น อ่าโดยส่วนรวมแล้วคนลาวเฮ๊ามีกามอยู่กินเกินรายได้ของต๊นเองหลายหั้นอาดจะเปนย้อนว่าเฮ๊าเจ๊าบ่รู้จักคุมค่าของอุบเหล่านั้นเพาะว่าบางเทื่อก็หาได้มาโดยวิธีที่ง่าย ๆ* นันก็หันมะดาแล้ว ! ได้มาง่ายก็ต้องเสัยไปง่ายดีกัน– บ่มีข้ยักเอ้นเลีย.

"โตใดให้เธ๊ดจั่งใดซั้นมะ ในเมื่อเฮ๊าเคียถึกฝรั่งปกครองมา และกามสึกสาก็เคียอยู่ในกำมือ ของเฮ๊า" ปะกอบขัดข้นเพาะธู้ดีว่าพ่อเว้าถึกในตอนนี้.

ພອມກໍຕອບໄປຢ່າງເຫັນດີ ແລະໃຊ້ຄາຣົມວ່າ.

"ເອ໊ອັນນີ້ເຮົາກໍເຂົ້າໃຈດີແລ້ວລະ ວ່າເປັນພຍາດຕິດຕ່ເຮົາຫລິກ ບ່ມ໊ມ ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ເຮົາໄດ້ເອກຣາຊແລ້ວເດ້ ! ມ໊ີມັນໝາຍເຖິງວ່າ ເຮົາບ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຝຣັ່ງອີກແລ້ວ ເວ້ັນໄວ້ແຕ່ໂປັນການຈຳເປັນ *ເຮົາຄວມໃຊ້ພາສາລາວເຮົາໃຫ້ດຸ ໆ ກວ່ານ.* ອັນນ໊ີລະກາຍເປັນໂຣຄຊ້ຳເຮ໊ືອ ຊ້ຳມັນເລີຍເຊົາບ່ເປັນ ! ເຮົາຊິບ່ເວ້ົາຮອດເຮ໊ືອງໃຊ້ພາສາຝຣັ່ງນ໊ີ ຂ໋ເວ້ົາຫຍ້ ໆ ບາງເທ໊ືອພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ ເຊ່ັນໃນດ້ານການຕິດຕ່ກັບຊາວຕ່າງປະ ເທດ ແລະດ້ານການທູດ ບ່ແມ່ນວ່າຈະມາໃຊ້ທຸກ ໆ ໂອກາດ ມາເວ້ົາເຮ໊ືອງ ບັດເຊ໋ິນໃຫ້ມັນສຸດກ່ອນ ຄັນວ່າຄູ່ບ່າວສາວນ໊ີນ໊ີ່ມ໊ີ່ມ໊ ້ອງເປັນເຈ້ົາເປັນນາຍແລ້ວ ເພ໊ີ່ນກໍ່ອາດອ່ານພາສາຝຣັ່ງໄດ້ ນ໊ີ່ບ່ໄດ້ໝາຍເຖິງເພ໊ີ່ນອ່ານໂຕລາວບ່ອອກແມ່ນ ບ່ລະ ?"

ປະກອບກໍາລັງຈະອ້ົາປາກຕອບ ແຕ່ພອມເວ້ົາຕ່ໄປອີກວ່າ.

"ຄັນເພ໊ີ່ນອ່ານໂຕລາວບ່ອອກ ເຮົາວ່າເພ໊ີ່ນຄົງຈະບ່ໄດ້ເປັນນາຍ ເຮົາປານ໊ີ້ດອກ ເພ໊ີ່ນຕ້ອງອ່ານອອກ ແລະອີກຢ່າງນ໊ຶ່ງຍັງເປັນຄົນລາວກະດູກ ກະດ້ັ ອ ບ່ເຊ໋ືອວ່ານ໊ີ ຊອດນ໊ີ ແຊດຫຍັ ງ ຕາມທ໊ີ່ເຮົາຮ້ ູຈັກນ໊ີ່ຄັນເອ໊ົາພາສາຫຍັ ງ ໄປໃຫ້ເພ໊ີ່ນອ່ານກໍ່ອ່ານໄດ້ໝ໊ິດ ເພາະເພ໊ີ່ນໄດ້ຮ ຽນມາ ! ເຮົາຄ໊ິດວ່າບັດ ເຊ໋ິນຄວນ໊ີ່ມເປັນໂຕລາວ ເພາະມັນງ່າຍສໍາລັບຄົນເຮົາເອ ງ ຢ່ າງນ ້ ອ ຍ ມ ັ ນ ກໍ ເປັນກ ຽ ດ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ພ າ ສ າ ເ ຮ ົ າ ອ ີ ກ ແ ລ ະ ຈ ະ ໄ ດ ້ ສ ະ ແ ດ ງ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ ອ ື ່ ນ ໆ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຮ ົ າ ຍ ັ ງ ມ ີ ພ າ ສ າ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ າ ເ ອ ງ ຢ ູ ່ *ສ ິ ງ ທ ີ ່ ຜ ິ ດ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ດ ຽ ວ ນ ີ ້ ແ ມ ່ ນ ວ ່ າ*

พวกเราพากันหลงคิดว่า พาสาฝรั่งดีกว่าพาสาของเราเองและเป็นเหตุให้พวกเราปะละพาสา ของตัวแล้วไปถวัเอาของคนอื่นมาใช้. การรงม พาสาต่างด้าว แทนที่จะเรักให้ คนกันมาอุ่มเอีย เพาะรู้จักปรงบหรงบระหว่างของเขา และของเราทับเรักให้เราหันไปนิยมของเขาแต่ฝ่ายดรงว การรงมขัดเขินจัง ซิถ้าจะรงมเป็นโตลาวแท่งง่าย บ่ต้องถามหลีจ้างคนที่รู้พาสาฝรั่งรงม ให้ พาสาลาวของเราเสื่อมเสรงกย้อมว่า คนลาวเรานี้โดยสะเพาะแล้วแม่นคนชั้นสูง พากันนิยมพิมขัดเขินเป็นพาสาชาตต่างด้าว แต่พวกชั้นต่ำลงไปกเลียพากันเอาเป็นแบบย่าง เพื่อจะให้มัน "โก้" คือพวกผู้ใหย่เพิ่น เราบ่เอ้าดอก เรื่องพวกม่ไร่ม่มาที่บ่ได้รงม พาสาฝรั่ง เฮาเจ้าเล่าดองปากต่ปากเอาบ่ได้รงมขัดเขินให้ยาก เพาะนี้เป็นนิไสอันนึ่งของคนลาว โดยสะเพาะนิไสมักม่วน มักกิน มักง่าย และมักบ่มีความกังอน นิไสมักง่ายและมักห่บ่องโลกนี้ละเราอ่า เรักให้คนลาวรบลัดทีของคนอื่นมาใช้ ย่างบ่คิดสะเดือกใจ....*โตบ่คิดบ่อ่า สัพฝรั่งที่เราเอ็ามาใช้ความนึ่งนั้น มันเรักให้ความลาวความนึ่งตายไป หลีกลืมไป.* ถ้าหากว่าเราเอาสัพพาสาฝรั่งมาใช้หลาย ๆ แล้ว พาสาลาวเราจะบ่ถืกลืมไป ฟิดหอะ ! เมื่อเราคิดหาเรื่องนี้แล้ว เราโลดเสรงใจเอาโลด ! คันบ่มี

ພາສາ ບ່ມີປະເທດ ບ່ມີປະເພນີເບ່ິງອັນໃດກໍ່ບ່ມີອັນເປັນຂອງໂຕຈັກອັນແລ້ວ ເຮົາແມ່ນໃຜ ? ຈະໄປຢູ່ໃສ ? ຈະລອຍຢູ່ເທ່ິງອາກາດໄດ້ບ່ ? ເຮົາຈະໄປອ້າງໄປອີ່ງຢູ່ບ່ອນໃດ ໃນເມ່ືອເຮົາລອຍໄປພຸ້ນ ໄປພ້ັເລ້ັອຍ ໆ ຫາຈັບຫລັກອັນໃດກໍ່ບ່ໄດ້ ຜົນສຸດທ້າຍເຮົາກໍ່ຈະສຸນຫາຍໄປ "ຄືກັນກັບກ້ອນຂ້ັເຝ່ືອທ່ີບ່ມ້ີຮູບຮ່າງຂອງມັນເອງ ມັນຈະຕ້ອງໄປຕາມແຮງພັດຂອງລົມສເມ ລ່ອງລອຍໄປພຸ້ນພ້ັຈົນໃນທ່ີສຸດກໍ່ກາຍເປັນສ່ິງອ່ືນ ລ່ອງຫລຽວເບ່ິງເທ່ິງຟ້າດູໂຕຮູ້ໄດ້ບ່ວ່າ ຂ້ັເຝ່ືອກ້ອນໃດເປັນກ້ອນໃດ ? ເອົາຕົວຢ່າງງ່າຍ ໆຈັ່ງຊ້ັກໍ່ເຂ້ົາໃຈແລ້ວແມ່ນບ່ ?

"ໂອ້ຍ ! ເຮົາບ່ຢາກຄ ິດຫາຕອນນ້ ັພູ່ເອ ີຍ." ພອມເວ ້ າໂພ ່ ງ ຕ ່ ໄປດ ້ ວຍຄ ວ າມຈ ິ ງໃຈ ຢ ່ າງບ ່ ຄ ິ ດໄ ້ ລ ່ ອ ງໜ ້ າ ຈ ົ ມເຮ ັ ດໃ ້ ປ ະ ກ ອ ບ ນ ັ ່ ງ ຟ ັ ງ ຢ ່ າ ງ ອ ັ ດ ປ າ ກ ບ ່ ຖ ຽ ງ ເ ລ ີ ຍ ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ປ ະ ກ ອ ບ ອ ິ ດ ບ ່ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ຍ ເ ວ ້ າ ຂ ້ ົ ມ ວ ່ າ "ແ ມ ່ ນ ອ ິ ຫ ລ ິ ໄ ດ ໍ ່ ມ ໍ . ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ບ ່ ໜ າ ກ ັ ນ ຄ ິ ດ ນ ໍ າ ພ າ ສ າ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ຈ ັ ກ ໜ ້ ອ ຍ ມ ີ ແ ຕ ່ ໜ າ ກ ັ ນ ໃ ຊ ້ ໆ ໆ ໆ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ກ ະ ເ ວ ້ າ ວ ່ າ ຫ າ ຄ ໍ າ ລ າ ວ ຈ ະ ເ ວ ້ າ ບ ່ ໍ ຕ ້ ອ ງ ເ ອ ົ າ ຄ ໍ າ ຝ ຣ ັ ່ ງ ມ າ ເ ວ ້ າ ແ ທ ນ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ປ າ ກ ໄ ດ ້ ໄ ອ ກ ວ ່ າ .... ຍ ້ ອ ນ ວ ່ າ ເ ວ ້ າ ມ ັ ນ ດ ຸ ."

ພອມເວ ້ າ ສ ອ ນ ຂ ້ ົ ມ ຫ ັ ນ ທ ີ .

"ເ ອ ້ ! ຄ ັ ນ ໂ ຕ ປ າ ກ ຝ ຣ ັ ່ ງ ໄ ດ ້ ໄ ອ ແ ລ ະ ຫ ລ ່ ອ ນ ກ ວ ່ າ ປ າ ກ ລ າ ວ ຍ ້ ອ ນ ໂ ຕ ປ າ ກ ມ ັ ນ ດ ຸ ແ ລ ້ ວ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ໂ ຕ ຊ ຸ ເ ວ ້ າ ລ າ ວ (ຊ ຸ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ າ ແ ທ ້ ໆ ຢ ່ າ ງ ບ ່ ປ ອ ມ) ດ ຸ ໆ ບ ່ ໄ ດ ້ !. ຂ ້ ົ ມ ຊ ຸ ່ ວ ່ າ ພ າ ສ າ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ປ ່ ຽ ນ ແ ປ ງ ໄ ປ ກ ັ ບ ເ ວ ລ າ ແ ລ ະ ສ ່ ິ ງ ແ ວ ດ ລ ້ ອ ມ ມ ັ ນ ຈ ະ ບ ່ ຢ ູ ່ ຕ າ ຍ ໂ ຕ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ . ໂ ຕ ເ ຫ ັ ນ ມ າ ແ ລ ້ ວ ຕ ໍ ່ ວ າ ເ ພ າ ະ ໂ ຕ

ทำธรรมฝ่ายนี้ ! แม่นแต่พวกนักปราชญอาจารมฝรั่งเอง เฮาก่ยังรู้จัก
เว้าให้เฮาฮ่า *เรื่องพาสาบ่พ่ใจ้ มีบ่สำคัมเพาะว่า มีหาง
ดัดแปงได้–เหัมมาแล้วในพาสาต่าง ๆ เจ้มต็ว ฝรั่ง
อังกิดของพวกข้อยมั้นเด้ เบิ่งใส่ดัก ๆ แล้วมี แต่
พาสา ลาติมเยิระมันหลิกริก ปมยู่เต้ม ก็กก่ต้ม
เดิมของพาสาใดมันบ่มียู่ย่างบ่ริสุดโดยบ่ปืมดอกเฮา
จะต้องดัดแปงเอ็าของผู่อื่มมำแด่ ดัดแปงให้เปม
ของเฮาเลิย–* ■ ■

“ ม้ขัทลายตายลาต์ม ”

ทะยาทห์อ เธิเธิ่ยเจ์ม ฆ้าสาดอทกะใจค์ด

งิดทำแพง ลิงหิม เธัด “ขัทลาย” ขัทหลายล้าม

เธัดข่ตองตาถ้อม ทาลไทไอ้เผื่อ

อางแผมผาล์กโท้ สะหาวห้าว ร่าว “ยาทดัง”

ผิมอับยอกห่าหิ้ม ฆ้าติกพ่ำข่มิมหู

ต์กษาโลษางาม ยั่งปิมิเอ๊อม

จิกขัทลายทำแพงข้อย คาต์มข์ตาปฐก

จำต้องขุดหิ้มถิ้ม เสัฐล้าเผื่อมหยัม แลม่

ปาใม

ຄໍ່ເມ້ອຂ້າພະເຈົ້າ

ເປັນພະເອກ...

□ ໂດຍ ດວງຈໍ່ເປາ □

●●● ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນຫັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຕົກສະເງ້ຶາຈັງ ຢືນຈັ້ງ ຢູ່ກັບບ່ອນ ! ບ່.... ບ່ແມ່ນນາງສາວຖືກແກ້ສ້ົມເສ້ືອ ປະເປ້ືອຍ ຢ່າງອຸຈາດ ! ບ່ແມ່ນຊາຍຜູ່ພາມາກຸມປ້ຳຂ່ົມຂ້ືນ ! ບ່ແມ່ນ ຮອດວ່າ ເຂ້ືອເຈ້ົາທັງສອງພ່ໃຈສະແດງບ້ົດພ້ິສວາດນ້ຳກັນ.... ແຕ່ພາຍໃນຫັ້ນ ຄວັນກອກຢາກຸ້ມ ໄຟໃຕ້ຮຸ່ງ....

ແມວ່າຊິແມ່ນວາດກັນ ຫລຽວເຫັນປຸບກໍດາ ວ່າມັກປັບໂລດ ມັກທັ້ງ ໆ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜ..ເປັນ ແບບນີ້ບໍ ທີ່ເພິ່ນວ່າເປັນສາຍແມນກັນມາແຕ່ເກີດ...ຢູ່ ດີ ໆ ບໍ່ໄດ້ຄຶກເຊີນນຳເຂົາ ກໍຍັງມີໜູ່ໄປລາກຄໍມາດອງນີ້ ຈັກວ່າ ເຈົ້າພາບເຈົ້າບ່າວ ເຈົ້າສາວ ແມ່ນໃຜ ຂ້ພະເຈົ້າກໍ ຍັງຮ່າວ່າໄດ້ມາກິນດອງເຂົາ ແລ້ວກໍເລີຍມາເຫັນ ມາ ໃນ ຝັນເຂົ້ານີ້ລະ

ບ๊ະ ! ตาชายโสดผู้ชำนาญกำขอกแท้ละเน้อ่า ยังเป้นสาว –แต่เท้ามาหลังกำบ่ผิดบ่พาดได๋ล่ะ ขนาดกะอ่าลูกนึ่งกำลูกนึ่ง ลูกห้า กำลูกห้า ผู่คู่จิมอ่ายอม อ่าไปแอบธรูมอีกีกามเบิ่งมาแต่ใส.

ผู่สาวหั้นละ มางนั่งยู่โตะอ้ายบ่าวอ่อมกว่าข้าพะเจ้าอี๋จึงรู้ พ้ารู้ตาเอ๊าแด่ยู่ แล้วกำมีมางสาวอื่น ๆ อีกหลายคึนร่อมยู่นำ เบิ่ง อาดละเจ้าลืมละเจ้าม่อม กำแม่นอีจึงบ่รู้จักทีบจักคึนเทื่อ !

แต่กำต้องแม่นสาวน้อยอ้ายที่สุดล่ะ เบิ่งลาวนั่งยิ้มยู่คัน พอกผู่เธราทันอั้นกำดาย สาวอื่น ๆ ยังรู้เธัดตาส้มตาหวาน ดอายีก ดอาฝาด ผู่ชาย ย่างมีมายา อันนี้บ่–มั่งเธัดอีมส้มยู่.

ลึงลายนี้แล้ว คันอีเข้าไปฮู้รู้จักและฮ่วมเอ๊าถี่ ๆ กำ อาดจะถูกปะติเสด ย่างเสีย ๆ สู้ท้าเบิ่ง ๆ ไปอีกท่อมดีกว่า.

อีหลีหั้นแล้ว เบิ่งแต่ฟ้อมฝรั่งลาวกำยังปะติเสด พอกผู่

อ้ายข่าอม้อยมั้ม– บ่ยอมออกจักรอบบ่อ่าจังหวะร้อม ๆ ใหม่ ๆ หลื เก่า ๆ ดิ ตังโก้ ฺาฺาฺา หลิแม่มแต่สโลอ์.

ดิงฺิบ่หันมิเจ้าฮอง–ฮ้าพะเจ้าคิดในใจ และก๋ดีใจ ถ้ามิแล้อ–มิบ้ ? เฮ๊าจะจิ่งรอบสโลอ์ไอ้ เปันบ่เปันก๋ต้องแก่กันออกไปกอด สอยโอกาดจักพ้อยละ แห่งท่าทางลูกผู่จิบผู่ดีแด่ คันบ่ติอะ กอดบาดฟ้อมพีฺ๊ิได้กอดเพิ่นง่ายบ้.

ฮ้าพะเจ้าก๋เลียพ่ใจนั่งแยงและแยง คิดอ่าแลงมิ๊จะให้ได้รฺู้ิสฮงและคุ้มบ้านไอ้ปะดับความรู้ก๋พ่แล้อ ฮองจั่งฺิ๊มันกินเยือเรัดใจร้อมไปมันบ่แม่นดอง.

แต่แล้อฮ้าพะเจ้าก๋ต้องลุกปุบปับฮื้มนำ เมื่อเบิ่งออกอ่ามางจะเมือเอ๊าง่าย ๆ บ่หันเดิกหันดื่มหยังเลย.

ฺายที่พามางออกไปมั้ม พ้าใหม่ หาจะมาแต่ใสบ่รู้ มารอดมางก๋ลุกไปนำโลด บ๊า....หลิจะหลอกลองไป ? ฮ้าพะเจ้าอ๊ดต่างใจบ่ได้....ต้องติดตามเบิ่งให้รู้แจ้ง พ้าตาดิ ๆ ฺิงอ่อม ๆ เฮ๊าจะเอ๊าไปต้มไปแกง หางใดบ่รู้.

ติมไอที่ดอามคิด ฮ้าพะเจ้าออกไปเอ๊าธ๊ดนำไปย่างบ่ล๊ดละ

แมกเฺิแดส สีดำดันมั้ม แล่นลือ ลิงเส้นสามแสมไห จิมรอดไฟแดงหลักมึ่ง ล้ฮอฺายลิงหางท่า บ๊า หลิจะพาสาอมาง ไปเฺิาทิมอากาด แฑอมั้ม? ฮ้าพะเจ้านำไปห่างรอดห้าสิบแมด ล้ฮอ

ລົງໃຕ້ ຄົງຈະເຊົ່າຕໍ່ໜ້າໂຮງແຮມລ້ານຊ້າງ ນັ້ນມັນຄຸ້ມບ່າວສາວມາຊຸ້ມແສງຈັນກັນ ຫລືໜໍ່ນັ້ນຈະແມ່ນຄູ່ຮັກ ມັດໜາຍກັນມາ....?

ຂ້າພະເຈົ້າອອກຮ້ອນກົກໜູ ເມື່ອຄິດວ່ານາງອາດບໍ່ແມ່ນສາວນ້ອຍຫົວໃຈໜ່ວງດັ່ງຄິດໄວ້ ແລ້ວກໍແຫ່ງໃຈເຕັ້ນຕຶກຕັກ ຈົນຕື້ນໜ້ຳຂົ້ນ ເມື່ອຮົ່ຖຄັນທາງໜ້າລ້ຽວຊ້າຍເຂົ້າໄປບໍ່ຣິເວນຈອດຣົ່ຖຂອງໂຮເຕັລຊັ້ນນຶ່ງ ໃນອ້ຽງຈັນ ຕາຍຫ່າ....ເຂົ້າໄປຫຍັງຫັ້ນ !

ມີຫຍັງກໍບໍ່ຮູ້ຊຸ້ມບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ນາງຈະຕ້ອງຖືກລວງໄປໂລເລ ສາວສ່ຳນ້ອຍຍັງຊື່ບໍ່ຣິສຸດ ຫລືຈະຫັນເຫລ່ກົລ ບ່າວສັງຄົມສມັຍນ້ີ ມີນ້ອຍດອກຈະຄິດຮັກແທ້ດັ່ງຂ້າພະເຈົ້າ ບ່ໄດ້ ຈະປະໃຫ້ນາງເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳມ້ຳເສືອນ້ຳສິງຕ່ໜ້າຕ່ຳຕາບ່ໄດ້.

ສອງຄົນນັ້ນຂົ້ນລົ້ນໄດໂຮງແຮມໄປອັບ ໆ ຂ້າພະເຈົ້າ ເຊົ້ຳຣົ່ຖຢ່າງບ່ຖືກຣະບຽບປານໃດ ຢ່າງນ້ຳນ້ົ້ນເມື່ອຮອດໂຕະເຈົ້າໜ້ທ່ີຮັບຕ້ອນ ກໍເຫັນແຕ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າ ບ່ຮູ້ຍິງຊາຍຄູ່ນັ້ນເສ້ຽໄປທາງໃດ.

—ສອງຄົນຫວ່າງກ້ໄປຫ້ອງໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າອອກປາກຖາມບ່ອຍຜູ່ຢ້ນຢູ່ໜ່ໍ

—ຫ້ອງເບ ๔๔!! ມັນບອກ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບ່ໄດ້ຄິດສະເດ້ືອກໃຈຫຍັງນ້ີໜໍ່ນັ້ນຄົງເອົ້າສາວນາງຜູ່ຕ້ອງຕາຂ້າພະເຈົ້າໄປເຣັດມະລ້ຳມະລອຍແທ້ ໆ ລ່ະ ໂຮງແຮມຊັ້ນສູງຂນາດນ້ີ ມັນຄົງເສ້ືອຂນາດເລ້ຍ

ນ້ັ້ນຊັ້ນນ້ຶ່ງຂົ້ນມາແລ້ວ ກໍຫລ້ຽວເຫັນຝາປະຕູຫ້ອງ ເບ ๔๔ ອັດ

ทับอยู่ทางพ้า ข้าพะเจ้า ลิอรอดอย่างบ่ให้ชุ้าพ่อิมาทิดิงจะบ่ทล้าสอาย เทิมไปดอก ทิ่มะเอกจะมาช่อยมางเอกทัม.

เคาะปะตูก่อมดังก๊อก ๆ แล้วสูดอากาดเอ๊าก๋าลังใจเข้า ปอดเตัมแรง สยางตอบมาแต่ทางในอ่า :

—เข้ามาแม้! เปัมพาสาฝรั่ง รึ ! ดิงดิดอ่าแม่มบ่อยโรง แรม มีข้าพะเจ้าก๋าลิบิดแพัน จิมเทื่อลุ๋มออกมา พ่มัมธูบร่างก๋าจ่อยบางกอ่าข้าพะเจ้า ดิงจะสู้ได้ม่า แล้วมางสาวก๋าจะได้เทัมใจง่าย ล๊ม ตัดสิมใจ!

ปะตูไขผิวะออกมา สิ่งทิ่ข้าพะเจ้าได้เทัมในทัมเรัดให้ติก สะเว้ ขาจั้ง ยืมจั้งยู่กับบ่อม

บ่....บ่แม่มมางสาวถึกแก้ล้มเสือปะเปือยย่างอุจาด.

บ่แม่มชายผู่พามากุมป้าลิ่มลืม.

บ่แม่มธอดอ่าละเจ้าทั้งสองพ่ใจสะแดงบิดพิสวาดม่ากัน

แต่พายในทัม ดอันกอกยากุ้ม ไฟใต้ธุ่ง.... บุธุดไอต่าง กันหลายคิมทั้งมั่งทั้งยืมอ้อมโตะ จุ่งยู่กางห้อง มันดิโปเก้อุ้มอุ้ม ปันยา กิมกันขาดละแสมสองแสม ทิ่ข้าพะเจ้าเดียได้ยิมชุ่าลือในอ๋ง ธาตุกามนั้มเอง มางสาวทิ่มาธอดียืมค้าบ่อมอิงของตั่งมึ่ง ก้มส่อง เบิ่งใพ้ในมือชายผู่หล้ม ดิดิมลิ้งเดียกัน

—มือยกหอะ สัมพาย? สยางเดียพูดังล้ม ข้าพะเจ้าติมสะ

ເດີດ ຈົນໝາກຫົວໃຈຫລູດລົງໄປຢູ່ກະໜ່ອງ ແຕ່ປັນຍາກໍແລ່ນມາທັນ ຟ້າວ ລໍໄປຫາສຽງນັ້ນ ກົ້ມ ໆ ໝອບ ໆ ໃສ່ວ່າ :

—ໂດຍຂນ້ອຍ ຍາແມ່ວ່າດົນນີ້ເພິ່ນຊິບ່ມາເຮືອນ ໃຫ້ຂນ້ອຍມາ ຄອບ ເພິ່ນຊິໜ່ຳໃຫ້ຕອງເຮືອນ...!ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ງປໂຍກປອມຂົ້ນບອກ ທ່ານ ອະທິບໍດີ ນາຍເໝືອຫົວ ອົດເສືອດຕາເບິ່ງຍິງສາວຜູ້ຢືນອ້ອງຂອບຕັ່ງເພິ່ນຜູ່ ນັ້ນບ່ໄດ້.

—ເອົ້າ! ບັກຄອນມາຕ່ ກູຊິໄປເອນຫລັງ! ເພິ່ນບອກໜ້ທີ່ນາຍິງສາວ ມາໜ້ນັ້ນກໍຢ່າງມາແຫນບ່ອນທັນທີ ຂ້າພະເຈົ້າບ່ຊັກຊ້າ ຟ້າວຫລູບອອກ ມາຢ່າງເຈັບຊ້ຳໝາກກະດອງໃຈ.

ໂອ້ ຫ້ອງ ເບີ ๔๕ ໂປກເກີ້ຕາລະແສນແລະສາວ ນ້ອຍຫນ້າຕາບໍຣິສຸດຂ້າພະເຈົ້າເລີຍບ່ໄດ້ສະແດງປົດພະເອກ ໃຫ້ເຄີງໃຈທ່ານຜູ່ອ່ານຈຸ້ ເອົາໄວ້ໂອກາດຫນ້າ ຄ້າບ່ຄຶກ ອະທິບໍດີຂ້າພະເຈົ້າເອງ ແລະ ຄ້າວ່າ ສາວນ້ອຍໃນເມືອງ ລາວເຮົາຍັງມີຜູ່ບໍຣິສຸດສອາດ ເປັນຕາຮັກເປັນຕາຄຸນອນ ແລະ...

* * *

ข้าตาสาวแม่หม้าย

โดย ปาใม

ใผแด่ฮิดิดรู้อ่า ในแผ่นถิมข้ามป่าแห่งมี้.... ในพู่ข้ามที่ขาดความจเริมและกามสึกสาแห่งมี้.... จะยังมีมะนุสหัมเผือแฝงยู่....

ອ້ອມແຂນສີດໍາຂອງຣາຕຣີໂອບລົງມາຫຸ້ມຫໍ່ພະສຸ ທາຈົນມືດສນິດ...

ດວງຕາເວັນອັນເມື່ອຍລ້າ ຢ່ອນໂຕລົງລັບບັງແມວ ປ່າແລະສັນພູໃນທີ່ໄກ...ດວງດາວນ້ອຍໃຫຍ່ສ່ຳແສງອັນຣິບ ຣີ່ ປະຊຸມກັນເຕັມທ້ອງຟ້າ ສຽງນົກເຄົ້າຮູກຮ້ອງ ໂຕນ ລົງຈາກ່າໄມ້ຕາຍມາຈັບງອຍຕໍແໜ້ງເພື່ອຈອບຄ້າຫຍຸມຂຽດ ທີ່ເຕັ້ນອອກມາຫາກິນໂຕແມງຕ່າງ ໆ ລົມຫນາວທີ່ແລ່ນມາ ຈາກຄຸ້ມອັນແສນໄກພຸ້ນ ພັດຜ່ານໄປທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ

ຕົ້ນພ້ຳທີ່ສອດຍອດຂຶ້ນຕ້ານລົມໃບກ່ອງໄຫວໂຕເມີ່ຍມາຢູ່ກາງເວຫາ ຫົນຕ້ອງກັບແສງດາວເປັນປະກາຍສີເງິນງາມຕາທາງນອກເຮືອນມືດສນິດມືດມີ ປາສຈາກສຽງກ້ອງຂອງເຄື່ອງຍົນກົນໄກໃດ ໆ ໝົດ....ຄົນນັ້ເດິກແລ້ວ ທຸກຊີ ວິດຫລັບສນິດຢູ່ໃນນິທຣາຣົມດ້ວຍຄວາມອ່ອນເພຍ ແສງຕະກຽງຮໍຣິບຣີ່ລົ່ງ ແສງອັບແອບຢູ່ນອກມຸ້ງຂອງແມ່ລູກອ່ອນ ແລະໃນມຸ້ງນັ້ນ ທາຣະກາຜູ້ນ້ອຍ ທີ່ຍັງບ່ທັນຮູ້ດຽງສາກໍແຈບຈົມຢູ່ໃນຄວາມຫລັບໄຫລ ຢ່າງພ້ຳເອັນດູກູມາຍົ່ງ ແຕ່ວ່າ "ດໍາບາງ" ຜູ່ມາມດາຍັງບ່ຫລັບ ອາດຊີເປັນຊີວິດດຽວກໍ່ໄດ້ທີ່ຍັງບ່ ຫລັບໃນໝູ່ບ້ານຊົ່ມນະບົດແຫ່ງນີ້ ນາງນັ່ງຈ້ອງເບ່ິງສອງບຸດຕາຜູ່ເຍົ້າໄວ ເມ ລອຍໃນອາຣົມ ນ້ຳໃສ ໆ ຍ້ອຍລົງມາທາງທາງຕາໄຫລລົ່ນລົງອາບພ້ອງແກ້ມ ອັນໜ່ົ່ນໜອງຂອງນາງ ອະນິຈາຊີວິດ....ໃນຂນະທີ່ຄວນແກ່ການພັກຜ່ອນຫລັບ ນອນຈັ່ງຊ ດໍາບາງຕ້ອງມານັ່ງໂສກເສ້ົາອາວອນດ້ວຍດວງໃຈທີ່ອາດຸມ....

มันเปันอะธิยะบัดของคันผิดหวังในชีวิด มันเปันยิดม้าตาแห่งหามสูม เสิฐมันเปันอาธิมของผู่ผ่ายแพ้ในหะเลชีวิด แต่มันกำผ่ามไปแล้วและผ่ามไปย่างบ่มีมีชุกับโค้งต่าอคืมมาได้อีก ลูกน้อยสองคันพ้อมกันหลับไหลย่างเปันสุก หารู้บ่อ่า แม่ของเอ๋านั้นต้องนั่งหอดอาไลในสิ่งที่ผ่ามมา หารู้บ่อ่า "คำบาง" ต้องหลั่งน้ำตาแห่งคามทุกธะทีมให้แก่บิดาของเอ๋าผู่จากไปแล้วย่างบ่มีอันกับมา และหามจากของพ่อของเด็กน้อยทั้งสองนี้ละที่มันบีบคั้นหัวใจอันแห้งห่ธอของ "คำบาง" จิมน้ำตาต้องไหลอาบแก้มเฉิ่นนี้ มันเปันน้ำตาที่ไหลหลั่งออกมาจากข้อหัวใจ.

เถิงแม่มอ่า พ่อเด็กน้อยนี้ จะเปันหะหามก็ดี เถิงแม่มจะเปันใมยามบ้านออดเมืองอ้ธอก็ดี แต่มันกำบ่แม่มสิงคามจำพาก หากแต่อ่ามันโสกเส้าอาดูมยิ่งกว่ากันจำจากใด ๆ ผิด มันเปันเธื่องที่เอ็นอ่าคืมตายอายคืมยัง เอนกันของ "คำบาง" มีมาแต่ชาดก่อนก็คิงนำมาสมอง อาสมาของลูกน้อยคิงจุมีมาพธิงที่นี้ พระพิมคิงลิขิดขีดเส็นชาตาให้เธือเจ้าเกิดมาเปันกำพ้า....พ่อๆ เมื่อมีชีวิดอยู่กำปานกับตายไปแล้ว และเมื่อตายไปแล้วกำยังส้างหัสืมไว้ให้ลูกและเมีย พ่อๆจากไปโดยทิ้มลูกน้อยตาดำ ๆ ทั้งสองไว้ให้เปันพาระอันพักพ่องของแม่ผู่เส้าสัอย พ่อผู่ๆบ่ส้างคุมงามความดีเอ๋าไว้เลียก่อนลา โลกอันกว้างใหย่นี้ไป.

"ดำบาง" นั่งปล่อยให้น้ำตาไหลอาบแก้ม ถ้อยกามหวนคิดคำนึงเถิงสิ่งเก่า ๆ มื้เก่า ๆ ที่แสมห่ระมาม มางเคียคิดคิกันอ่าเมื่อชีวิดแสมยากเธ็มก็คอมชุ่ตายจากกันเสัย ให้รู้แล้วรู้ลอดไป แต่เมื่อกามจากมาเถิง "ดำบาง" ยิ่งได้รับทุกห่ระมามเปันทะอีคูม เปันหยังมันจะบ่เส้าใมเมื่อ "ดำบาง" บ่ได้สูมเสัยแก่สามีผู่เกิดมาเสัยชาดเกิดห่นั้ม มางยังต้องสูมเสัยหลักชีวิด สูมเสัยชับสิมทุกสิ่งอัน เพื่อปิมปิอสามีผู่ล้างผามมางจิมพ็ดเมื่อปะดาโต แล้อยังต้องใช้ผ้าลิมที่สามียอดถาอไถสร้างเอ้าไอ้....เมื่อหวนคิดออกไปไกกอ่านั้มอีก ปางเมื่อ "ดำบาง" ยังมีชีวิดเปันมางนิกธาตรีผู่เลิดโสม โลดแล่นปู่เทิงดาอชีวิดของคิมมีเงิม เปันตุกะตาเคื่องผ่อมอาธิมสอาดของผู่ขุมพักสักใหย่ เถิงจะเปันชีวิด ที่สังคิมกิดกัม แต่ "ดำบาง" ก็เปันคิมช่างคิด กะโดงกามเอ้าไอ้อย่างจิบงาม เงิมทุกอัดทุกเบี้ยที่ได้มาโดยกามขายสาอ มางธิบโธมมันไอ้อย่างบ่ธ้อไหล มางชุ้ถ้ถิม มางปุกเธ็อม ให้คิมเช่ำ มางห้อมโธมต่ำไปจิมกายเปันคิมมีปู่มีกิม จิมยอดชายตาไอหลายคิมคิดยากจับจองเพื่อเอ้าเปันที่เพิ่ง มางเคียคิดเอ้าไอ้อ่า :

"หากมื้ใดเธ้าเบื่อพ่ายต่ำกิ่นเหล้าคอันกอกยา และสยงคิมตธิอันเย้ายอมมื้แล้อ หากเมื่อใดเธ้าหิมต่ำกามขายคอามสาอบ่ได้แล้อ เธ้าก็จะเดิมจากไกมันไปด้อยคอามแม่ใจอ่าเธ้าจะมีหลักชีวิด"

มางเคียคิดคิกันอ่า หิอใจรักของเธ้าจะต้องบ่ธิสุดสเมิ

เถิงร่างกายของเราจุใสมิมมาแล้วก็ตาม แต่ถ้อยความรักอันสูงส่ง เราจะยู่ทึมด้วยความสุกใมตอมปายจุอิดทับยอดชายที่บ่รังกลด ที่ยืมดีให้อะพัยแก่จุอิดที่เราเลือกบ่ได้" มางัดและเธัดถั่งที่คิดไว้... ทำอิดมันก็คือว่าจักท้าอย่างไปด้วยดี แต่แล้วความจิงก็ค่อยผาทิดฮั้มตามกาละเอลาที่ผ่านไป สันดานดิบของผู่ชายผู่หวังสเอียสุก ผู่หวังมอมตีพุงทึมก็สแดงออกมา "คำบาง" อิดทึมต่อความโหดร้ายของจุอิดต่ไป เมื่อผาทิดอ่ายอดชายของมางมันก็ยอดจื่อชายอดแมงดาผู้มั่งสิ่งที่มางหวังเอ้าไอ้เกือบสั่งสูมไป แต่มางก็บ่ยอมให้มันเปันไปตามความต้องกามของผู่ได้จื่อว่าล้างผามมาง มางเคียถึกติบติจึมฟักช้ำดำยองเมื่อจะถึมบ่ยอมท้อถึมสู่อาจุบมิกธาตรี เพื่อหาเงินมาบำธุงบำเธิผัวแมงดาของมาง ๆ อิด ๆ และอิดใจ บ่ยอมผ่ายแม้ให้ความทุกธะทึม แล้วในที่สุดมางก็คิดว่า มางมีสิ่งผูกพันเอ้าไอ้แล้ว มางคิดว่ามางได้สิ่งที่ต้องกามแล้ว เพื่อลืบล้างความโหดร้ายของเอ้า เมื่อมางได้ลูกม้อยผู่ทำอิดเกิดมาลูกเปันยิงอ้อมยาอเปันตารัก และ "คำบาง" ก็รักลูกปามแก้วในตา คำบางรักลูกย่างถูดถึม แต่สามีผู่จื่อชาดบ่เคียเธัดให้มางสมหวังเลียในจุอิด เอ้าหาทางล้างผามมางปามว่าจุขูดเลือดขูดเมื่อของมางให้หลังเหลือแต่กะดูก มางทึมต่ไป เงินค่าเจ้าเธือนบ่พองพ่อแก่กามคองจุบ และเมื่อมางถืพามามลูกผู่ที่สองห้องแก่ให้มีคองแล้วสามีคืมธักโลภ ของมางก็ลืมเจียบ

ลົງດ້ວຍໂຣກອັນໜ້າອັບອາຍທີ່ສຸດ ເຂົາເປັນຄົນດີດ້ງມຸທະລຸ ບ່ຍອມເຂົ້າຮັບ
ການຮັກສາປິ່ນປົວໃນສຖານພຍາບານໃດ ๆ ໝົດ ເຂົາສັ່ງຢາມາຮັກສາໂຕ
ເອງແລະຍອມໃຫ້ໝໍເຖ້ອນປິ່ນປົວເຂົາ ຜົນປາກົດວ່າຄວາມເລັ່ນເລ້ເຮັດໃຫ້
ເກີດອັບແຊ້ນໃນບ່ອນສັກຢາ ໂຣກຮ້າຍນັ້ນກໍເລີຍຮ້າຍຕ້ນຂ້ນ ນາງຕ້ອງ
ຂາຍທີ່ດິນກັບເຮືອນທີ່ໃຫ້ຄົນເຊົ່າເພື່ອບ່ໃຫ້ຕົນແລະລູກຕ້ອງອົດຕາຍ ແຕ່ແລ້ວ
ເມື່ອງົ່ມປິ່ນງົ່ມປົວຈົນເງິນກ້ອນນັ້ນສູນສ້ຽງໄປແລ້ວ ສາມີຜູ່ປຽບເໝືອນມອດ
ຄອັດເຮືອນກໍລົ້ມຕາຍລົງ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາເປັນສາມີຜູ່ລ້າງຜານນາງປານໃດ
ກໍຕາມ ນາງກໍເປັນເມ້ຽທີ່ດີເຖິງແມ່ນວ່ານາງຈະເບ້ືອໜ່າຍຄວາມເປັນຄົນໜັກ
ແຜ່ນດິນຂອງເຂົາປານໃດກໍຕາມ "ຄຳບາງ" ກໍຍັງຮິບໂຮມເງິນທີ່ນໍ້ຫາໄດ້ມາ
ຈັດການມ້ຽນຄາບອາບສົບບ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ບ່ໃຫ້ໃຜເວ້າໄດ້ວ່າ

"ຜົວນັ້ນຕາຍເທ້ງຄົນນັ້ນເຮັດປານໜາຕາຍ"

ແລ້ວຈາກການສ້ົ່ງສະການ "ຄຳບາງ" ບ່ເຫລ້ືອຫຍັງອ້ີກແລ້ວ
ເຮືອນຫລັງນ້ອຍອັນເປັນບ່ອນຢູ່ອາສັຍກໍຕ້ອງຂາຍຫອດໄປອ້ີກ ລູກຫ້ໍອອກ
ມາກໍເພ້ີ່ມຕ້ີມພາຣະແກ່ນາງຢ່າງໜັກໜ່ວງ ຈົນບ່ມ້ີເວລາອອກໄປຫາຣາຍໄດ້ມາ
ຈຸນເຈ້ືອກັນ ມ້ີຫລາຍເຫ້ືອທ້ີ່ນາງແຍ່ງເບ້ີ່ງໂຕເອ່ງໃນແວ່ນ ມ້ີຫລາຍເຫ້ືອທ້ີ
ນາງເຫັນຄວາມງາມຂອ່ງໂຕເອ່ງໃນເງ້ົາແວ່ນ ແລະມັນເກ້ືອບດ້ຶງນາງໃຫ້ຕັດສ້ິນ
ໃຈຄ້ືນເຂ້ົາສູ່ອາຊ້ີບເດ້ີມ ....ສ້ຽງຮ້ອ່ງໄຫ້ຂອ່ງລູກນ້ອຍຈ່ອ່ງດ້ຶງນາງໄວ້ ມ້ີ
ຫລາຍເຫ້ືອທ້ີ່ນ້ໍາອຸ່ນ ๆ ໄຫລລົ່ງອາບແກ້ມນາງຢ້ົດລົ່ງຖ້ືກຜ້ົວກ່ອ່ງນ້ອ່ຍ
ເມ້ືອຫາຣ້ົກນ້ັນກໍາລັ່ງດູດດ້ືມກ້ືນນ້ໍານ້ົມຈາກຊ່ອ່ງເອ້ົກຂອ່ງແມ່ ແຕ່ແລ້ວເອ່ມ

"ຜ້ົວນ້ັນຕາຍເທ້ງຄ້ືນນ້ັນເຮ້ັດປານໜາຕາຍ"

ແລ້ວຈາກການສ້ົ່ງສະການ "ຄຳບາງ" ບ່ເຫລ້ືອຫຍັງອ້ີກແລ້ວ
ເຮ້ືອນຫລ້ັງນ້ອ່ຍອ້ັນເປ້ັນບ່ອ່ນຢູ່ອາສ້ັຍກໍຕ້ອ່ງຂ້ຍຫອ່ດໄປອ້ີກ ລູກຫ້ໍອອ່ກ
ມ້ານ້ໍາເພ້ີ່ມຕ້ີມພ້ານ້ະແກ່ນ້ານ້ຢ່ານ້ໜ້ັກໜ່ວ່ງ ຈ້ົນບ່ມ້ີເວ້ລ້ານ້ອ່ກໄປຫ້ານ້ຣ້ານ້ໄດ້ມ້ານ້
ຈຸນເຈ້ືອກ້ັນ ມ້ີຫລ້ານ້ເຫ້ືອທ້ີ່ນ້ານ້ແຍ່ງເບ້ີ່ງໂຕເອ່ງໃນແວ່ນ ມ້ີຫລ້ານ້ເຫ້ືອທ້ີ
ນ້ານ້ເຫ້ັນຄ້ານ້ງ້ານ້ມ້ານ້ຂ່ອ່ງໂຕເອ່ງໃນເງ້ົ້ານ້ແວ່ນ ແລ້ະມ້ັນເກ້ືອບດ້ຶງນ້ານ້ໃຫ້ຕ້ັດສ້ິນ
ໃຈຄ້ືນເຂ້ົ້ານ້ສູ່ອ້ານ້ຊ້ີບເດ້ີມ ....ສ້ຽງຮ້ອ່ງໄຫ້ຂ່ອ່ງລູ້ກນ້ອ່ຍຈ່ອ່ງດ້ຶງນ້ານ້ໄວ້ ມ້ີ
ຫລ້ານ້ເຫ້ືອທ້ີ່ນ້ໍ້ານ້ອຸ່ນ ๆ ໄຫລລ້ົ່ງອ້ານ້ແກ້ມນ້ານ້ຢ້ົດລ້ົ່ງຖ້ືກຜ້ົ້ວກ່ອ່ງນ້ອ່ຍ
ເມ້ືອຫາຣ້ົ້ກນ້ັ້ນກໍ້ານ້ລ້ັ່ງດູ້ດດ້ືມກ້ືນນ້ໍ້ານ້ມ້ານ້ມ້ານ້ມ້ານ້ຈ້ານ້ກ່ຊ່ອ່ງເອ້ົ້ກຂ່ອ່ງແມ່ ແຕ່ແລ້ວເອ່ມ

ทัมอันยังบ่สิ้นสุดก็ดำเนินต่ไป มางตัดสินใจหอบเอาเลือดในเอิก ทังสองโงโค้งต่าอดีมมายังมาตุผูมอันเส้าพอง แต่อ่าก๋ห่างไกแสงสี แห่งความโสมมในแดนอุมมะบิดอันแท้งแล่งที่มางเคียสายไว้อ่าจะบ่ หอมดีมมาอีก และด้อยทีมก้อมม้อย ๆ ที่เหลือติดมือมาพ่แก้พ้า มาง อุดีมตอมนึ่งปุกเรือมม้อยอั้มหลังนึ่งแล้วออกร้านขายเดื่องใช้ ฮอง กินโดยมีน้องสาวไอ ๑๒ ปีเป้นแรงจ่อยเหลือย่างแฮงฮัม.."ทีดสุก" ผู้อู้เก๋าก๋เป้นอีกแรงนึ่งที่มีส่อมจ่อยให้เรือมม้อยฮองมางเป้นรูบเป้น ร่างอั้นมา ไอ่ "ทีดสุก" ผู่อาธิเมดตาปามีมางตลอดมา....ไฟรักฮอง "ทีดสุก" ยังบ่ดับมอดม้อยไปเลียเทิงแม่มอ่า "คำขาง" จะเรัดให้ เจับแสบปามใดก๋ตาม เทิงแม่ม "คำขาง" จะเคียพีจากไปแล้วแสม ไกและแสมดีม "ทีดสุก" ก๋ยังเป้น "ทีดสุก" ยังเป้นยอดจายใจ เผัด สำลับดีมที่ "ทีดสุก" เคียรักและเทิดทูมบูชา ความจิงแล้ว "คำขาง" บ่มีเหดผีมพองพ่ที่จะต้องเปิดแล่มผ่ายพีจาก อ้อมแฮมอัน อิบอุ่นมี แต่ความที่ใจคมอง ความที่ไผ่สูงเกีมสักฮอง "คำขาง" ในปางสาวรุ่นรามได้ลากแก่มางไป แล้วเมื่อมางกับมา....กับมา พ้อมกับความผ่ายแพ้สูมเสัยทุกสิ่งย่าง กับมาสู่สายตาหุ่มร้อยพี่น้อง ร่อมบ้าน.... มีสายตาฮองทีดสูกห่นั้นที่จ้องเบิ่งมางด้อยแอวแห่งกาม ให้อะมัย ด้อยปะกายแห่งความเหมือกเหมันใจ *ใผแก่อุดีดรู้ว่า ในแผ่นดีมบ้านป่าแห่งนี้ในหมู่บ้านที่ฮาดความจเริม*

และทามสิทสาแท่ๆมิ้จะยังมิมมุสทันเฝือแฝๆยู่ ดำบาง มั่งไท้ทอดอาไลแก่ทามก้าอผิดของตินเองเกือบทุกดืน มางมั่งไท้เพาะคามเอทมาย่างล้นเหลือ แก่คามบริสุดใจของทิดสุกผู่ให้อะนัย แล้อแก่ดินที่เอ๊าธัก มางมั่งไท้อิกในดืนมื้เพื่อคิดสะท้อนเถิงพาบของทิดสุกและของมางเอง เมื่อตาเอนด้อยต่ำมื้และแก่ทามโอ้ลิม ถ้วยคามเหนื้อกเหนื้ใจ ในชีวิดแดมม้าสร้างตินป่า....แลงมื้ทิดสุกเอ้าทับมางอ่า :

"บาง ! ม้องดืนมาผู่ข้านเราจั่งซี้ บางเดียสมุกสะบายมาแล้อชิทินไทอบ ?"

"ได้บ่ได้ก็จำทินแล้วอ้ายทิด เอาแต่พ้องปากลืงท้องก็นับอ่าดีแล้อ !"

"ท้าแม่นดำบางม้องบ่ลังกรด อ้ายกะชิเอาใจจ่อยทุกอิทิทาง แต่อ่าอ้ายมันกะชายดินยากดิงจ่อยหยังบ่ได้หลายดอก !"

"โอ่ อ้ายทิด ! เท่าที่จ่อยมาแล้อกะเปันบุนคุนล้นหิอแล้อ อ้ายทิดย่าต้องลำบากกายลำบากใจนำม้องหลายเพาะ ม้องเกงใจ!"

"เอาเพาะบางคิดเบิ่งดาอก่อม เมื่อบางไปดีมีสุกอ้ายก็สิ่งเสิมแต่เมื่อม้องกับมาด้อยคามเส้าพองอ้ายก็เหนื้อกเหนื้ใจ ยากให้คามอิบอุ่น อ้ายอ่าดำบางผู่ดรอดิงชิบ่ทุ้มหุ้มลูกได้ดอก ละโทดบ่แม่มอ้ายตื๊กก แต่อ่าท้ามีอ้ายอิกแรงมั่ง ลูกของบางอาดชิได้รับคามสุกดีกอ่าหลิบางอ่าจั่งใด ?"

"น้องอ่ายฝ้ามอ้ายหิดอับอายไทบ้าม แล้วพ่แม่พี่น้องเพิ่นกะจิเหันดีมำบ๋ ?"

"โอ่ ! เรื่องนั้นบ่เป้นหยังดอก เพาะว่าคู่นี้อ้ายกะหาลังโตเองและดอบคือ อ้ายแม่ใจอ่าบ่มีใผท้าอักใจอ้ายดอก ฝ้ามแต่อ่าบางจิมองเหันอ้ายเป้นคินข้ามมอกดอกมา แล้วจิบ๋ท้าหล้มหิวจิมท้ายมำห่นั้นละ !"

"อุ้ยอ้ายหิดนี้กะจ่างที่อมโตเป้น ข้ามมอก บางกะลูกข้ามดูอกัน แต่อ่าลูกสองคินนี้เด้ อ้ายจิบ่คิดอ่าเป้นเรื่องพักใจบ๋ ?"

"บอกอ่าย่าเว้าเรื่องลูก "หิดสุกเว้าสอมอั้นมา" ลูกของบางในเมื่ออ้ายรักบางแล้ว อ้ายเป้นหยังจิรักลูกของบางอีกสองคินบ่ได้ บาง ! น้องให้โอกาดอ้ายได้ลังเลกันอ้อยสองคินนั้นแหมพ่ของมันเทาะ"

หิดสุก เว้าปืมยันพักแพ้นจิมคำบาง ใจติบใจตันย้อมสังสามดอามดีดอามบ่ธิสุดใจของหิดสุกผู่เบิ่งโลกในทางดีสเมิมา..อะมิจาฉายใจพระ ผู่สูงค่า จิ่งดอนคู่กับดอามสาอันไร้ธาดีดาวสอาดของสัตธิ จิต้องเอ้าโตมาหล้มจิมนำแม่พ้ายลูกสอง บ่พ้าจ้าเป้นแม่พ้ายจิ่งมีอะดิดที่สังคิมปะนามหยามยงด เทอะดาเป้นหยังบ่หายิงที่ดีกอ่านี้ให้หิดสุก เทอะดาเป้นหยังบ่คืมใจให้หิดสุกตาแจ้งอื้มเมื่อจักได้เอ้าหลังไหลไผ่รักในคำบาง คำบางร้องอุทอมยู่ในใจแต่ปากิด

ท่บ่ได้เอ้าออกมาจั่งชั้น เพาะมันเปันโอกาดดฮอและโอกาดสุดท้าย ขอฯมาฯแล้วที่จะได้ฝากเม็อฝากโตกับชายมึ่งที่เจื่อได้อ่าจะบ่มำชีวิด ขอฯมาฯและลูกโตนลึงในอุมมาธิกอีกแม่มอนและในท้ายดวามลิมมั้น คำบาฯจึ่งตอบพฮึงอ่า

"ชั้นกะถ้าเดือนหึกก่อมเพาะ ดฮอมีลูกกะยังหากได้ฮอบผีดีให้ลูกย่านิมก่อนแล้วอ้ายหิดล่อยเอ้ามำพ่แม่น้องบ่ฮักฮ้องดอก!"

"พฮึงที่มีอ้ายก่ดีใจพ่แฮงแล้ว ต่ให้เดือนหึกปีพ้าพุ้นอ้ายกดอยได้ และบาฯฮอมเบิ่งอ่า ลูกบ้านมอกผู้มี้ มันฮุให้ดวามสุกแก่เมิฮมันได้บ่ ? !!!"

"แล้วอ้ายหิดก่ดอยเบิ่งอ่า ยิงดินฮั่วดินมี้มันฮุกับโตกับใจได้บ่ ?"

ดำบาฯดึดมาฮอดมี้แล้ว ก่ดึดหยังอีกบ่ได้ต่ไป อาธ์มดวามหมั่นหมอฯในฮุวิดเก่า ๆ บิบดั้มหัวใจมาฯ จิมกั้มสะอื้นไว้บ่ฟัฯ ดำบาฯให้สอื้นในอ้อมแขมสีดำเขอฯราตรีที่หุ้มห่ผืมดินดุ่นมา จิมมืดสนิดพระจันรูบก่ฮวลอยขึ้นมาบังใบพ้าว ที่โม้มว่าตามแรฯล์มขอฯยามหมาว แสฯอ่อมนวมขอฯมันส่อฯ

ลอดป่องย้ำรมเข้ามาคึกแก้มสาวแม่หม้าย หาร์ก
ม้อยบิดโตไปมาถิ้มคืบยัมผ้าห่มผืมขาด ๆ อันตุ้มห่
ลิงออก แล้วส่ำสรงไห้อ้ำแอ้ขึ้นมา ลำบางฝ่าวก้ม
ล่ำตุ้มผ้าให้ลูกอิก และจับมืมยัดใส่ปากให้ แอม้อย
มิดไป แล้วค่อย ๆ หลับล่ำอิกเมื่ออิ่มห้อง ลำบาง
ก็หลับไปมำในคอามหมาวเย้มของราตรี หลับไป
พ้อมกับคอามหวังว่าเดือมหักที่จะมาเถิงมื้ มางค่ำ
ต้องหืมหมาวใจป่รอใจและเส้ำใจต่ำไปอิกแล้ว...

ꪙꪣꪖ	ꪑꪖꪑꪖꪀ	ꪔꪒꪫꪖꪎꪮ
ꪙꪮꪎꪙꪎꪒꪊ	ꪖꪎꪖꪮꪙꪣ	ꪒꪀꪖꪔꪣꪙꪣꪙꪒꪔ
ꪔꪖꪎ	ꪊꪖꪑꪣꪫ	ꪒꪫꪀꪙꪣꪙꪣꪫ
ꪇꪖꪙꪣꪫ	ꪫꪫꪔꪎꪖꪎ	ꪙꪖꪮꪙꪣꪙꪫ

ꪙꪣꪫꪣ	ꪒꪣꪫꪒꪮꪎꪑꪖ	ꪑꪣꪫꪎꪖꪎꪖꪙꪫ
ꪎꪫꪙꪎꪖ	ꪑꪫꪀꪒꪮꪙꪫ	ꪖꪎꪖꪮꪙꪫꪎꪖꪎ
	ꪎꪫꪀꪒꪖꪮꪙꪣ	ꪑꪫꪀꪒꪣꪫꪎꪖꪙꪣ
ꪫꪫꪀꪖꪙ	ꪊꪮꪖꪎꪖꪙꪣꪫ	ꪖꪙꪣꪫꪎꪖꪙꪣꪫꪎꪣꪫ

ปาใม

ທ໋ສຸກຂອງໆຄວາມໆງາມ

△ ໂດຍ ສິລາ ວິຣະວົ໋ງສ໌ △

❀❀❀ ຈາກເດ໊ົາເຣ໊ື່ອງ "ມາງມະດອນໂສເພນີ" ອັນເປັນນິທານເລ໋ົາລື
ສືບຕ໋ໍ່ກັນມາຕັ໋ງແຕ່ສມັຍພຸທກາລ....

ໃນສ໋ໍານວນແລະກາມດ໋ໍາເນີນເຣ໊ື່ອງ ດ້ວຍລີລາກາມຂຽນແບບ
ລາວແທ້....

"ໂສມະທັດ" ປ່າວຄົນງາມ ລູກເມືອງ ຣາຊຄຶ ແຫ່ງອິນເດັຽມະອະດີຕສມັຍ ຈຳໃຈເຂົ້າບວດໃນພຣະພຸທ ສາສນາ...."ໂສມະທັດ" ລືຫ່ອນຢາກບວດ ໃນເມື່ອ ປ່າວ ຄົນງາມ ຫາກໍສຳເຣັດການເລົ່າຽນຄວາມຮູ້ສາຕສິລປ ອັນ ເປັນວິຊາຊັ້ນສູງໃນຍຸກນັ້ນອອກມາຈາກສຳນັກອາຈານຜູ່ທົ່ງ ວຸທີປຊາສາມາດຕົ້ນນຶ່ງ ຈຸ້ຍັງເປັນລູກຊາຍດຽວຂອງຕະ ກູນເລດຄຶ ແຫ່ງນະຄອນນັ້ນອີກແລ້ວ ແສງຕາຊອນ ແລນຂອງສາວງາມ ເຊິ່ງງາມພ້ອມດ້ວຍຮູບແລະຈັບ ນັບ ອະນັນບັນດາມີໃນຣາຊຄຶນະຄອນ ຈຶ່ງນັກຫລ່ຳຫລຽວແລ ມາຍັງເຂົາເປັນເປົ້າດຽວ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ....

ໃຈນ້ອຍຂອງປ່າວ "ໂສມະທັດ" ບໍ່ມີເລີຍ....ບໍ່ເຄີຍມີເລີຍວ່າ ຊິຢາກບວດເປັນສົງຄ໌... ແຕ່ໃຈຕ້ອງຈຳບວດລາໄລເພດ ດ້ວຍບໍ່ກ້າຂືນຂັດ ສັທທາອັນແຮງກ້າແລະແຮງຮ້ອນແຫ່ງມານດາ...

ໂສມະທັດ ຄິດກຳໜົດໃນໃຈໄວ້ນິດ ໆ ວ່າ ຈັກຖືເພດເປັນສົງຄ໌ ຢູ່ຄາວນຶ່ງໜ້ໃຫ້ໄດ້ໃຈແມ່ ແລ້ວກໍຈັກສຶກອອກມາປະກອບຣາຊການບ້ານເມືອງ ຕາມສາຕສິລປທີ່ຕົນເຝກແອບຮ່ຳຮຽນມາດີແລ້ວ... ຄັນບວດແລ້ວ ກໍຊ້ຳໜ ຄ່ອຍອົດຄ່ອຍທົນໄປໄດ້ຕາມອັຕພາບ ເຖິງຈັ່ງຊັ້ນ ໂສມະທັດນິກຂຸ ກໍຍັງ ຈົດຈ່ຳເລີກແລ້ວເປັນໃນການທີ່ຈະສລະ ສົມນະເພດ ຈົນເຖິງກັບຕັ້ງໃຈຄັກ ແນ່ສເນີມາວ່າຈະຕ້ອງສຶກໃຫ້ໄດ້ ບໍ່ໃດກໍນຶ່ງ...ຈົນເຖິງແລງນັ້ນ ໃຈນັ້ນ

ก็ยังคงเดิม...

ค้ายค่ำตาเอ้มอ่อม...แสงแดด ผีตากผ้าอ้อมเป้นสีเหลือง จาง ๆ สาดส่องลอดเข้ามาตามหว่างลำไม้เป้นเงายาว...ลังคับบอกยามสั่งสอนแม่ง่ๆเป้นจ้อยจับจิด...มอมพู่มีกขุผู่ที่งสีลบริสุด หลั่งไหลมาเต้ากัมยู่สาลาโรงทัม เพื่อคอยถ้าสดับรับฟังพระทัมมะเทสนา อันเป้นสังคะกิดที่เคียปะพิดปะติบัดลึบมาลองมั้ แล้ว ๆ จึ่งเลียสิมทะมาปาสัยกัมต่ไปในเรื่องต่าง ๆ ตามพาสาของพอกมักบอด ขึ่งพิดสังแล้วจากพาอะจิตกังอ้ม...กามสิมทะมาของสิงในสมัยมั้ม มีอบเขดเป้นอิงแดบตามกาละสังคิม...บัดเบิเลกท้าย ก็ยังบ่มีพ้ให้ส่องหวายไปบอกออกต้มยาดโยม...อิงปาสัยจึ่งอิกไปอ้มมา ยู่แต่อาหามกามกิม...พ้ดีกับ พิกขุ รูบหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า...

"เอ้าเรื่องความกิมแล้ว บิมทะบาดได้มาจากใส ๆ ก็บ่เคียเห้นแจบน้อและหลองหลาย ท่ได้มาจากเรือนมางสีริมาจักเหื่อบิมทะบาดได้มาแต่ละเช้าแบ่งปันให้พู่สันอิ่มตั้งสามสิคิน"

"เรื่องความกิมแจบนั้น ยังบ่สำคันพ่ท่ใดดอก... อันสำคันที่สุด และเป้นที่เมิงใจที่สุดนั้นแม่นย้อมว่า ใผไปเรือนนั้นจึ่งโจกดีมีโอกาดได้เห้นพ้างาง สีริมา" พิกขุพุ่มคนองอิกรูบหนึ่งสอยขึ้นพ้อมกับสาทะยายต่เติมว่า "อันมางสีริมา ผู้นี้เป้นยิงผู่มีความงามเป้นเอกแบบหนึ่งบ่มีสอง หาบ่อนติบ่ได้เลียละ... งามปามกันกับ

อ่ายย้อยยาดลังมาแต่เทิงฟ้า ใผได๋เห็นได้ฮุ่มโสมร่างสะอางตาโสมา ยิ่งของมางกำมิบอ่าเป็นบุนตา...ใผยังไปเห็นกย่าด่อมฟ้าอ ต...เลย!"

ลืมปากฮ้ สิมทะมาท่าอะอันมอกดองเทิงพิดนี้ ผัดผ่านเฮ้า หู "โสมะทัต" พุ่มใจดมองในเผดผ้าเหลืองแล้ว กำฝังแพ้นยู่ในคอามคิดร่ำไร ..ได้ฝังพู่สิง จังไร สำธะเสินคอามงามอันเลิเลิดแห่งมางสิธิมาแล้อ ใจน้อยที่คิดหาแต่ทำพิดมิสิกฮาบิด กำคิดร่อมเธยากเห็นพ้าสาองามคินจ่าก้องจุ่มพูทะอิบมางนั้นเป็นกำลัง.... "บุนตาเธ้าจะบ่มีพ่ให้ได้เห็นพ้ายิ่งงามมางนี้เลียหลิ ?" โสมะทัต ร่ำเพิ่งในใจถ้อยคอามธู้สึกแสมหำธะมาม ย้อมจิดอันยู่ล้าบ่เป็น จิมอ่ดกั้นไอ้บ่ยู่เลียต้องฤามอกมาสองสั่นเดือ...

"มิเทิง จั่งจะต่กเถิงผองตูฮ้อยเฮ้าไปบิมทะบาดเรือมมางสิธิมา ?"

"มิอิมเฮ้านี้แหละพระโสมะทัตเอียจะแม่มผองของท่าม"

พระเลขาคมะ ผู้ใจคมิงยู่นำแต่มางสิธิมาคิกันบอกให้มับเป็นทัมมองปะติบัดย่างมิ่งของเรือมมางสิธิมา ที่สัมปะทาม (เพิ่า) มิมิมพระพิกขุให้เฮ้าไปบิมทะบาดในเรือมของมางเป็นปะจำเฮ้าละแปดธูบ โดยให้ผัดป่องอิมกันไปตามลำดับ จิมคิบคู่ไคอ่คู่ติม แล้อก่ตั้งต้นพูมองมป่องผองมกันไปอิก...

คืมนั้นพิกขุโสมะทัต มอมบ่หลับ ร่อมเธยู่ตลอดฮุ่งอด

แจ้งจิมเถิงยามลั่งไปง... จิมเถิงลังคังขึมทะบาด... จิมเถิงเอลาที่อู้มบาด (บาตร์) ท้าอบาด (บาหา) เข้าไปในเขดร้อเรือนมางสีธิมาจิดใจอันทำพิดบ่ได้ของพิกขุน้อยพุ่มกยังเธธ์มยู่ (สำดธอกับพาอะกามบ้านเมืองสมัยนี้) บ่แล้ว.

โสมะทัดพิกขุ ลักคิดอ่าติมดิงผิดหวังหลีบ่กดิงน้อยอาสมา จึ่งบ่ได้เหมมางผู่งามจิมอ่าออกมาถวายขึมทะบาดดั่งปิกติ... ก็มธับอาหามขึมทะบาดด้อยจิดสลดหิดหู่...แล้ว ๆ พวกสาวใช้จึ่งได้ธับขันอาจากจอมมางแห่งสามโลกให้โขมร่าง อันเมื่อยอ่อมของสีธิมาลุกขึ้น...

สีธิมาถืกโขมสองข้างย่างเขยุดเขยื้ายออกมา ไหว้พิกขุเถิงแปดธูบแล้วติมปะหามคมะจึ่งใต่ถามสาธะทุกสุกดิบ โสมะทัดผู่สงบใจดักฟังสมทะมายู่จึ่งได้รู้อ่า สีธิมา ล้มเจ็บเปนไข้จิมล้มพอมมอมสาดมาได้สามมื้เช้านี้แล้ว... โสมะทัดสังตามน้อยแมมเบิ่งมางค้มจ่า อมาดที่อ่าเจ็บโขมาเถิงสามมื้ ความงามของมางกยังเธดัดให้พิกขุพุ่มเถิงกับตืกสะเจ๊ตาค้างหือใจเกือบเชื่าเต้น...หันใดนั้น...หือใจของโสมะทัดกเลื่อมลอยหลิงไหลไปโดยบ่มีเหดผินและขอบเขด... ได้แต่คิดหวังยู่ในใจด้อยอัสจันสุดอิสัยสุดอ่านเถ้าอ่า "ป๊าดติโท ๆ ! งามปานนี้พุ้นมำ ! อมาดเปนไข้จิมลุกบ่ได้กำงามปานนี้แล้ว จ่าอ่าบ่ไข้แล้ว หาแป้งแต่งจิงดี ๆ จิงามปานใดมำ !"

ຄິດໄດ້ທີ່ນີ້ ກໍສະກົດກັນຈິດສຳນຶກພຽນອູ້ມຂາດຕ່າວຄຶ່ນເມືອ ຂວັນບ່ເຫລືອຄ້າງຢູ່ນຳຄິງຄິເກົ່າແລ້ວ ພໍຮອດກຸຕິ (ສມັຍນັ້ນຄົງຊຶເປັນຕູ ນ້ອຍ ໆ ອີຫລີ) ກໍປົງຂາດລົງໄອ້ ຈັດແຈ່ງປູຜ້າອອກແລ້ວລົ້ມຕົວລົງນອນ ເອົາມືກ່າຍໜ້າຜາກຄິດໄປຮ້ອຍແປດພັນປະການຢູ່ໃນຫ່ານອນນັ້ນ ໂດຍບ່ ຍອມແຕະຕ້ອງອາຫານຫວານຄາວ ຈົນເຂົ້າເມົ່າຄາຂາດ... ແລະມາຕື່ນຈາກ ພະວົງແຫ່ງຄວາມຝັນອັນຫລົງໄຫລເລື່ອນລອຍເອົາກໍ່ຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງເພື່ອນ ພຶກຊຸຮູບນຶ່ງມາຮ້ອງໃສ່ຫູວ່າ "ເຮັ້ຍ ! ໝູ ! ພຣະພຸທອົງຊຶພາໄປເບິ່ງນາງສີຣິ ມາ ບ່ໄປບ້ !"

ຍາມນັ້ຈອບກັນພໍດີກັບເວລາທີ່ນາງສີຣິມາ ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ ໄດ້ສາມວັນຜ່ານມາແລ້ວ...ການຕາຍຂອງນາງສີຣິມາ ດັງກ້ອງຊ່າລືໄປທົ່ວ ເມືອງດັ່ງດຽວກັນກັບຄວາມງາມຂອງນາງທີ່ເຄີຍລືຊາຜາກົດມາແລ້ວ ເມື່ອຍັງ ມີຊີວິດຢູ່...ເມື່ອນາງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ຄວາມງາມທີ່ຫາຍິງໃດປຽບປານບ່ໄດ້ເຄີຍ ດັງກ້ອງຊ່າລືມາແລ້ວທົ່ວທຸກທິດດິນແດນ ຈົນເຖິງຂນາດວ່າຊາວມະຄອນຣາຊ ຄໍ ໄດ້ມີປະຊາມະຕິເປັນເອກສັນ ຍົກຍ້ອງສົ່ງເສີມໃຫ້ນາງ ດຳຣົງໃນຕຳແໜ່ງ "ນາງມະຄອນ ໂສເພນີ" (ນາງງາມປະຈຳເມືອງ) ຕາມປະເພນີນິຍົມຂອງ ຊົນຊາວອິນເດັຽ ຂູຣາມຊຶ່ງຈະຕ້ອງເລືອກສັນຍົກຍ້ອງ ຍິງສາວບໍຣິສຸດນາງ ໃດນາງນຶ່ງທີ່ງາມເລີດກວ່າສາວອື່ນໃດໃນມະຄອນແຫ່ງນັ້ນ ຂໍ້ນເປັນນາງງາມ ປະຈຳເມືອງ. .ຕຳແໜ່ງນີ້ສມັຍນັ້ນ ມີນາງສີຣິມາເປັນຜູ້ຄອງ ແລະດ້ວຍຄວາມ ງາມອັນເປັນກິຕິສັບຊ່າລືກ້ອງຟ້ານີ້ຈຶ່ງພາໃຫ້ໃຫ້ມີຜູ້ຊາຍໝາຍປອງ ຕ້ອງຕາມນັ

จำนวนบ่ได้อ่...“นางมะคอมโสเพมี” นี้เป็นตำแพ่งสาธาระมะ...เป็นสิมขัดทางปองของพ็ดทุกคนเชื่นด฽อกันกับ “นางสาอป่าก้อย” หลื “ทัทลิอันโสเพมี” ของ ท้าวโสพิม บุบมะสิธิ ในทุกมื้มื้...มั้นพาย ความอ่า ปองจุ๊มได้ทำพ็ดธะบ฽บแบบแผมบังคับไอ้ บ่ให้สาวงามผู่ดองตำแพ่ง “นางมะคอม โสเพมี” ตกไปเป็นกันสิดผูกขาดของใผผู่ใดผู่นึ่ง เพาะคนงาม... โดยจำเพาะยิงงามและงามพ่ำนวนอ่าจุ๊กิน กินได้ จั่งจุ๊ใผ ๆ กบ่ยากได้...ยากเจียจุ๊มก่ายกอด... ถ้าฮึมปะปล่อยให้ตกเป็นกันสิดผูกขาดของคนผู่ด฽อแล้ว...คนอื่น ๆ กบ่ยอมต้องเสั฽ใจ...เสั฽ดาย... อีกสาตาธ้อม เป็นทันดา จึ่งเอ็นได้อ่า ตำแพ่ง “นางมะคอมโสเพมี” ของชาวอินเดั฽ ที่ทำพ็ดไอ้ให้เป็นสิมขัดทางปองนี้ สิมดอมและถูกต้องดีที่สุดแล้ว...และกเป็นทามถูกต้องเพาะสิมที่สุด อีกคือกันที่ทางธาฉุกามได้ตีธาคานางงามไอ้เป็นเงินพันกะหาปะมะ (๑ กะหาปะมะต่ำกับเงินปะมาน ๑๐๐ กีบด฽อนี้) สำหลับเป็นค่าร่อมหลับมอนก่ายกอดแต่ละคืนะ.. ใผมีเงิน พันกะหาปะมะ (กะสาปน์) จึ่งจะมีโอกาดอาสมาได้เจียจุ๊ม “นางมะคอมโสเพมี” ในสมัยนั้น (ส่อนนาง “ทัทลิอันโสเพมี” จุ๊งมีท้าวโสพิม เป็นปะทานตีธาคาไอ้แต่พ฽ง ๕๐๐ กีบ หลือต่ำกับ ๕ กะหาปะมะต่ำนั้น)

สีธิมาผู่งามจิมได้ธับยกย้องให้เป็น “นางมะคอมโสเพมี” จุ๊งถือกันอ่าเป็นก฽ดอันสูงส่งของสัตธิในยุคนั้น (ถ้าแม่นยุคนี้ กำนาง

ຈ້ຳເຮົາດີ ๆ ນ໊ະ) ເປັນສາວງາມເມືອງສາຫາຣະນະໃນພຣະບໍຣົມມະຣາຊ ປະຖັມຂອງພຣະຍາພິມພິສານ ເຈ້ົາຫາມະຄອນຣາຊຄຶ ຜູ່ຊຸ່ງນອກຈາກຈະ ໃຫ້ຄວາມອຸປຖັມອູ້ມຊູມາງຕລອດມາແລ້ວພຣະອົງຍັງໃຫ້ຄວາມສນິດສນົມ ລ້ົງ ເຄີຍແລະຍົກຍ້ອງນາງເປັນຢ່າງດີ ເປັນກໍຣະນີພິເສດຕື່ມອີກ...ນອກນັ້ນ ນາງ ສີຣິມາຍັງມີອ້າຍຊາຍຢູ່ອີກຄົນນຶ່ງ ຊຶ ນາຍແພດໂກມາຣະພັດ...ອ້າຍຊາຍຄົນ ນ້ີເປັນນາຍແພດຫລວງປະຈ້ຳພຣະອົງແລະປະຈ້ຳພຣະພຸທເຈ້ົາ ສຶບມາໄດ້ຫລາຍ ພ້ົາຫລ້ົາປ...ເມ່ືອນາງເຈ້ົາຕ້ຳແໜ່ງສາວງາມປະຈ້ຳເມືອງລ້ົມຕາຍລົງເຊ່ັນນ້ີ(ຖ້ົາ ໃຫ້ຕ໊ອກເຕ້ີສນັຍ້ ວິນິສັຍກໍ່ຄົງບອກໄດ້ທັນທີວ່ານາງຕາຍຍ້ອນພອງໃນ ໂອ ກິນາວາ ຫລ ືຝໜາກໜ່ອງແຕກໃນໂດຍບ່ໍຕ້ອງສົງໄສ) ຈ້ຳເປັນທ່ີເຈ້ົາພຣະ ຍາຈະຕ້ອງຮັບເປັນເຈ້ົາພາບມ້ຽນຄາບອາບສົບໃຫ້ຕາມຖານະ...ພຣະຍາຈ່ຶງໄດ້ ໃຫ້ມະຫາດເລັກນ້ຳຂ່າວໄປຂາບທູນພຣະພຸທເຈ້ົາຕາມຄວາມເປັນຈ ິງ...ພຣະພຸທ ອົງຊົງຕຣັສສັ່ງຕ ືນມາວ່າ

"ໃຫ້ງັນຂອນຜີຂອງນາງສີຣິມາໄວ້ ຈົນກວ່າເຖ ິງວັນຖ້ວນສາມ... ຢ່າໄດ້ຟ້າວເຜົ້າເຫ ື່ອ"

ຄັນຮອດວັນຖ້ວນສາມແລ້ວ ພຣະພຸທອົງ ຈ່ຶງໃຫ້ປ່າວເຕ ືນພວກ ພ ິກຂຸທ ີ່ໃຈຢູ່ບ່ໍເປັນສຸກທັງຫລາຍວ່າ

"ໃຜຢາກໄປເບ ິ່ງນາງສີຣິມາໃຫ້ນ ຳເຮົາມາດຽວນ ້ີ ເຮົາຈະພາໄປ ເບ ິ່ງ !"

ນ ິຄ ົ້ນເຫດທ ີ່ພາໃຫ້ພ ິກຂຸຮູບນ ຶ່ງໄປຮ ້ອງຊ ອນ ໂສມະທັ ຈ ົນ

ตื่นจากพระอังหลังไหลเลื่อมลอยลืมตึง...ได้ยินคำว่า "สีริมา" ท่ามัน โสมะทัต พิกอุทำฟ้าอลุกท้องแทั่ง ดอ้าเอ้าขาดไปถอกเข้าขูดถ้ำม.... ล้างเขุดขาดใส่ขุบไอ้รูบร้อยแล้วทำฟ้าอตอยย่อยไปนำพู่ดมะโถยบ่ รู้สึกอิดเมื่อยอ่อนแรงเลีย...

เถิงสาลา บ่อนตั้งสิบของนางผู่เดียเปนจอมแห่งความงาม โสมะทัต ทำพิบอ่าบ่ธิเอมนันมีฝูงจุ้ม ทุกจันอันมะ นับตั้งแต่พระเจ้าแผ่นดิม ลงมาเถิงอำนาอะนาถา เตนเจือกเพือกยู่ก่อมแล้อ...ขอมผีของนางสีริมา กำลังใค่เบังจิมมีม้ายางเหลืองอันเม่ำ เพนไหลย้อยออกมาลามธาดตามปากดังและทะอานห่อไป...

เมื่อสเดดเถิง และจุ่งปะทับในสถานที่อันดอมแล้อ พระพุทอิงจิ่งทิงตธดับอกพระยาพิมพิสามให้ปะกาดอ่า "ผู่ใดยังต้องกามนางสีริมา ให้สเมิติอ้นมารับเอ้าไป แต่ต้องเอ้าเงินมาแลกเอ้าในจำนอมพันกะหาปะนะ(แสมกีบ)"

มิดจัด...คนมับเข้นพื้น ๆ บ่มีผู่ใดหามปาก... บ่มีผู่ใดสเมิพ้าอ่ายากธรับเอ้าขอมผีจุ่งเคียดองตำแพ่งความงามอันสูงสุดมาแล้อในจิอิดนางมีเลีย

พระธาจา ("โคสิกกีตินะสัก" ในพิทีเผ้าสับนางสีริมา) ปะกาดหลุดธาดาลิงจากพันเปนร้อย...และหลุดลิงอีกเล้อย ๆ จากร้อยเปนสิบ จากสิบเปนหึ่งกะหาปะนะ แล้อในที่สุด...ในที่สุด พระ

ຣາຊາໄດ้ປะกาดยົกทัพสึด ร่างกายไร้วิมยามจุ๋งเดียดองตำแพ่ง"มาง มะดอมโสเพมิ แห่งธาจุดิ" มี้ให้ล้า ๆ... ใผก็ได้ที่ต้องกามะยิก ดอมผีที่กำลังเม่าเบังมี้ให้ล้า ๆ...

มิดจิลีปามหอยไล้ตามเดีย..บ่มีมะนุดใดยิมดีรับเอ๊าแม่ม แต่ยุยกให้ล้า ๆ...คันแล้ว พระพุทอังจึ่งผินพระพักมาหางมิกขุ ทัง หลายพ้อมกับเปั่งพุทดำรัดว่า...

"ดูลาท่านทังหลาย จ่งพากันคิดพิบิดพิจาระ มาริ่นตองเบิ่งเอ๊าว่า มี้ลางมางสิริมาเมื่อยังดำริ่งตำ แหน่ง "มางมะดอมโสเพมิ" ยู่มั้นจุายใดยากบอม มำแต่ละเหื่อก็ต้องขิมขวายหาเงินมาเสั่งล่าเคิ่ง พัม กะหาปะนะ เมื่อตายลังไปจิมสังขามใค่เบังเม่าเหมัน จ่งจุ๊แล้ว ยกให้ล้า ๆ ก็บ่มีผู่เอ๊า...จ่งคิดริ่นตองเบิ่ง ว่าความงามจะมิล่าไปรอดใส ?...ที่สุดของความงาม มันยู่ใส ?"

มิกขุโสมะทัดีมฟังพุทดำรัดยู่ด้วยจิดสำมิกที่สงบแล้ว.... ตื่นแล้ว รู้แจ้งแห่งจุดแล้ว ก็กับคืนมีสะติคิดขั้นได้ และเลียไป เถิง "ข้ามบ่โอ" อ่า

"โอ่ ! ความงามม่..ที่สุดม่...ที่สุดของความ งาม...มัน...มันยู่บ่อมมี้เอง...

ถ้ำสาธะพาบ

ຂອງ "ປາໃນ"

ໂຜດຢ່າຟ້າວເຂົ້າໃຈໄປທາງບ່ແມ່ນເລີຍ ໃຜກໍດີ ເຫັນອ່ານ ອອນໜ່ຽວເປີດໃຈສາຣະພາບກັນຢູ່ທ້າຍເຫລັ້ມນີ້ ບ່ແມ່ນວ່າຜູ້ຂຽນຊິໄປສ້າງ ຜິດ ຄິດບ່ດີມາແຕ່ໃສ...ແຕ່ວ່າໃຫ້ຕາຍເທາะ...ຫລືຊິໃຫ້ເປັນຫຍັງກะໄດ້ ເອົ້າ ເອົາໂລດ...ກ່ອນທີ່ຊິເປັນປ໊ຶມຂຶ້ນມາໃຫ້ທ່ານນັກອ່ານທຸກປะເພດ (ຈຸ່ງກໍມີດີ : ປะເພດຊື້ອ່ານ–ຢືມໜູ່ອ່ານ–ຫລອຍຂອງໜູ່ມາອ່ານ– ຜູ້ຂຽນຂໍຮ້ອງໃຫ້ອ່ານ) ໄດ້ອ່ານນີ້ ມັນຮູ້ສຶກວ່າ ຍາກເອົາພິເລີ–ພິລຶກ...ເຄີຍຄິດແບບບ່ຕ້ອງເປືອງ ສມອງຍາກວ່າ ເຮົາມີເຮື່ອງທີ່ແຕ່ງແລ້ວ...ເລືອກແລ້ວເປັນຢ່າງດີ ສງເຂ້ົາ ໂຮງພິມ...ມີເງິນພໍໃຫ້ພິມຄົບແດ່ບ່ຄົບແດ່ ປ໊ຶມຄົງຊິເປັນປ໊ຶມຂຶ້ນມາໂລດ...ຊິ ໃດໄດ້ !! ໃຊ່ວ່າເປັນຈັ່ງຊັ້ນນ໊ເທີ້ງ ຊ້ຳບ່ພໍ ພິມແລ້ວເທີ້ງຍາກເທີ້ງແຄມແມວ ນີ້ ຍັງບ່ຮູ້ຊ້ຳວ່າຊິປ່ອຍອອກຫລືບ່ອອກ... ຍັງບ່ຮູ້ຊ້ຳວ່າຄົນລາວເຮົາຊິມັກ ອ່ານປ໊ຶມລາວທີ່ຄົນລາວພິມຂຶ້ນຢູ່ເມືອງລາວນີ້ຫລືບ່ຊ້ຳ ກໍເລີຍໄດ້ແຕ່ພາะ ມາຢູ່ໃນໃຈວ່າ :

"ສາທຸ ! ຂໍນົບຂໍໄຫວ້ ຂໍໃຫ້ເງິນໜຸນຄ່ອງ ໆ ແດ່ທ້ອນ !"

ເວ້ົາແມວນີ້ ມີໃຜຮູ້ບຸ ບ່ວ່າ ຜູ້ຂຽນຂໍນົບຂໍໄຫວ້ໃຜ ? ຢູ່ໃສ ? ຫລືຊິໃຫ້ບອກ ? ບອກກะໄດ້ວ່າ ຂໍນົບຂໍໄຫວ້ທ່ານນັກອ່ານທີ່ຮັກ (ວ່າຊັ້ນ ເທาะ) ນ໊ແຫລะໃຫ້ຊ່ອຍກັນຫາຊ໊ືມາໄວ້ເປັນມິ່ງບ້ານຂອນເຮືອນ ໃຫ້ຊ່ອຍ

ບອກຕໍ່ ໆ ກັນໄປວ່າໃຜມີປັ໊ມຊຸດ "ກຸຍກິ໋ນສາວ–ດາວຜູ່ຊາຍ" ນີ້ຢູ່ໃນ
ເຮືອນແລ້ວຊິມີແຕ່ກ້າວໜ້າຖາວອນໄຍ ໆ ຍິ່ງ ໆ ຂຶ້ນເລື້ອຍ ໆ ລອງເບິ່ງ
ໂລດຄັນບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ວ່າເມື່ອຊື້ມາອ່ານແລ້ວຢ່ານອນຢູ່ລ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກທຳມາຫາກິນ
ຮູ້ຈັກນ້ຽມນັ໊ດອັດຮິ...(ຖ້າຮູ້ຈັກສ້ຣາດບັງຫລວງໄດ້ແຮ່ງຮັ່ງໄວ ແຕ່ກໍມີທາງ
ໄປຈຳເດ້ງ່າຍດີກັນ).

ເປັນອັນວ່າກ່ອນຊິພິມເປັນຮູບເປັນເຫລັ້ມຂຶ້ນມາໄດ້ນີ້ ບໍ່ແມ່ນ
ຂອງຄ່ອຍ...ຈົນວ່າເອ໊ຍຍໃຫຍ່ "ດວງຈຳປາ" ຄິດຢາກຖອຍ...ແຕ່ກໍບໍ່ຖອຍ
ມັກງ່າຍດີກັນແຫລະ ເພິ່ນຜູ່ຫັ້ນກໍດີ... ງົກຫົວໃສ່ກັນສອງເອ໊ອຍນ້ອງ "ສູ
ເນາະ ໆ !" ເອ້ົາສູ້ເປັນສູ້ ! ພິມໃຫ້ມັນເປັນເຫລັ້ມຂຶ້ນມາເບິ່ງເຮົາມັນຢູ່ໃນ
ໂຄດເຊ໊ືອໜ່ແມ່ນມັກອັກສອນໜ້ແຮງແລ້ວລະນ້ອງສາວມັກນິຍາຍຊິ໋ຍັງບໍ່ທັນມີກິ໋ນ
(ຄິບ່ຫອມແລະບໍ່ເໜັ້ນ) ກໍດີອົກດີໃຈແດດແລດສົ່ງຊອງໜັກອົກຕົກມາໃຫ້ແຕ່
ເມືອງພີລ່ານ...ຈົກອອກເບິ່ງວ່າແມ່ນໃບດອລລາຣ໌ ປົກບັກໜ່ຍ ຊິໃດໄດ້ລະ
ແມ່ນເຣ໊ືອງ "ຫຳບຸນໄດ້ບຸນ" ແລະນ້ອງສາວຜູ່ວ່າກໍຄືເຈ້ົາຜູ່ "ດອກເກດ"
ຕົ້ນໃບໜ່ວງໜາມໜາຫັ້ນກ້ !! ຮູ້ຕ່ວ່າ...ກະເລີຍສົ່ງເຂ້ົາຮ່ວງພິມໃສ່ນ້ຳສາຈັ່ງ
ແລ້ວ...ຂອບໃຈ...ຂອບໃຈຫລາຍ ໆ ທີ່ຫາເຣ໊ືອງດີ ໆມາຝາກຜູ່ອ່ານຢູ່ເມືອງ
ລາວຊ່ອຍອ້ານ !

ແລ້ວກໍເຖິງນ້ອງໃໝ່ໃຈສມັກຜູ່ຊື່ວ່າ "ອິນທິຣາ" ເພິ່ນຜູ່ນ້ັ້ຢ່າບອກ

ໃຜເລີຍ...ຂນາດວ່າເຣື່ອງ"ບັດເຊີນ" ທີ່ເອົາມາລົງໄວ້ໃນເຫລັ້ມດຽວກັນນີ້ເປັນ
ເຣື່ອງທຳອິດໄນຊີວິດການຂຽນໃດທັ້ນ...ຖ້າຊອນເບິ່ງໃນຂັ້ນຕ່ໄປຜ່ຂຽນເຊື່ອ
ວ່າຈັ່ງໃດ ?"ອິນທິຣາ" ຊຶ່ນີ້ຊຶ່ຕ້ອງດັງແລະດັງຫລາຍເຕີບພຸ້ນລະ ເຊື່ອໂລດ..
ໂດດເຊື່ອນັກວັກສອນສະກຸນນີ້ຮັບຮອງວ່າຊຶ່ປາກກາບ່ເສຽນ້ຳເມິກກະແລ້ວກັນ

ອ້າວ ! ວ່າຊີຂຽນຄຳສາຣະພາບຈາກໃຈ ເພື່ອຂໍຄວາມເຫັນໃຈ
ຈາກທ່ານຜູ່ອ່ານ...ເຣັດວາດໃດວ່າມາກາຍເປັນຂີ້ຝອຍຈົນຖ້ວນເທສບານວຽງ
ຈັນແນວນີ້ ! ເອົາເທາະ ຈັ່ງໃດ ?? ກໍຝອຍມາແລ້ວ ·(ຣົດເທສບານເຣົາກໍ
ມີພໍຂົນຢູ່ດອກ) ກໍເລີຍຕ່ອີກຈັກໜ້ອຍນຶ່ງສາເທາະເນາະ...

ປ໋ມອ່ານຫລົ້ນຊຸດນ້ອາດຍາພ່ມະຫາສິລາ ວິຣະວົງສ໌ ຜູ່ເປັນບິດາ
ຂອງພວກຜູ່ຂຽນນັບຕັ້ງແຕ່ເອ໊ອຍໃຫຍ່ "ດວງຈຳປາ"...ລົງໄປຮອດສຸດທ້ອງ
ນ້ອງຫລ້າພຸ້ນລະ, ເປັນບິດາເທິງໃນສາຍເລືອດແລະປັນຍາກໍຮູ້ສຶກວ່າສົນໃຈ
ເປັນຫ່ວງແລະສນັບສນູນນຳຢູ່ບ່ຄ່ອຍ..ເຫັນແລ້ວຕ່ວ່າ ວ່າຍາພ່ໄດ້ມອບເຣື່ອງ
"ທີ່ສຸດຂອງຄວາມງາມ" ມາຮ່ວມເປັນກຳລັງໃຈພ້ອມກັບບົດນຳເປັນແຮງຊຸກ
ຍ້ພວກລູກໆ ອີກ...ດີໃຈແລະອົບອຸ່ນເປັນທີ່ສຸດ ຈາກຄວາມກະຣຸນາໂຜດຜາຍ
ຂອງຍາພ່ເທ໊ອນ້...

ທ່ານ "ຄຳຈັນ ປຣະດິດ" ກໍເປັນອີກຜູ່ນຶ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງ
ຂອບໃຈໄວ້ພ້ອມນ້ີຫລາຍ ?... ຂອບໃຈໃນຄຳຕຸກເຕືອນແນະນຳດ້ວຍຄວາມ

ທອັງດີ ..

ແລ້ວກໍຕ້ອງຂອບໃຈທ່ານ"ອຽງໄຊຍ໌ ລຸນມະຣາຊ"ຄືກັນທີ່ອ້າແຂນຮັບພວກເຮົາໄວ້ເປັນໝູ່ຢ່າງໃນ "ບັຣມະໂລກ" ຂອງເມືອງລາວ...ໝ່ອມ"ສຸພັນຜາສຸກ" ກໍຂໍໄດ້ຮັບເອົາຄຳຂອບໃຈຈາກຜູ່ຂຽນໄວ້ດ້ວຍ... ດີໃຈຫລາຍທີ່ມອບຄຳນຳມາໄວ້ເປັນປະຈັກພິຍານວ່າ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງກ້າວຍ່າງໄປໃນຖນົນອັກສອນຂອງເມືອງລາວນີ້ຮ່ວມກັນໂດຍດີ ຊ່ວນິຣັນທາມ.

ແລ້ວກ່ອນຊຸສຸດລົງຜູ່ຂຽນຢາກຂໍສາຣະພາບໄວ້ພ້ອມນີ້ວ່າ... ປ໋ມອ່ານຫລົ້ນຂມາດ "ຖົງສົ້ງ" ຊຸດ "ກຸຍກິ່ນສາວ—ດາວຜູ່ຊາຍ" ທີ່ທ່ານອ່ານເກືອບສຸດລົງແລ້ວນີ້ ຍັງບ່ໄດ້ມາຕຖາມ. ຍັງບ່ດີພໍເທື່ອ...ແຕ່ຊຸເຮັດຈັ່ງໃດໃນເມື່ອເຮົາຍັງໃໝ່ ຍັງມືອ່ອນໃນວົງການພິມ...ແລ້ວແມ່ນຫຍັງ ໆມັນກໍແພງ ຕົ້ນທຶນເຮົາກໍໜ້ອຍ...ເທິງຢາກຂາຍໃຫ້ທ່ານນັກອ່ານໄດ້ອ່ານໃນຣາຄາຖືກ ໆ... ຍັງດີທີ່ມັນເປັນເຫລັ້ມທຳອິດຂ໋ມມາໄດ້ ສ່ວນເນ໊ືອຫາສາຣະແລະຄວາມຫັນເທິງມ່ວນຊຶ່ນທີ່ທ່ານນັກອ່ານໄດ້ຮັບນ໋ັ້ນຄົງພໍມີ... ຫລືຈັ່ງໃດກໍຂໍໄດ້ໃຊ້ວິຈາຣຍານວິນິສັຍເອົາເອງ...

ເຫລັ້ມນ໋ີເປັນຊຸດທຳອິດ.:.ທຸກຢ່າງເປັນຢູ່ຄືຕາເຫັນ ຜູ່ຂຽນຢາກຂໍໃຫ້ທ່ານນັກອ່ານມີຄວາມຕັ້ງໃຈດີຜູ່ຂຽນວ່າ : "ເຮົາຈະພົບກັນອີກໃນຊຸດຕ່ໄປ ດ້ວຍຮູບເຫລັ້ມເນ໊ືອຫາສາຣະແລະສະພາບຫັ້ງນວນທີ່ດີກວ່ານ໋ັ້"

ส่วนความตั้งใจของผู้ข้อมเองยังมีต่ไปอีกว่า "จะพะยายามมาพบกับท่านนักอ่านที่รัก (อิหลิไถ๊) ให้ไวที่สุดและในสะพาบที่ดีที่สุดที่ที่สามาด...

เทิงพ็ดนี้แม่นความหวัง อันบ่ธิสุดของผู้ข้อม...ความหวังที่ปากเพันเผื่อนร่วมจาดทุกค์นนิยมอ่านผั้มลาว ที่ลาวแต่งลาวพิม ขึ้นมาในธ์ดจาดทัสมะทุกแบบ ด้วยความพากพูมจื่นจิม...ความหวังที่กำพ็ดไว้ว่า จะต้องทั่นกองผ์ลงานกามข้อมออกมาจากสมองด้วยความรู้สึกอันเลิกแลบ...ความหวังที่ตั้งพั้นเอาไว้ว่า จะข่รับใช้แผ่นดินนี้ ด้วยกามแต่งแต้มฮิดข้อม ความหวังที่ปากเพันอ้างกาม อักสอนลาวรุ่งเธืองยู่ในสังค์มลาวจิมกว่าฟ้าปั๋น ดินพาย *

จาก ปาใม

จากใจ
ของ "ดวงจำปา"

ท่านผู้อ่านที่รักแพง...

เท่าที่ปีมน้อยหมื่นได้สำเร็ดเป็นรูปหื่อฮั่มมานี้ แม่มอ่าจะย้อมเร็อแรงทามบึกบึมของผู่ข้าทั้งสอง ดวงจำปา และปาใมมั่กำตาม ทากคอามมีมานะและกำลังใจ ทั้งมอมมั้ม แม่มเกิดจากคอามสมับสมูมของท่านผู่เป็นคูบาอาจาม ท่านผู่อาอุโสในด้านทามฮูมทามประพัม ท่านขันมาทิทามพังสีมีมรายเดือมรายปัก ฮุ้มนำใมเมือง ลาว อาทิเฮุ้มยาพ่อาจามมะหาสีลา อิธะอิงส์ ท่านดำจัม ปธะดิด พ่อมสุพัม ผาสุธ ป.ก. ธอันเธือม และท่านอยงไธ ลุมมะธาธุ ป.ก. เพื่อมแก้ว ดั่งที่ท่านกำได้ฮั้ธ้อคามเพิ่มธูมแมบนำฝูงข้ามาใมตอมก็กธองปีมนี้แล้ว. คอามกะธุมาธองท่านทั้ง ๔ ที่ก่าอมานี้ ฝูงข้าทั้งสองจะฝังใจจิบ่มีอันลืม มับแต่ได้ออกปากปึกสาธ้คามเพัม ท่านทั้ง ๔ กำให้กำลังใจ ให้คามหวังว่า ปีมใธมเธ็องสั้มหื่อทำอึกธองฝูงข้าจะต้องได้รับคามสั้มใจจากหมอมชุมคั้มอ่าม และจะมีบิดบาดสืบต่ำไปใมบันมพ์บธองลาวเธ้า...ฝูงข้าจึ่งได้มีม้าใจอิดหิมขุกยู้ดีบดั้มจิมได้รับคามสำเร็ด ดั่งที่ท่านได้อ่าม ๑๔ เธ็องสั้มสุดลงไปแล้วนี้เอง.

ฝูงข้าใค่อ่ธฐม ท่านผู้ให้คำแนะนำ คำขอบทั้ง ๔ ท่าน มีอีกเที่อมึ่งว่า ฝูงข้า ปาใม และ ดองจำปา ขอขอบพะเดดพะคุณที่ท่านได้ให้ดวามอุ้มฐสมบัสมูม และสเมิแนะ ฝูงข้าต่ปะชาชุ้ม มักอ่าม ทั้งหลายจิ่มพากันให้ดวามสิ่มใจแก่ "ภุยกิ่มสาว–ดาวผู่ชาย" โธมเธ็องสั้มพันธ์ทำอีดมื้โดยที่อเถิงกัม. ฝูงข้าข่ถือเอ้าภามสมบัสมูมจากท่านทั้ง ๔ และปะชาชุ้มคิมอ่ามมื้แหละ เปันธากฐามแห่งภามดำเนิมงามอ่ธฐมเพื่อส้างบันธมโลกลาวให้จเธิม ให้เปันสิ่งจันโลงใจและเปันแอ่นแยงของสังคิมแห่งบ้านเมืองเธาสืบต่ไป.

โดยส่อมโตของผู้อ่ธฐมมื้ ทำปากของบใจท่านปาใม อีกหลาย ๆ ที่ได้ชักชอมให้มาร่อมมือกันเธัดปั่มม้อยมื้อ่ม. ผู้อ่ธฐมเอง แม่มอ่าจะเคียอ่ธฐมมะอะมิยายมาหลายเธื่อง ทั้งสั้มและยาว อ่ธฐมมาจิ่มเข้าสิบสามปีแล้จทำตาม ย้อมอุปสักหลายแมอ เธัดให้ผู้อ่ธฐมบ่หันมีใจท้า เชื่อพันในภามจัดพิมเปันเหล้ม แต่ปาใม ผู้มื้ได้สเมิแมะอ่า ผ้มงามที่อ่ธฐมท้อมไอ้ ดอมจะเผียแผ่ให้ปะชาชุ้มได้อ่ามและพิจาธะมา อ่าเปันสิ่งที่ดอมสิ่มใจต่ไปหลิบ่. อีกปะการมึ่ง ถ้าเธาจะอ่ธฐมแล้วม้ธฐมเข้าล้ำชักโตะไอ้ เธาทำจะบ่มีอันได้มีช่อ่า ได้มีส่อมร่อมในภามสันส้างบันธมพิบลาวเธาให้จเธิม หธฐมทันปะเทดอื่มเอ้า.

จึ่งได้ตกลิ่งกัม ร่อมมือกันจัดพิมปั่มโธมเธื่องสั้มพันธ์ในจุด "ภุยกิ่มสาว–ดาวชุผู่าย"

ຄືດັ່ງໄດ້ເວົ້າແລ້ວລ່າ ຜູ່ຂຽນຜູ້ມີແອບຂຽນເຮື່ອງອ່ານຫລິ້ນຫລືທີ່ເອີ້ນກັນວ່ານິຍາຍນີ້ ມາແຕ່ປ່າງຍັງເປັນຜູ້ຮຽນທາງໂລກຢູ່ ເມື່ອສິບສາມປີຄືນຫລັງພຸ້ນ ຂຽນກໍຂຽນແບບຄິດເອົາຝັນເອົາ ຂຽນແຕ່ເຣື່ອງວິນມານລອຍ ແບບຄົນທີ່ອ່ອນຫັຖທັງຫລາຍນັ້ນລະ ຂອງວ່າຕາວນັ້ນກໍຍັງອ່ອນຍັງເຍົາ(ວ໌) ຫັນໄດ້ຮຽນແຕ່ໜ້ອຍ ແມ່ນວ່າຂຽນຈົນໄດ້ລົງພິມໃນໜັງສືພິມຊຸ້ນນຳຂອງລາວສມັຍນັ້ນ ກໍຍັງວ່າອາຍບໍ່ກ້າສະແດງຕົວວ່າເປັນໃຜມາແຕ່ໃສ. ຄັນມີຄົນຮູ້ຈັກເຂົ້າກໍພ້ວ່ານ ປ່ຽນມາເລື້ອຍ ๆ...ປ່ຽນມາ ๘–ນ ຊື່ ຈຶ່ງມາເຊົາຢູ່ຊື່ "ດວງຈຳປາ" ນີ້ເປັນຊື່ສຸດທ້ຍແລະກໍຄົງຈະຮັກສາໄວ້ຕລອດໄປຫາກວ່າທ່ານຜູ່ອ່ານ ສນັບສນຸນຜົນງານຂອງ "ດວງຈຳປາ" ຜູ່ນີ້.

ອັນເວລາຜ່ານກາຍໄປ ຈາກການໄດ້ປະສົບພົບພ້ເຫດການຊີວິດທັງທີ່ໄດ້ຊົມຣົສຊາດສົ້ມເຜັດ ມັນເຄັ້ມ ຫວານຂົ້ມ ໂດຍໂຕເອງ ແລະທີ່ໄດ້ສັງຊອມນຳຄົນໃກ້ແລະໄກ ຢູ່ໃນແວດວົງຊີວິດສັງຄົມທຸກຊັ້ນໃນບ້ານເມືອງເຮົາແລະໃນຕ່າງປະເທດ. ບັດນີ້ ຜູ່ຂຽນຮູ້ສຶກວ່ານິຄວາມຄິດນິຂ້ຽນທີ່ນ້ອຍ ຂ້ົ້ນ ແລະນິສາຣະຂ້ົ້ນ ແລະກໍພະຍາຍາມທີ່ຈະສັນສ້າງຜົນງານໃຫ້ເປັນປໂຍດແກ່ສັງຄົມຫລາຍຂ້ົ້ນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ່ຂຽນເປັນບຸກຄົນປະເພດທີ່ຈຳຕ້ອງຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນໄປເລື້ອຍ ๆ ແລະດົນ ๆ ຄືກັນ ຈຶ່ງໄດ້ເຫັນທ່ານ ວຽກການຂຽນນີ້ໄປແດ່ໃນລາງໂອກາດ ພາຣະໜ້ທີ່ທາງອື່ນ ຍ່ອມຈັບຈອງເອົາເວລາໄປຫລາຍ ຈົນບ່ໄດ້ຝຶກຝົນຕົນເອງ ຕິດຕ່ໍກັນເປັນປົກຕິ ເປັນເຫດໃຫ້ຜ່

ຂຽນຫລ່ອຍລາໃນທາງສີປາກກາໄປບ່ໜ້ອຍປຸ່ນປຽບຄືນ້ຳບ່ໄດ້ໃຊ້ດົນໄປກໍ
ເຂົ້າໜ້ຽງ ຫລື ນອຍທີ່ຂາດຊ້ອມ ຄັນດົນ ๆ ຈັ່ງມາຊຸກກໍຍ່ອມຈະບ່ເຖິງ
ອົກເຖິງໃຈຜູ່ຊົມປານໃດ. ດວງຈຳປາຜູ່ນີ້ກໍຍອມຮັບສາຣະພາບວ່າ ປາກກາ
ຊຶ່ງຄອນຈະຄົມກວ່ານີ້ນັ້ນໄດ້ເຂົ້າຂ້ໜ້ຽງມາດົນ....ຈະຕ້ອງຝົນກັນຄັກແມ່ ຈັ່ງ
ຈະຄົມກ້ຳດົນ...ປົນນ້ອຍຫ້ວນີ້ປຽບຄືວ່າ ເຮັດຂຶ້ນເພື່ອຝົນລຶບລ້າງຂ້ໜ້ຽງ
ເກົ່າຈາກປາຍປາກການີ້ແລ້ວ...ເປັນແນວໃດ ? ທ່ານກໍຄົງໄດ້ປະຈັກແກ່ສາຍ
ຕາທ່ານແລ້ວ ໃນຈຳນວນ ๕ ເຣື່ອງນັ້ນ...ໂດຍສະເພາະ "ອີ່ຊຸຊຸກິ" ແລະ
"ເຈົ້າອັນທິດນັ້ນ" ຂຽນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຈາກໃຈ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍອາ
ຣົມແລະຈິນຕະນາການໂດຍແທ້. ຊຶ່ງທັງນີ້ຍ່ອມມາຈາກການທີ່ໄດ້ມາສຳຜັດ
ກັບຄວາມປ່ຽນແປງຂອງບ້ານເມືອງ ໄດ້ມາພົບເຫັນ ການເດີນຂອງສັງຄົມ
ຍຸກນີ້. ລິລາການຂຽນ ກໍປະໃຫ້ເປັນແບບລັກສນະຂອງ *ດວງຈຳປາ
ເມືອງລາວແທ້* ເພື່ອໃຫ້ທ່ານນັກອ່ານຝັງໃຈຈື່ແລະຕິດຕາມຕ່ ๆ ໄປ.

★ ທ່ານຮູ້ສຶກຈັ່ງໃດ່ກັບບັນຫາໂລກແຕກຂອງ *ແມ່ແອ* ແລະ
ບຸນເຖິ່ງໃນ *ອີ່ຊຸຊຸກິ* ?

★ ທ່ານອາດຈະເຫັນວ່າ ມັນເປັນໂສກນາຕກັມຂອງລູກຜູ່ຍິ່ງຫ້
ຊີວິດຄູ່ເປັນປັນຫາ ?

★ ຫລື *ພໍ່ແອ* ອົກຜູ່ນຶ່ງ ທີ່ເຫັນ *ວິມາມ* ເປັນ *ນາງຟ້າ*
ແລະ *ເຮືອນເຊົ່າຫລັງນ້ອຍ* ເປັນ *ສວັນ* ຢູ່ບ່ດົນ?

★ ຫລືແມ່ນແຕ່ ໂສພາ ຄູສາວຜູ່ບໍຣິສຸດ ກັບຣົດເປັນຊຸ້ຕິດ
ອາຍເປັນ...?

ເຫລົ່ານີ້ ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກກົ້ນອາຍຂອງສັງຄົມ...ບໍ່ວ່າຈະ
ເສົ້າສໍາຫລັບລາງທ່ານຫລືຫັນດາສໍາຫລັບລາງຄົນ..ຜູ້ຂຽນກໍຂຽນຂຶ້ນເພື່ອທ່ານ
ເພື່ອເປັນແວ່ນແຍງຂອງສັງຄົມ. ທ່ານຜູ່ອ່ານ ອ່ານແລ້ວ ກໍຂໍໃຫ້ມີອາການ
ຕອບຮັບແດ່ວ່າ ມີຄວາມເຫັນກ່ຽວກັບເຣື່ອງໃດ ບົດຕອນໃດ ວ່າຢ່າງໃດ.
ທ່ານໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນແກ່ຜູ້ຂຽນ ກໍຫໍ່ກັບທ່ານມີສ່ວນໃນການສັ້ນສ້າງບັຣນ
ໂລກນີ້ນໍາກັນ...ເພາະຄໍາຕິ–ຊົມຂອງທ່ານຜູ່ອ່ານນັ້ນເອງ ທີ່ຜູ້ຂຽນຈະໄດ້ເອົາ
ເປັນສິ່ງປຽບທຽມໃນຂນະທີ່ ຝົນປາຍປາກກາຂອງຕົນ ໃຫ້ຂຽນໄດ້ດີຍິ່ງຂຶ້ນ
ເປັນປໂຍດແກ່ສັງຄົມຍິ່ງຂຶ້ນ ສົມກັບທີ່ເກີດມາອາສັຍແຜ່ນດິນນີ້ຢູ່ບໍ່ໃຫ້ເສັຽ
ເວລາ.

ເຮົາເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງສັງຄົມ ເຮົາຈະຕ້ອງສ້າງຄວາມດີງາມແກ່ສັງຄົມ
ບໍ່ວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໜ້ອຍຫລາຍປານໃດກໍຕາມ...
ເຮົາຈະບໍ່ເກີດມາເພື່ອຢູ່ສິບນີ້ໄປດາຍ
ແຕ່ເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອສັ້ນສ້າງໂລກນີ້ໄປພ້ອມກັນ..
ຫວັງແລະຄອງຖ້າ ຄໍາຕິຊົ່ມຈາກທ່ານທຸກເວລາ.

ເຊີນຂຽນມາຫາ ດວງຈໍາປາ ຫລືປາໃນ ທີ່ ໂຮງພິມວຽງກຸງ ຄຸ້ມຂົວຫລວງ
ວຽງຈັນ... ຕູ້ ປ.ນ. ๔๗๔.

ຈາກໃຈຈິງຂອງ ດວງຈໍາປາ

ພິມທີ່ ປາກປາສັກ ການພິມ
9–11, ຖນົນຟ້າງຸ່ມ ວຽງຈັນ
(ທາງແຄມຂອງ)
ໂທຣ. 2262
ພ.ສ. ๒๕๑๔ ພິມຄາ – 1/1000

ถอยก็กตามอ่าน

■ ผิบๅาบที่ ดีกว่า ■

● ใบรูบเตลั้มและภาบจัดพิมที่ ดีกว่า ●

◀ ใบแบบใธมเร็อๅสั้บ ▶

△ สำนวน “ *คิมหอก* ” และ “ *หมามเลียแมว* ” △

□ ขอๅ ปาใบ และ ดอๅจำปา □

ฉุกต่ไป

PP พิมที่ ปากปาสัก ภาบพิม 9-11 ถบ็บฟ้าๆู่ม [แถมขอ] วุๅจับ โท๊ร.226